

- ĐẠ I NINH -

bên
Anh
mới là
cả
thế giới

Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới

Tác giả: Đại Ninh

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Khi theo dõi truyện Bên Anh Mới Là Cả Thế Giới của tác giả Đại Ninh, bạn sẽ cảm nhận điều tuyệt vời nhất trên thế giới chính là --

Gặp được anh vào mười năm trước, mười năm sau vẫn ở bên nhau, anh vẫn một triệu lần yêu em.

Lần đầu gặp Lâm Tri Dật, tôi năm hai, anh năm bốn, kinh nghiệm trong tình yêu của chúng tôi, đều là con số không.

Tôi cười anh là "tình hoàng hôn", anh lại nói: "Thời gian ngôn tình sủng đẹp nhất mới chỉ bắt đầu."

Từ đó, chúng tôi cùng nhau đánh quái thăng cấp trong tình yêu.

Truyện tiếp diễn ra sao, cùng tác giả đọc truyện nhé.

Mục lục:

[Chương 1: Gặp được anh chính là thời gian đẹp nhất.](#)

[Chương 2: Chiếm tiện nghi của em, dùng cả đời để trả.](#)

[Chương 3: Anh là ánh mặt trời sau mưa của em](#)

[Chương 4: Lần đầu tiếp xúc thân mật.](#)

[Chương 5: Lời bày tỏ chân tình](#)

[Chương 6: Phần đặc biệt: Thư Lâm Tri Dật gửi Đại Ninh](#)

[Chương 7: Anh muốn chịu trách nhiệm với em suốt đời](#)

[Chương 8: Xa nhớ Công Căn năm nao, Tiểu Kiều vừa bước kiệu hoa theo chàng.\(*\)](#)

[Chương 9: Bên anh mới là cả thế giới](#)

[Chương 10: Cuối cùng chúng ta cũng sống chung hợp pháp rồi](#)

[Chương 11: Phần đặc biệt: Thư Lâm Tri Dật gửi Đại Ninh](#)

[Chương 11: -2: Sự khác biệt giữa trước và sau khi kết hôn](#)

[Chương 13: Lại thêm một người con gái yêu tôi nữa rồi!](#)

[Chương 14: Ba người chúng ta, cùng bên nhau](#)

[Chương 15: Thế giới của chúng ta có thêm con gái](#)

[Chương 16: Cần kiểm điểm lại thái độ với người yêu](#)

[Chương 16](#)

[Chương 18: Troll nhau, việc gì phải vội](#)

[Chương 19: Ngày Lễ Tình Nhân Đặc Biệt](#)

[Chương 20: Tạo Bầu Không Khí Lãng Mạn](#)

[Chương 21: Dùng Hết Tất Cả Vận May Chỉ Để Gặp Anh](#)

-----oOo-----

Chương 1: Gặp được anh chính là thời gian đẹp nhất.

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một ngày nọ Lâm Tri Dật thần thần bí bí nói với tôi: "Đại Ninh, anh có bốn vé xem phim, có thể mời em đi xem phim hai lần."

Tôi nở hoa trong lòng, tiểu tử này vẫn còn có chút tế bào lãng mạn.

Nhưng mà, sau đó hai chúng tôi bận nhiều việc, khi vé sắp hết hạn, chúng tôi mới dành thời gian đến rạp chiếu phim.

Anh ra phía trước xếp hàng nhận vé, tôi cúi đầu xem 'Vì sao đưa anh tới' trên Ipad.

Sau đó, đợi một lúc lâu, chỉ thấy anh ôm hai phần bắp rang đi ra, tôi buồn bực, "Sao lại mua hai phần bắp rang?" Bình thường chỉ cần một phần là đủ rồi.

Anh nói: "Không ngờ mạng khuyến mãi lại bẫy người như vậy, viết không rõ ràng, rõ ràng là phiếu mua bắp rang ở rạp chiếu phim, không phải vé xem phim."

Tôi đổ mồ hôi.

Anh nói rất cẩn thận nghiêm túc: "Suất chiều giờ này không có vé, suất tiếp theo phải đợi một tiếng, bây giờ chúng ta đợi hay là đi đây."

Lúc đó tôi đã bị phim tình cảm 'Vì sao đưa anh tới' mê hoặc, nói một cách vân đạm phong khinh: "Không đợi, đi ngay đi."

Anh cảm thấy nghi ngờ, "Lúc trước anh làm chuyện rỗng đèn [2] này, không phải em đều tức giận sao? Sao hôm nay tốt tính vậy?"

Tôi nói: "Bạn ngắm giáo sư Do! Không rảnh để tức giận."

Đến lượt anh đỏ mặt hời.

Vì phiếu mua hàng sắp hết hạn, cũng không đáng quay lại một lần nữa chỉ vì bấp rang.

Vì thế, hôm đó chúng tôi ôm bốn phần bấp rang về.

* * *

Sau khi về đến nhà, Lâm Tri Dật do dự hỏi tôi: "Đại Ninh, thật sự không phạt sao?"

"Ai bảo không phạt?"

"Quỳ bàn phím hay ăn hết, em chọn một trong hai đi."

Vớ vẩn, lại để tôi chọn. Tôi nói: "Đều không chọn, phạt anh ngắm giáo sư Do với em! Xem bốn tập liền!"

Anh: "..."

Vì thế, tối hôm đó, chúng tôi tắm rửa xong dựa vào đầu giường, ôm bấp rang ngắm giáo sư Do.

Hôm sau, nick QQ của Lâm Tri Dật đổi thành "Diện tích bóng ma tâm lý vì phải ngắm tình địch bốn tiếng cùng bà xã".

* * *

Bạn khuê mật Dư Kiều gửi cho tôi một tấm ảnh qua Weixin, trên hình có manhua của hai cô gái, một người khuôn mặt xinh đẹp, dáng người hơi mập; người kia dáng người xinh xắn, khuôn mặt không đẹp.

Dư Kiều nói: "Cậu cho Lâm Tri Dật của cậu nhìn thử, hỏi xem anh ấy chọn ai?"

Vì thế, tôi đưa màn hình điện thoại đến trước mặt Lâm Tri Dật, hỏi anh: "Nếu cho anh chọn, anh chọn ai?"

Anh nhìn lướt qua, cương quyết nói: "Không chọn! Thà sống cô độc một mình đến già."

Tôi kiên trì: "Anh chọn một người thôi! Vóc người đẹp hay khuôn mặt đẹp, anh chọn ai?"

Anh cũng kiên trì: "Đừng lấy chuyện này đến hỏi anh. Anh có tiêu chuẩn của mình, chọn em là được rồi."

Tôi lập tức nở hoa trong lòng, cười ha ha, có phải nói tôi có cả dáng lẫn mặt không?

Sau khi Dư Kiều biết đáp án của Lâm Tri Dật, khen ngợi: "Tình thương của ông xã cậu thật cao cả."

Gì cơ, không lẽ trọng điểm không phải là tôi tài mạo song toàn sao?

* * *

Mỗi lần ra ngoài cùng Lâm Tri Dật, anh đều chủ động xách giỏ giúp tôi, tỏ ra rất phong độ.

Lần này ra ngoài, anh vươn tay lấy túi giúp tôi theo thói quen. Tôi khoát tay, nói: "Không cần, túi đẹp như vậy, em tự đeo."

Anh nói như trút được gánh nặng: "Thì ra mua túi đắt một chút, còn có lợi như vậy!"

"..." Lúc trước khi bắt anh trả tiền, rõ ràng anh đã tỏ ra rất đau lòng.

* * *

Khi đang ăn cơm với Lâm Tri Dật, tôi đột nhiên xúc động: "Khi anh cảm thấy gì đó quan trọng như hít thở, cho dù là sáng tác, ca hát, vẽ vời, du lịch hay là cái khác, có lẽ đó chính là ước mơ lúc đó của anh."

Tôi nói xong cảm thấy câu nói của mình rất có đạo lý, sau đó hỏi Lâm Tri Dật: "Bây giờ anh có cảm thấy có gì quan trọng với anh như hít thở không?"

Anh trả lời nghiêm túc: "Em."

Amen, nói chuyện ước mơ sao lại nói đến nỗi tim đập nhanh thế này? Còn có thể tiếp tục trò chuyện với nhau không?

* * *

Lâm Tri Dật luôn nói tôi có một trái tim thiếu nữ, bởi vì tôi đã tốt nghiệp đại học được mấy năm rồi, vẫn còn thích đọc tiểu thuyết ngôn tình.

Mỗi khi đọc một tiểu thuyết hay, sẽ không nén nổi mà ngập tràn tình yêu, thậm chí còn chủ động ôm ấp anh, nâng cao tần suất và chất lượng cuộc sống thân mật của tôi.

Một ngày nọ, anh hỏi tôi: "Gần đây không đọc được tiểu thuyết nào hay à?"

Tôi nghi hoặc, "Sao anh lại bắt đầu quan tâm tới vấn đề này?"

Anh nói: "Em có nhiệt tình với anh hay không là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm tiểu thuyết ngôn tình có hay hay không. Gần đây em hơi lạnh nhạt với anh, anh nghĩ chắc là không đọc được tiểu thuyết hay đúng không?"

"..."

* * *

Hai người yêu nhau ở chung lâu ngày, sẽ khó tránh khỏi có những lúc xảy ra cãi vã.

Một hôm tôi và Lâm Tri Dật cãi nhau vì một chuyện lông gà vỏ tỏi.

Sau khi xảy ra chuyện, Lâm Tri Dật đến dỗ dành tôi, tôi không thèm đếm xỉa đến anh.

Anh: "Ngày mai anh đưa em đi ăn cá nướng, món em thích ăn nhất."

Tôi: "Cút."

Anh: "Em đừng giận, sau này anh nhận hết việc nhà có được không."

Tôi: "Cút."

Anh: "Nghỉ đông năm nay, anh đưa em đi du lịch Maldives."

Tôi: "Cút."

Anh: "Thất tịch rồi, chúng ta lăn lên giường đi?"

Tôi: "Cút."

Lâm Tri Dật cười ha ha thật lớn, "Được rồi, vậy bây giờ chúng ta lăn ngay đi." [3]

Tôi: "...". Sao lại có cảm giác như bị lột hổ thể này?

* * *

Tôi thấy top search trên weibo là bức hình một chàng trai khỏa thân, là một phụ nữ bình thường, tôi vô cùng háo hức nhấp vào mở hình để xem.

Vì vậy, tôi thấy tám ảnh lưng trần đủ khiến người ta chảy máu mũi của Hà Nhuận Đông. Thì ra đây là phúc lợi anh dành tặng khán giả để mừng bộ phim anh đóng chính phá rating kỉ lục.

Tôi share tám hình này cho Dư Kiều, cậu ấy cảm khái: "Thật là có tinh thần cống hiến!"

Sau đó, tôi lại share cho Lâm Tri Dật, anh trả lời rất lạnh nhạt: "Hồi sáng anh thấy rồi, mông không đẹp bằng anh!"

"..." Chuyện này, chuyện này, tôi thật sự vẫn chưa nghiên cứu.

* * *

Lâm Tri Dật tan làm về nhà, vừa thay giày ngoài cửa vừa nói: "Sáng nay đi làm anh thấy có người mặc sơ mi giống anh như đúc, không ngờ ánh mắt anh tốt như vậy, vẫn có thể đựng hàng."

Tôi liếc anh, xì mũi coi thường, "Với thẩm mỹ kia của anh, không đựng anh thì đựng ai? Nhưng mà, phỏng vẫn một chút, thấy có người mặc áo đựng hàng với anh, lúc đó anh có cảm giác gì?"

Anh dương dương đắc ý: "Đựng hàng không sao hết, quan trọng là anh ta không đẹp trai bằng anh!"

Tôi: "..." Người này không chỉ không có thẩm mỹ, còn không biết tự hiểu rõ bản thân.

* * *

Gần đây không nhin được bắt đầu nhớ lại chuyện xưa, tôi bỗng nhớ đến chuyện khi mới bắt đầu yêu đương với Lâm Tri Dật.

Khi đó chúng tôi còn đang trong trường đại học, quan hệ của hai người có chút mờ ám, xưng hô là sư huynh sư muội, vẫn chưa phá vỡ lớp cửa sổ giấy kia.

Một hôm anh mời tôi cùng đi ăn cơm, ăn xong anh đề nghị cùng đi dạo trong trường, khi đi dạo lặng lẽ nhét một viên kẹo cao su vào lòng bàn tay tôi.

Tôi còn khách sao nói: "Cảm ơn."

Nếu biết lúc ấy anh đã mang lòng gây rối, có lẽ tôi đã quẳng cho anh một chữ -- "Cút!"

Bởi vì, ngay tại buổi tối trăng mờ gió lộng đó, bên một cây đại thụ cạnh sân chạy điền kinh, Lâm Tri Dật hôn tôi.

Quá đáng là, thừa dịp tôi không phòng bị cướp đi nụ hôn đầu của tôi thì không nói, hôn xong, anh còn nói thêm một câu rất sát phong cảnh: "Cảm giác không tuyệt như trong tưởng tượng!"

"..." Anh hôn trộm, người ta kháng cự theo bản năng, anh cảm thấy tuyệt mới lạ đó!

Sau này tôi mới biết, anh đã chuẩn bị rồi mới đến, mời tôi ăn cơm, ăn xong chuẩn bị kẹo cao su, đều là vì kiss.

Nhớ lại chuyện này, tôi nói với Lâm Tri Dật: "Lúc trước anh rất chủ động!"

Anh nói: "Không chủ động sẽ không kịp nữa."

Tôi ngẫm nghĩ, "Cũng phải, khi đó anh năm tư rồi. Quả thực là tình yêu buổi hoàng hôn."

Anh nói: "Không thể nói là tình yêu buổi hoàng hôn được, hai mươi hai tuổi, thời gian đẹp nhất chỉ vừa mới bắt đầu."

Đúng vậy, cho dù gặp được người ấy vào lúc nào, chỉ cần gặp được, chính là thời gian tuyệt nhất.

===

Chú thích:

[1] Vì sao đưa anh tới: Một bộ phim tình cảm Hàn Quốc

[2] Chuyện rồng đen: Chuyện ngu ngốc, ví dụ như sút bóng vào cầu môn của đội mình.

[3] Cút: Trong tiếng trung, 'Cút' và 'Lăn' viết và đọc như nhau, nên Đại Lâm mới dùng chiêu này trên chộc Đại Ninh.

Mọi chú thích trong truyện đều là của người dịch.

-----oOo-----

Chương 2: Chiếm tiện nghi của em, dùng cả đời để trả.

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi đó, tôi và Lâm Tri Dật đều đang học đại học, vẫn chưa xác định quan hệ yêu đương, gọi nhau là sư huynh sư muội.

Một hôm, hai chúng tôi ăn cơm ở căn tin, có một chàng trai anh tuấn khôi ngô đi đến chào hỏi Lâm Tri Dật.

Dáng người chàng trai này rất cao, tôi ngồi ngẩng đầu nhìn anh, càng cảm thấy anh cao hơn, cộng thêm khuôn mặt rất đẹp trai, tôi không nhìn được mà nhìn thêm một chút.

"Đừng nhìn, nhìn cũng vô dụng." Lâm Tri Dật lạnh lùng nói.

"Sao vậy?" Ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, thấy trai đẹp tôi nhìn thêm một chút cũng không được sao?

"Người ta có bạn gái rồi."

Lòng tôi bỗng có chút mất mát, nhưng vẫn giả vờ tỏ ra như không có chuyện gì, "Anh ấy có bạn gái thì liên quan gì đến em, em nhìn của em, anh ấy có của anh ấy."

"Đừng chú ý lung tung nữa, nhìn bên ấy chi bằng nhìn bên này đi."

Lúc này tôi mới nhận ra ánh mắt mình vẫn háo sắc đuổi theo anh đẹp trai kia, lập tức thu liễm lại, thản nhiên hỏi: "Nhìn chỗ nào?"

Lâm Tri Dật không biết xấu hổ chỉ chỉ vào mình, "Nhìn đây này, nhìn đây này."

"..."

* * *

Đôi khi, chúng ta thích một ai đó, thường là do nhìn ra những chi tiết nhỏ bình thường khó có thể thấy được.

Còn nhớ lần đầu ăn cơm cùng Lâm Tri Dật, trước khi ăn cơm, tôi đang định tách đôi chiếc đũa liền ra, anh đã lấy chiếc đũa của tôi nói: "Đề anh."

Tôi cảm thấy hơi bối rối, tôi không còn là con nít ba tuổi, chuyện tách đũa không cần kỹ thuật này vẫn có thể làm được mà.

Anh cẩn thận tách đũa ra trước, cọ cọ hai đầu đũa vào nhau vài lần, sau đó mới đưa cho tôi, "Được rồi, có thể bắt đầu ăn."

Tôi thắc mắc: "Sao phải làm vậy mới có thể ăn cơm?"

Anh giải thích: "Sau khi tách đũa có vài chỗ khá sắc, có thể sẽ cắt phải tay em. Cọ cọ vào nhau một lát cho nhẵn là không sao rồi."

Nói trong lòng không hề xúc động chút nào là gạt người, bởi vì trước giờ chưa có ai quan tâm tôi như vậy.

* * *

Có lần đang ăn cơm thì dĩa cả đại giá quang lâm, bụng đau âm ỉ, tôi không nhịn được kêu lên: "Đau quá."

"Đau ở đâu?" Lâm Tri Dật đến gần nhìn tôi với vẻ lo lắng.

"Đau bụng."

"Đau lắm không? Có cần đến bệnh viện không?" Anh quan tâm hỏi.

Mặt tôi đỏ lên, "Không cần. Vẫn chưa tới mức phải đến bệnh viện."

Anh đứng dậy đi ra ngoài, tôi không rõ lí do, chẳng lẽ đi mua thuốc cho tôi?

Không lâu sau, anh trở lại, trong tay nhiều thêm một ly trà sữa trân châu. Anh đưa cho tôi, "Nóng đây, có thể xoa dịu cơn đau bụng."

Thì ra trà sữa trân châu có thể sưởi ấm đến cả lòng người.

Tôi đau bụng, không muốn ăn, chỉ ăn vài miếng đã cầm trà sữa trân châu, ngồi một bên nhìn Lâm Tri Dật ăn cơm.

Thật sự không nhìn ra, anh có vẻ gầy gò lại ăn khỏe như vậy.

Anh đang định đến quầy căn tin lấy thêm cơm, tôi bỗng nói đùa: "Vẫn nên tiết kiệm tiền một chút, dù sao em cũng không ăn hết, chi bằng, cho anh cơm của em."

Anh hơi sững sờ, nhưng sau đó nói ngay: "Vậy cũng được! Thay vì để em gánh tội lãng phí đồ ăn, chi bằng dùng chung tài nguyên." Nói xong anh liền không chút khách khí bung chén cơm trước mặt tôi gạt vào trong bát của mình.

Lần này đến lượt tôi sững sờ, em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, anh lại làm thật à!

Nhưng mà... Nhưng mà... Tôi lớn như vậy rồi, trước giờ chỉ có ba từng ăn cơm thừa của tôi. Anh lại có thể không ngại tôi, ăn cơm thừa của tôi, thế này nghĩa là sao?

Sau này tôi mới biết cơm thêm ở căn tin là miễn phí, anh không lấy thêm cơm mà tình nguyện ăn cơm thừa của tôi, càng khiến tôi cảm thấy khó hiểu.

Tôi hỏi anh vì sao, anh nói: "Không vì sao cả, tự nhiên muốn làm vậy thôi."

"Chẳng lẽ không phải muốn hôn môi gián tiếp sao?" Tôi hỏi.

Anh trả lời thế này: "Anh không bỉ ổi như em nghĩ đâu."

"..."

* * *

Trường của chúng tôi rất lớn, từ ký túc xá đến khu phòng học có một đoạn đường rất dài phải đi qua.

Có lần tôi đang trên đường đến lớp tòa Dật Phu thì gặp Lâm Tri Dật, anh đi chiếc xe đạp màu bạc, thấy tôi, dừng lại hỏi: "Đi đâu vậy? Cần anh chở em không?"

Nghĩ đến tình anh em thuần khiết của tôi và anh, tôi không từ chối, "Vâng ạ."

Trong trường có đoạn đường dốc, anh không giảm tốc độ, tôi bảo anh bóp phanh, anh lại nói: "Ôm eo anh."

Vì tốc độ xe rất nhanh, tôi không thể không cố gắng ôm lấy eo anh.

Đang hè, anh chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, dường như tôi đã chạm được đến cơ bụng của anh, xấu hổ đến nổi đỏ hết cả mặt, nhưng anh vẫn ngồi trước nói như không có chuyện gì: "Ôm chặt một chút."

Đoạn đường dốc kia dường như trở nên rất dài, bên tai có gió nhẹ thoảng qua, mang theo hương hoa không biết tên. Vì ôm anh, mặt tôi gần như áp vào lưng anh.

Chợt nghĩ, chúng tôi như thế này, có phải dễ khiến người ta hiểu lầm lắm không?

Quan hệ của chúng tôi rất trong sáng, quan hệ của chúng tôi rất trong sáng, quan hệ của chúng tôi rất trong sáng, tôi nói thầm trong lòng ba lần, tự tẩy não mình.

Hôm đó, trên đường đến tòa Dật Phu, mặt tôi đều đỏ ửng.

Đã thế Lâm Tri Dật còn hỏi: "Có phải trời nóng quá không? Em nhìn xem mặt em hồng thành tôm hùm nhỏ rồi kìa."

Có mà mặt anh hồng thành tôm hùm nhỏ ấy, mặt cả nhà anh đều hồng hành tôm hùm nhỏ.

Sau này nghĩ lại, bề ngoài người này không sợ sóng lớn, rất có phong độ của quân tử nho nhã, nhưng dường như thế giới nội tâm vẫn có chút đáng sợ, luôn chiếm được tiện nghi lại còn tỏ ra nguy hiểm.

Nhưng anh lại không hề nghĩ như vậy, anh nói: "Anh chỉ muốn chiếm tiện nghi của em, hơn nữa, anh nguyện dùng cả đời để trả."

-----oOo-----

Chương 3: Anh là ánh mặt trời sau mưa của em

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trung thu không lâu sau khi tôi quen Lâm Tri Dật, anh chủ động muốn mời cả ký túc xá chúng tôi đi ăn cơm, các chị em trong ký túc xá nghe vậy đều rất vui mừng, liên tục dựng ngón cái với anh, "Wow! Anh ấy thật hào phóng!"

Lâm Tri Dật mời chúng tôi đến quán ăn ngoài cổng tây của trường đại học, các chị em vẫn hay chê đồ ăn tin thiếu dầu thiếu muối, hôm đó nắm bắt cơ hội, ăn một bữa thật no.

Ăn xong, Lâm Tri Dật còn mua một túi hoa quả đưa cho trưởng phòng, "Các em mang về ăn đi, ăn xong nên ăn chút hoa quả, tốt cho tiêu hoá."

Trưởng phòng vui ra mặt, nhận hoa quả, ra lệnh: "Những người khác theo mình về, Đình Ninh ở lại."

Tôi ngơ ngác, "Sao mình phải ở lại?"

"Ăn người miệng mềm, lấy người tay ngắn. Chúng ta vừa ăn vừa lấy, dù sao cũng phải lấy gì đó ra trao đổi. Cậu ở cùng anh ấy là được." Trưởng phòng nói bằng giọng chính nghĩa.

Vì thế, tối đó, tôi chính là vật trao đổi bằng giá bị giữ lại.

Tôi và Lâm Tri Dật đi dạo trên đường, tôi cúi đầu nhìn bóng của chúng tôi được đèn đường chiếu xuống, trong lòng lại nghĩ: Chắc mọi người không chia nhau ăn hết hoa quả, không để cho tôi miếng nào đấy chứ?

Trong khi tôi đang nhớ mong hoa quả, bỗng cảm thấy cổ tay lạnh lạnh, cũng không biết từ khi nào, một chiếc lắc tay bằng thủy tinh đã được đeo lên cổ tay tôi.

Lâm Tri Dật bên cạnh ngẩng đầu ngắm trăng, giả vờ hồ hững nói: "Lúc anh và các bạn học cùng ban đi du lịch, bọn họ đều mua quà lưu niệm, lúc đó người bán hàng bảo anh, 'Bạn học, bạn học, mua vòng tay tặng bạn gái đi!' anh nói anh không có bạn gái. Người bán hàng nói 'Không có bạn gái thì lại càng phải mua, gặp được cô gái cậu thích thì tặng cho cô ấy!' bây giờ, cuối cùng cũng phát huy công dụng rồi."

Đây... đây... đây... Không lẽ là đang bày tỏ với tôi sao?

Tôi vuốt nhẹ lắc tay, nói: "Mua ở chỗ du lịch, anh không sợ bị người bán hàng lừa à?"

Anh quay đầu nhìn tôi, "Đây đâu phải trọng điểm?"

Nhưng mà... Nhưng mà... Người ta vẫn chưa sẵn sàng đề yêu đương! Đã đeo thắt tín vật định tình lên rồi, tôi nên tháo xuống trả cho anh, hay là...

Tôi ngập ngừng lúi kéo dây đeo của lắc tay.

Anh nhìn cổ tay tôi, sợ tôi tháo xuống, nói: "Mặc kệ em nhận hay không nhận, cũng không cho tháo xuống. Anh không mong em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên giống như anh, nhưng mà, em cũng đừng đả kích tấm lòng của anh."

Yêu từ cái nhìn đầu tiên? Đó là nói giờ tự học buổi chiều nào cũng giữ chỗ cho tôi, ngày nào cũng đến siêu thị mini dưới ký túc xá của tôi ăn mì ăn liền, hôm nay mời chị em trong ký túc xá ăn cơm, đều đã có tính toán từ trước?

Nhưng mà, cho dù như vậy, sao tôi lại không hề ghét bỏ anh?

Tôi còn đang im lặng, không biết từ đâu vang lên bài hát Because Of You của 98 Độ: "You 're my sunshine after the rain. You 're the cure against my fear and my pain..."

"Bài hát này rất hay." Tôi chuyển chủ đề, hoá giải bầu không khí ngưng ngừng khó hiểu.

Lâm Tri Dật nói: "Anh có CD của bài này, em thích anh tặng cho em." Nói xong, anh còn bất giác ngâm nga một câu, "You're my sunshine after the rain..."

Anh hát thật sự rất êm tai.

Sau này, tôi đã nghe rất nhiều ca khúc hay, đều thấy không hay bằng bài này, tôi cũng nghe rất nhiều người bên cạnh hát nhạc tiếng Anh, nhưng thấy không ai hát hay bằng Lâm Tri Dật.

Khi đó, ngay cả tôi cũng không biết, tôi đã có tình cảm với anh.

* * *

Sau này, khi chúng tôi nhắc đến chuyện này, tôi hỏi Lâm Tri Dật: "Sao anh lại mời chị em trong ký túc xá của em ăn cơm?"

Anh nói: "Đó là một phần trong chiến lược tình yêu, nông thôn bao quanh thành thị."

"..."

Uổng công các chị em trong ký túc xá của chúng tôi khen anh không dứt miệng, tất cả đều bị vẽ bề ngoài như ánh mặt trời vô hại che mắt rồi.

"Còn cả chiến lược tình yêu gì nữa? Thành thật khai báo, có phải kinh nghiệm yêu đương của anh rất phong phú không?"

"Kinh nghiệm yêu đương của anh từ khi gặp được em mới bắt đầu tích lũy. Phải cảm ơn em, đại học anh có thể học được học phần tình yêu, tất cả đều là nhờ phúc của em."

"Như nhau cả thôi." Tôi đáp lại.

Chúng tôi đều là những người kinh nghiệm yêu đương bằng không, trên phương diện tình yêu tựa như một tờ giấy trắng, nhưng mà, khi chúng tôi

gặp được nhau, cuối cùng cũng có thể dùng tấm lòng chân thành vẽ nên bức tranh tình yêu tươi đẹp.

* * *

Khi học đại học, khó khăn lớn nhất với tôi chính là tiếng anh cấp bốn, thi hai lần vẫn chưa qua, khó tránh có chút giận dữ, lo rằng khi tốt nghiệp không lấy được giấy chứng nhận vì không qua cấp bốn.

Tôi tự thấy mình là người rất có kiên nhẫn và nghị lực, nhưng trên phương diện học tiếng anh này thì lại thiếu kiên nhẫn.

Lâm Tri Dật đề nghị: "Hay là, từ nay anh tự học cùng em, giám sát đốc thúc em học tiếng anh?"

Lần đầu anh đã nhẹ nhàng qua cấp bốn, nghĩ rằng nhất định có kinh nghiệm, nên tôi vui vẻ chấp nhận.

Vì vậy, tôi nào anh cũng đến phòng tự học giữ chỗ giúp tôi, còn đem cả sách tham khảo cấp bốn của mình lúc trước, đề chính thức mấy năm qua, kim từ điển và đề tham khảo.

Anh hỏi tôi: "Trong các đề bài cấp bốn, đâu là phần em yếu?"

Tôi suy nghĩ, hơi do dự.

Anh lại hỏi: "Nghe? Đọc hiểu? Từ vựng? Điền vào chỗ trống? Viết?"

Tôi ngại ngần nói: "... Hình như đề nào cũng là phần em yếu."

"..."

Thấy anh im lặng, cho rằng anh quyết định rút lui, tôi hỏi: "Có phải không dám dạy em không?"

"Không hề không dám! Thế này anh càng quyết tâm dạy em thật tốt. Chính vì tiếng anh của em kém, nếu em thi đậu, cảm giác thành tựu của anh mới có thể tăng gấp bội!"

"..."

* * *

Thật ra, Lâm Tri Dật là thầy giáo khá tốt, anh không chỉ giảng bài tỉ mỉ kiên nhẫn, còn chú ý vừa học vừa chơi, mỗi khi tôi học tiếng anh đến mệt mỏi, anh sẽ lấy ra chút đồ ăn vặt từ học bàn ra như có phép thuật, khi thì ô mai, khi thì kẹo gấu, khi thì sô cô la, những thứ này có thể nói chính là bất ngờ với người thích ăn vặt như tôi.

Mỗi lần học về muộn anh sẽ mua nước ngọt, gà rán khao tôi, hơn nữa, anh còn vẽ cho tôi một cái bánh lớn, "Nếu em đậu tiếng anh cấp bốn, anh sẽ tặng quà cho em, cứ trên điểm chuẩn một điểm sẽ có thêm một phần quà."

Tôi nở hoa trong lòng, muốn Lâm Tri Dật tôn kém cũng phải nỗ lực phấn đấu!

Sau khi Dư Kiều biết Lâm Tri Dật làm thầy giáo tiếng anh miễn phí cho tôi, hôm mộ nói: "Cậu thật hạnh phúc! Bọn mình học tiếng anh đều phải tự thân vận động, chỉ có cậu mới được hưởng thụ đãi ngộ cao cấp có thầy giáo tiếng anh mỹ nam này."

Ặc, mỹ nam ư? Sao tôi lại không thấy vậy?

Nhưng mà, từ đó về sau, mỗi giờ tự học buổi chiều, tôi đều nhận lúc Lâm Tri Dật không chú ý, lặng lẽ ngắm nhìn sườn mặt của anh, nhận ra anh ngũ quan tuấn tú, mũi cao thẳng, càng ngắm càng đẹp. Người này sao lại ngày càng đẹp trai thế này, thật là kì quái!

* * *

Cuối cùng cuộc thi cấp bốn tôi trên điểm chuẩn 11 điểm, tôi tưởng rằng sẽ nhận được một đồng quà, không ngờ là 11 đoá hoa hồng.

Cùng với bó hoa là một tấm thiệp, bên trên viết: "11 đoá hoa hồng đại biểu cho trái tim anh."

Khi hoa gửi đến ký túc xá của chúng tôi, Dư Kiều cũng ở đó, cậu ấy nhìn tấm thiệp, cười nói: "Còn ánh trăng đại biểu lòng anh nữa.[1] Nhưng mà,

con trai khoa tự nhiên có tế bào lưỡng mạng như vậy đã hiếm có lắm rồi."

Tôi hỏi cậu ấy: "Không phải trong nhạc đều hát 999 đoá hoa hồng sao? Anh ấy tặng mình 11 đoá hoa hồng có ý gì?"

Dư Kiều lườm tôi, "Cậu ngốc thế! Đây nghĩa là một đời một kiếp một đôi người, chỉ mong trái tim một người, bạc đầu không xa lìa." [2]

Nói vậy, Lâm Tri Dật thực sự rất có lòng!

Sau này tôi cũng tìm ra ý nghĩa của 11 đoá hoa hồng trên mạng: Yêu nhất, chỉ để mắt đến một mình em!

May mắn biết bao khi điểm của tôi không cao không thấp, cao hơn vừa đúng 11 điểm.

===

Chú thích:

[1] Ánh trăng đại biểu lòng anh: Có bản dịch là 'ánh trăng thay thế lòng tôi', tên một bài hát.

[2] Chỉ nguyện có trái tim người, bạc đầu không xa lìa: Một câu hát trong ca khúc Chỉ Mong Trái Tim Người, OST phim Bí mật bị thời gian vùi lấp

-----oOo-----

Chương 4: Lần đầu tiếp xúc thân mật.

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lâm Tri Dật tuy là sinh viên khoa tự nhiên, nhưng lại thích đọc sách giống tôi, bình thường chúng tôi không phải cùng lên lớp tự học buổi chiều, thì sẽ cùng nhau đến phòng đọc sách của thư viện.

Trước khi đến phòng đọc sách, tôi đã tưởng tượng ra cảnh tượng thế này: Hai chúng tôi ngồi ở hai đầu của bàn dài cạnh cửa sổ, rèm cửa trắng tinh bị

gió nhẹ thổi bay, anh cầm một quyển sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu cười với tôi, làm lộ ra hàm răng trắng của anh, sáng chói hơn cả ánh mặt trời.

Tình hình thực tế là -- không gian trong phòng đọc sách không lớn, người lại đông, bình thường chúng tôi phải khó khăn lắm mới giành được một góc bàn, mà khi Lâm Tri Dật đọc sách lại rất tập trung, vốn xem như không có sự tồn tại của tôi.

Đôi lúc vì thu hút sự chú ý của anh, tôi hay giả vờ như bất cẩn đụng vào khuỷu tay anh, kết quả anh vẫn lặng im bất động.

Vậy mới nói, hình ảnh đẹp như trong sách ngôn tình cũng chỉ có trong tưởng tượng mà thôi.

* * *

Thời đại học, ngoài thích đọc, tôi còn thích viết, thỉnh thoảng sẽ đưa cho Lâm Tri Dật xem qua trước khi gửi cho tạp chí.

Hôm đó trời mưa nhỏ, chúng tôi mỗi người cầm một cây dù, đi bộ đến phòng máy tính. Tôi định trước khi gửi bài cho tạp chí, nhờ anh xem qua bản thảo giúp tôi.

Giữa đường, anh đột nhiên nói: "Có phải dùng một cây dù là được rồi không?"

"Hả?" Đầu gối tôi đây vẫn chưa hiểu.

"Dù của anh khá lớn, em cất của em, dùng của anh đi." Anh vừa nói vừa tiến sát lại gần tôi.

Tôi lập tức hiểu ra ý đồ của anh, thì ra là muốn dùng chung một cây dù.

"Nhưng mà... Như vậy liệu em có bị mưa hắt vào không?" Tôi vẫn đang đánh trống lảng.

"Không đâu, dù của anh đủ lớn mà." Nói xong anh đưa dù lên đỉnh đầu tôi, tôi miễn cưỡng thu dù của mình lại.

Đó là lần đầu tiên tôi tựa sát vào một chàng trai như vậy, tôi có chút không quen, muốn cách xa anh một chút, nhưng lại sợ bị mưa hắt vào.

Dọc đường đến cửa phòng máy, tôi cảm thấy thần kinh toàn thân đều căng thẳng.

Lúc anh gấp dù, tôi liếc nhìn anh, thấy một nửa quần áo trên người anh đã ướt sũng, tóc một bên còn nhỏ nước.

Tôi ngờ vực nói: "Sa anh lại bị ướt thành thế này?"

"Bởi vì lúc nãy em đi, cứ dịch sang bên kia, dù của anh cũng nghiêng về phía em, thế nên anh thành ra như vậy." Nói xong, anh còn hất xì một cái rất đúng lúc.

"..." Tôi nên nói gì mới được đây? Không thể nói, muốn tiếp xúc thân mật thì phải trả giá thật đắt đúng không?

* * *

Vào phòng máy tìm một cái máy tính, tôi ngồi xuống mở bản thảo trong hòm thư ra, Lâm Tri Dật đứng một bên nhìn.

"Anh thấy chỗ này nên chỉnh sửa một chút." Nói xong, anh liền cầm chuột, phủ lên tay tôi.

Dường như anh vẫn chưa ý thức được điểm này, vẫn cầm "chuột" nói: "Chỗ này cần chỉnh lại một chút."

Tôi lại cảm thấy toàn thân như được truyền một dòng nước ấm.

Cơn mưa mùa thu qua đi, tiết trời chuyển lạnh, tôi chỉ mặc một bộ váy liền thân ngắn tay, tay rất lạnh, mà tay Lâm Tri Dật lại vô cùng ấm áp.

Sau này, tôi hỏi anh: "Có phải anh nhân cơ hội sờ tay em, muốn chiếm tiện nghi của em đúng không?"

Anh nói: "Anh chỉ muốn sửa bản thảo thôi, không ngờ em lại nghĩ xấu như vậy."

"..." Tôi á khẩu không nói được gì, thật sự là tôi đã nghĩ quá nhiều sao?

"Nhưng mà, hôm đó tay anh vẫn rất tuyệt, bị dính mưa vẫn nóng hổi." Anh lại có chút dương dương tự đắc.

"..." Còn dám nói không phải cố ý sao?

* * *

Khi ăn cơm cùng Lâm Tri Dật, anh bất cẩn cắn phải lưỡi, kêu lên "Aiyo" một tiếng.

Thấy anh bụm miệng cau mày nửa ngày không có phản ứng, tôi cười nói: "Nếu có một mỹ nữ đồng ý dùng miệng giúp anh xoa xoa, lưỡi anh nhất định sẽ không đau nữa."

Nói xong, tôi mới nhận thấy không đúng lắm -- hình như tôi đang chọc ghẹo anh thì phải?

Lâm Tri Dật bỗng ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm, nhìn đến nỗi khiến tôi dựng cả tóc gáy.

"Nhìn em làm gì?"

"Tìm em xoa."

"Luuu mạnh!"

"Là em dụ người ta phạm tội trước."

"..." Chẳng những chọc ghẹo không thành, lại còn bị anh chọc ngược lại.

-----oOo-----

Chương 5: Lời bày tỏ chân tình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một chiều nọ có giờ học, tôi không đến lớp tự học cùng với Lâm Tri Dật.

Mới vừa trở lại kí túc xá không lâu, đã nghe thấy dưới lầu có người gọi tên tôi: "Đình Ninh! Đình Ninh! Đình Ninh!"

Tôi thò đầu ngó ra ngoài cửa sổ, thấy Lâm Tri Dật đang đứng ở cửa siêu thị mini dưới lầu.

Anh thấy tôi, vui mừng hơi quá đà, gọi tiếp: "Đình Ninh! Xuống đây đi!"

"Đừng gọi nữa!" Còn muốn để tôi sống yên ổn ở kí túc xá nữa không vậy? Còn gọi nữa, cả kí túc xá đều sẽ biết có nữ sinh tên Đình Ninh đã nói chuyện yêu đương rồi.

Tôi chạy như bay xuống lầu.

Đến khi tôi thở không ra hơi đứng trước mặt anh, anh nhoẻn miệng cười, "Xem tốc độ của em kìa, vội vàng muốn gặp anh như vậy sao?"

"..." Tôi bình tĩnh lại, mới ai oán nói, "Lần sau gọi em có thể đừng hét lên như vậy không, gọi điện thoại không được à?"

"Đây không phải là anh đúng lúc đi ngang qua, muốn tiết kiệm chút tiền điện thoại sao!"

"Dù tiết kiệm cũng không phải tiết kiệm mấy đồng ấy chứ! Không lẽ anh muốn cả trường biết em đang nói chuyện yêu đương sao?"

"Cho dù cả trường biết cũng không sao, lẩn lộn đến tận năm tư mới nói chuyện yêu đương, anh cũng đâu dễ dàng gì?"

"..."

Tôi vẫn chưa nghĩ ra từ gì để cãi lại anh, anh hỏi tôi: "Em đói không? Anh vừa gọi một tô mì, em có muốn một tô không?"

"Không cần đâu, anh ăn một mình đi, nếu không còn chuyện gì khác, em lên đây." Tôi định dọn đường về phủ.

"Muốn ở bên em một chút, có được tính là chuyện không?" Anh vừa nói vừa kéo tôi vào siêu thị mini, ngồi xuống một chiếc bàn.

Một lát sau, một tô mì nóng hổi được đưa lên, nhìn anh vui đầu ăn, bụng tôi cũng không chịu thua mà reo lên.

Anh đưa cho tôi một đôi đũa, "Cùng ăn đi."

Tôi cung kính không bằng tuân mệnh.

Cứ thế, hai người xì xụp ăn sạch mì trong tô.

Anh nói: "Lúc chưa yêu đương thấy các cặp tình nhân cùng ăn một tô mì rất mất vệ sinh, bây giờ, anh chỉ thấy ấm áp."

Tối đến tôi về nói với Dư Kiều: "Mì ở siêu thị mini dưới lầu rất ngon! Hôm nào cậu cũng thử đi."

Dư Kiều chỉ dùng một câu đã nói rõ thiên cơ: "Đó là vì cậu và anh Lâm nào đó đã cho thêm gia vị tình yêu vào rồi!"

* * *

Sau đó có một hôm, hết giờ tự học buổi chiều, Lâm Tri Dật đưa tôi về kí túc xá như thường lệ.

Đi đến dưới kí túc xá, tôi nhận thấy trăng treo trên trời đêm vừa sáng vừa tròn, ánh trăng nhìn rất mê người, tôi bỗng nghĩ, tôi và anh đã xác định quan hệ yêu đương rồi, nhưng hình như anh vẫn chưa chính thức tỏ tình với tôi!

Vì vậy, tôi nói: "Chúng ta đã yêu nhau lâu như vậy, anh vẫn chưa nghiêm túc bày tỏ với em!"

Anh nhìn tôi nói: "Thật sự phải bày tỏ sao?"

Tôi gật đầu, "Đương nhiên rồi, nếu không sao có thể biểu thị lòng quyết tâm yêu em của anh chứ?"

Anh im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có lẽ anh rất ngốc, không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh có một trái tim chân thành, lúc này đang đập loạn vì em; trước giờ anh không biết lãng mạng là gì, bây giờ thì anh biết rồi, chỉ muốn ở bên em, ăn bữa cơm cũng là lãng mạng, cùng lên lớp tự học cũng là lãng mạng; từ nhỏ đến lớn anh chưa từng ném đi đồng nào, chưa từng làm rơi chìa khoá, từ khi đeo kính đến nay, chưa từng làm rơi kính, từ nhỏ đến nay, chưa từng nghiêm túc nói chuyện yêu đương, anh sẽ dành tất cả sự chu đáo và tình yêu cho một mình em."

Khi những lời này nối đuôi nhau liên tiếp được nói ra, tôi thật sự nghi ngờ đây là do anh chuẩn bị từ trước.

Sau này, tôi hỏi anh đó có phải những lời bày tỏ trong sách của các tiền bối không, anh gãi tay thề: "Tuyệt đối là anh tự nghĩ ra, là những lời từ tận đáy lòng của anh."

Điểm thi đại học môn ngữ văn của anh là điểm tuyệt đối, lời bày tỏ lần này của anh, nếu để tôi chấm điểm, tôi cũng sẽ cho anh điểm tuyệt đối.

Ít ra thì, lúc đó tôi đã lập tức bị lời bày tỏ giản dị không hoa mỹ này làm cảm động sâu sắc, còn tự nói với bản thân: chàng trai này, sẽ là người đi cùng tôi cả đời.

-----oOo-----

Chương 6: Phần đặc biệt: Thư Lâm Tri Dật gửi Đại Ninh

Nguồn: EbookTruyen.Me

*Thư tặng kèm trong tập 2 (Moah), không có trên mạng

Lúc trước mình định dịch xong tập 1, sang tập 2 mới đăng lên, nhưng để cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, hôm nay mình phá lệ đăng bức thư này.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ dự án của mình ^_^ Đây là lần đầu mình dịch truyện nên còn nhiều thiếu sót, mình sẽ cố gắng cải thiện tốt hơn mỗi ngày!

Bây giờ thì mình đi lòng thur bỏ tử kiếng đây, chúc mọi người một ngày ngày vui vẻ và sớm tìm được anh Lâm của đời mình!

Đại Ninh thân ái,

Hôm qua em đã khóc, nước mắt của em ở trên mặt, nước mắt của anh ở trong tim. Thật ra anh không muốn đi, thật ra anh muốn ở lại, ở lại quãng thời gian đại học tươi đẹp được trải qua cùng với em, cùng em ngắm chim bay cỏ mọc, cùng em ngắm hoa nở hoa tàn.

Anh biết vì sao em rơi nước mắt, em đang lo về tương lai của chúng ta, bởi vì em đã thấy kết cục cuối cùng của rất nhiều mối tình vườn trường đều không tránh khỏi chia ly. Hơn nữa anh cũng sắp tốt nghiệp rồi, mà em thì mới năm hai, hai năm, thời gian hai năm có thể làm thay đổi rất nhiều thứ, em đang lo không biết liệu tình yêu anh dành cho em có thay đổi hay không, đúng không? Ai, nha đầu ngốc nghếch của anh, hai năm thì có là gì, em có biết anh vì chờ đợi sự xuất hiện của em, anh đã đợi hơn hai mươi năm trời, em nghĩ anh sẽ phí công vô ích sao?

Trước khi gặp được em, anh là một người chưa từng yêu đương, không phải không có cơ hội, mà là vì anh là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, người yêu của anh phải theo tiêu chí "Ba T" -- first, best, last. Anh muốn em là người yêu đầu tiên, người vợ tuyệt vời nhất, và người cuối cùng từ từ già đi cùng anh.

Từng có một người bạn hỏi anh, thấy người khác nói chuyện yêu đương ngọt ngọt ngào ngào, cậu không thấy sốt ruột à?

Anh nói không sốt ruột, con gái tốt trên thế giới rất nhiều, anh không sợ họ đều bị cướp hết, anh chỉ sợ lúc cô gái của anh xuất hiện anh không đủ tốt. Dường như duyên phận đã được định trước, ngay lúc anh đang tiếc nuối vì không tìm thấy người con gái mình thích thời đại học, thì em đến, đến với vẻ dịu dàng như nước của con gái Giang Nam, đến với tài năng múa bút sinh hoa, đến với mái tóc dài như suối, chỉ nhiều đó thôi, đã đủ lấy đi vô vàn tình cảm của anh rồi, từ đó, anh đã đem lòng yêu em, cô gái có tâm hồn thuần khiết ấy thật sâu sắc.

Em còn nhớ không, lần đầu nắm tay em, một dòng điện đã chạy dọc cả người chúng ta; lần đầu hôn môi em, anh đã run đến nỗi cắn cả vào môi em, em không trách anh; lần đầu cãi nhau, anh để mặc em giữa đường bỏ đi một mình, em đã tha thứ cho anh; lần đầu đưa em về nhà, anh chỉ vấp bậc thang chút thôi, em đã bỏ quả trong tay xuống để đỡ anh, đó là những món quà em đã đặc biệt chuẩn bị cho ba mẹ em; lúc anh vì mất ba mà đau đớn không gượng dậy nổi, là em đã bầu bạn cùng anh vượt qua những ngày tối tăm ấy. Lần đầu quá nhiều rồi, em đã cùng anh ngắm biết bao phong cảnh, lẽ nào anh còn phải đi nơi khác tìm một người cùng anh ngắm sông cạn đá mòn hay sao?

Thời gian gần đây anh bận tham gia hội nghị tuyển dụng, trong suốt chuyến đi nổi nhớ em đã trở thành phong cảnh duy nhất. Hôm đó anh đồng thời nhận được giấy mời của hai đơn vị, về việc chọn giữa ở lại và đi Bắc Kinh anh đã hỏi ý kiến em, không phải em đã nói "Chỉ cần là chân tình dài lâu, hà tất phải bên nhau sớm tối" hay sao? Vậy vì sao khi anh chọn bắc kinh có nhiều cơ hội phát triển hơn em lại hỏi anh: "Tốt nghiệp rồi có phải anh sẽ không liên lạc với em nữa không?" Nha đầu ngốc à, rốt cuộc em có hiểu ý của anh không vậy?

"Nếu anh có thể giới và của cải vô tận, nếu anh có vũ trụ và cả trời đầy sao, anh vẫn sẽ không thấy thỏa mãn, nhưng anh có em, cho dù chỉ có một mảnh đất nhỏ bé, anh cũng sẽ cảm thấy mỹ mãn hạnh phúc"

Đại Ninh, anh không phải một người đã từng yêu đương, bây giờ em hãy yên tâm học hành, anh sẽ làm việc thật tốt, đợi em tốt nghiệp rồi chúng ta sẽ kết hôn, sau đó cùng nhau nắm tay đi hết cuộc đời âm áp này, được không?"

Đại Lâm yêu em

2/7/2003

-----oOo-----

Chương 7: Anh muốn chịu trách nhiệm với em suốt đời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai năm yêu xa với Lâm Tri Dật, ngoại trừ thường xuyên gọi điện, nhắn tin, chúng tôi cũng hẹn nhau mỗi tháng gặp mặt một lần, lúc thì anh đến trường của tôi, khi thì tôi đến thành phố anh làm việc.

Lần nào cũng vậy, chỉ cần tôi thu dọn hành lý, định đi gặp Lâm Tri Dật, Dư Kiều sẽ cười hiền với tôi: "A, Chúc Nữ Đinh lại đi gặp Ngưu Lang Lâm kìa!" (1)

Tôi cũng phụ họa theo cậu ấy: "Vâng, thưa Vương Mẫu Nương Nương."

Dư Kiều cười run người, sau đó thần thần bí bí ghé sát vào tôi, "Mau thành thật khai báo đi, khi các cậu gặp nhau trên cầu Hỉ Thước, có cái kia không?"

"Có cái gì cơ?" Tôi giả vờ vô tội.

"Chúng ta đều là người lớn cả rồi, cậu nói cho mình biết đi, có, hay chưa có?" Dư Kiều từ từ dụ dỗ.

"Có hay không, đều không quan trọng với cậu." Tôi giữ kín như bưng.

Dư Kiều ra vẻ nghiêm trang: "Rất quan trọng với mình là đằng khác, mình nghe nói, con trai con gái chỉ cần ngủ chung trên một chiếc giường, sẽ sinh em bé, trời ạ! Cậu sẽ không sinh con khi chưa tốt nghiệp đấy chứ..."

Tôi vội bịt miệng cô nàng lại, ngắt lời cậu ấy, "Tiết sinh học của cậu là do giáo viên thể dục dạy à? Ai bảo cậu con trai và con gái chỉ cần ngủ chung trên một chiếc giường thì sẽ sinh em bé? Ngủ trên cùng một chiếc giường còn phải xảy ra quan hệ thân mật nữa thì mới có thể mang thai, nếu làm biện pháp tránh thai, thì sẽ không thể sinh em bé, biết chưa?"

Dư Kiều lắc lắc tay tôi, cười lớn, "Cậu biết nhiều thật! Có phải đã có kinh nghiệm thực tế rồi không?"

"Thực tế quần què gì chứ! Chúng mình rất trong sáng đấy có được không?"

"Vậy thì, xem như các cậu không có cái kia đi, nhưng rốt cuộc đã từng chung giường chung gối chưa?" Dư Kiều quyết tâm hỏi rõ ngọn ngành.

"Chuyện này..." Tôi chần chừ, "Không nói cho cậu biết đâu!"

"Này!" Đinh Ninh, rốt cuộc cậu có xem mình là bạn thân không hả? Bạn thân không phải không có gì là không thể nói với nhau sao? Bạn thân không phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu sao?" Dư Kiều quỳnh lên.

Tôi trả lời lạnh nhạt: "Những chuyện có thể chia sẻ với bạn thân không bao gồm chuyện riêng tư với bạn trai, you know."

Cuối cùng Dư Kiều cũng từ bỏ, "Được rồi."

Thật ra thì, Dư Kiều tò mò về chuyện nam nữ cũng không lạ, ngay chính bản thân tôi cũng rất tò mò.

* * *

Nghỉ đông năm hai, bởi vì tôi không mua được vé tàu về nhà, bạn học trong ký túc xá đều đã về hết, chỉ còn một mình tôi ở ký túc xá.

Nhưng hai ngày trước khi nghỉ, Dư Kiều lại rủ tôi cùng đi xem phim kinh dị, vì thế, ban đêm, cả tầng ký túc xá im ắng, trong đầu tôi không ngừng phát lại cảnh tượng đáng sợ trong phim kinh dị, trong lòng vô cùng sợ hãi, ngay cả đi vệ sinh cũng phải lấy dũng khí và quyết tâm bất chấp tính mạng.

Vừa nằm lên giường, lại thấy trên đầu giường bỗng có con thạch sùng ẩn hiện, sợ gần chết, vội gọi điện thoại cho Lâm Tri Dật.

Lúc ấy đã gần sáng, nếu không phải là tiếng chuông lúc nửa đêm của tôi, anh nhất định sẽ tiếp tục hẹn hò với Chu Công.

Sau khi nổi máy, chỉ nghe thấy anh mơ mơ màng màng nói: "A lô."

"Là em, bây giờ em đang ở ký túc xá một mình, có con thạch sùng bò lên cạnh giường em, rất đáng sợ!"

"Em mặc kệ nó, cứ ngủ đi, nó sẽ không làm hại em. Nếu em sợ, có thể sang giường của bạn học khác mà ngủ." Lâm Tri Dật nói qua cho xong chuyện.

"Nhưng mà, em vẫn rất sợ, hai hôm trước em mới xem phim kinh dị, những hình ảnh đó cứ không ngừng lướt qua trước mắt."

"Em cứ nghĩ, thật ra những hình ảnh đó đều là do con người làm ra, kể cả hiệu ứng âm thanh và hiệu ứng hình ảnh."

Ặc, con trai khoa kỹ thuật thật lí trí, nhưng mà, thần thiếp không làm được đâu!

Hôm đó, tôi trò chuyện cùng Lâm Tri Dật rất lâu, đến khi hết tiền mới kết thúc cuộc điện thoại.

* * *

Ngày hôm sau, tôi nói với Lâm Tri Dật: "Tối nay, bất kể như thế nào, em cũng sẽ không ngủ một mình ở ký túc xá!"

"Nhưng mà, vé tàu của em là tối mai, tối nay em không ngủ, không lẽ định ra ga tàu chờ một ngày một đêm?"

"Em đâu có ngốc như vậy! Chúng ta có thể ra tiệm net chơi cả đêm, hoặc coi phim cả đêm mà!"

"Em đừng ỷ mình còn trẻ mà không biết yêu thương cơ thể, đi chơi thâu đêm không tốt cho cơ thể." Lâm Tri Dật nghiêm khắc giáo huấn tôi.

"Vậy anh nói đi, em phải làm sao bây giờ?" Em thực sự không muốn ngủ một mình ở ký túc xá nữa! Bình thường bọn họ líu ríu em còn chê họ ồn ào, bọn họ vừa đi, em mới hiểu được tầm quan trọng của họ, chỉ còn lại mỗi mình em, trong ký túc xá không có chút hơi người nào, đêm khuya vô cùng cực khổ!"

"Thế này đi, anh có một bạn học cùng thuê một căn nhà nhỏ bên ngoài với người khác, cậu ấy đã về nhà, nhà của cậu ấy vừa hay đang bỏ trống, nếu không thì, tối nay em ở bên đó một đêm đi?"

Tôi hỏi: "Sao bạn học của anh phải ở bên ngoài?"

"Đây đâu phải trọng điểm em cần chú ý?" Lâm Tri Dật cảm thấy không thể tin được trước câu hỏi của tôi, hay là, anh cho rằng phản ứng đầu tiên của tôi hẳn phải là biết ơn vì tìm được chỗ trú chân?

Nhưng anh vẫn trả lời câu hỏi của tôi, "Câu ấy ở bên ngoài là vì cậu ấy muốn hưởng thụ thế giới của hai người cùng bạn gái."

"Ồ ——" Tôi chợt hiểu ra, sau đó lại nghĩ đến gì đó, hỏi tiếp, "Sinh viên có thể sống chung ngoài trường sao? Chuyện này có hợp pháp không?"

"..." Anh dừng lại, nói, "Anh không biết có hợp pháp hay không, anh chỉ biết là, hợp tính người."

"Vậy anh... có từng nghĩ đến chuyện sống chung với em không?"

Rất rõ ràng, anh bị câu hỏi này dọa sợ, đang uống nước cũng bị sặc, ho khan vài tiếng liền mới bình thường trở lại.

"Em không có ý gì khác, em chỉ muốn... hỏi về vấn đề tính người." Tôi cũng cố gắng khiến cho câu hỏi của mình có vẻ to lớn, ngang với "hợp tính người" mà anh vừa nói.

"Anh chưa từng nghĩ đến chuyện sống chung với em, anh chỉ nghĩ rằng, hi vọng quãng đời còn lại của anh có thể được bên em."

Trái tim nhảy nhót của tôi lại lỡ mất nửa nhịp, tên con trai khoa kỹ thuật Lâm Tri Dật này tuy rất lí trí, nhưng mỗi lần nói đến chuyện quan trọng lại vô cùng cảm tính, ít ra thì, rất nhiều lời của anh đã khiến tôi rung động.

Có lẽ câu nói kia đã thật sự linh nghiệm —— khi thần tình yêu vỗ nhẹ bờ vai bạn, bạn sẽ biến thành nhà thơ.

* * *

Tối hôm đó, tôi ôm túi ga giường hình chữ nhật của mình, đi theo sau Lâm Tri Dật, cùng đến căn nhà bạn học anh thuê bên ngoài.

Đó là một căn nhà hai phòng, Tiểu Thất và một cô gái khác cùng thuê. Khi chúng tôi tới, là cô gái kia mở cửa giúp.

Phòng của Tiểu Thất ngăn nắp sạch sẽ hơn tôi tưởng rất nhiều, chắc là bạn gái anh ấy đã dọn dẹp giúp anh ấy?

Ngồi bên méo giường nói chuyện với Lâm Tri Dật, tôi bỗng thấy bầu không khí có chút khác thường, bởi vì nghĩ đến mấy lời "traí đôn gái chiếc ở cùng một phòng".

"Tôi nay, anh về kí túc xá ngủ à?" Tôi hỏi anh.

"Ừ." Anh khẽ trả lời.

"Ừm." Sao tôi lại cảm thấy giọng điệu của tôi có pha chút thất vọng nhỉ?

"Sao hả, em muốn anh ở lại à?" Anh như nghe được tiếng lòng của tôi.

"Hả?" Bị đoán trúng tim đen, tôi bỗng không biết phải nói gì.

"Nếu em sợ ngủ một mình, anh sẽ ở lại với em."

"Nhưng mà, ở đây chỉ có một cái giường thôi!" Lúc này, đoán chừng mặt tôi thật sự đã hồng thành tôm hùm luộc rồi.

"Em ngủ trên giường, anh nằm dưới đất cũng được."

"Như vậy... Có ổn không?" Tôi là điển hình của có ý xấu mà không có gan làm.

"Ý gì vậy?" Anh không hiểu.

"Ý em là, hai chúng ta, trai chưa vợ gái chưa chồng, ở cùng một phòng như vậy, có ổn không? Có hợp pháp không?"

"Anh không biết có hợp pháp hay không, anh chỉ biết là..."

"Hợp tính người." Tôi trả lời thay anh.

Anh cười, "Đúng vậy."

Cả không gian như ngưng đọng trong vài giây, anh nói: "Nếu bây giờ em hối hận, anh có thể đưa em về trước giờ kí túc xá đóng cửa."

"Vậy anh có thể đảm bảo..." Tôi hơi khó mở miệng.

"Đảm bảo gì?"

"Đảm bảo tối đến sẽ không chạm vào em."

"..." Anh sững sờ, sau đó nói, "Anh đảm bảo."

* * *

Tối đó, trước khi đi ngủ, Lâm Tri Dật nói ra ngoài mua ít đồ, khi về trên tay lại không có gì cả.

Tôi hỏi anh: "Anh mua gì thế?"

"Mua chai nước, trên đường khát quá, uống hết rồi."

Tôi lại không hề nghi ngờ anh, "Ừ" một tiếng.

Sau đó, tôi cho rằng chúng tôi sẽ trải qua một đêm bình an vô sự, nhưng mà... chỉ trách ánh trăng đêm đó quá mê người.

Tắt đèn, tôi mặc áo ngủ nằm trên giường, Lâm Tri dật trải chăn nằm dưới đất.

Rèm cửa không kéo lại, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên mặt đất, chiếu lên mặt Lâm Tri Dật, mặt anh như được nhuộm một tầng sắc vàng mờ ảo.

Anh từ từ khép mắt nằm nghiêng, quay mặt đối diện với tôi, tôi ngấm đến thất thần.

"Lâm Tri Dật." Tôi khẽ gọi anh.

"Ừ."

"Anh ngủ rồi à?" Tôi hỏi tiếp.

"Sắp ngủ."

"Có bạn gái xinh đẹp như hoa nằm cạnh anh như vậy, anh cũng ngủ được à? Xem ra em không có tí lực hấp dẫn nào với anh rồi."

Lâm Tri Dật mở mắt, nhìn tôi, "Anh đã hứa, không chạm vào em."

Tôi xoay người xuống giường, nằm cạnh anh.

Anh nhìn tôi đầy nghi hoặc, "Em làm gì vậy?"

Tôi nói: "Nhưng mà, em chưa từng hứa sẽ không chạm vào anh."

"Em đang dụ dỗ người ta phạm tội đấy à?" Lâm Tri Dật hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Em đang thử sự tự chủ của anh."

"Cái này còn khó hơn cả thi cuối kỳ nữa!"

Tôi cười, anh bất ngờ quay người lại, hôn môi tôi. Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sức mạnh nam tính như vậy, cơ thể anh ở ngay trên người tôi, hơi thở anh quấn quanh tôi, cánh tay anh chống bên tay tôi.

Cũng không biết nụ hôn này tốn mất bao nhiêu thời gian, tôi vừa khó thở vừa khó lòng kiềm chế mà đắm chìm trong đó.

Sau đó, anh lại ngoan ngoãn nằm sang một bên, nói với tôi: "Em về giường ngủ đi, nếu không tối nay cả hai chúng ta đều không ngủ được."

"Ừ." Tôi đỏ mặt lăn về giường, con gái vẫn nên có sự rụt rè của con gái.

Nửa đêm, tôi thấy mình bị một người ôm vào lòng, người ấy nói: "Sàn khó nằm quá! Vẫn là trên giường thoải mái hơn."

Có điều, chuyện này dừng lại tại đây, sau đó không tiến thêm bước nào nữa.

Sau này, Lâm Tri Dật nói với tôi, thật ra hôm đó trước khi đi ngủ anh đã ra ngoài mua áo mưa, lần đầu anh đến tiệm thuốc mua thứ đó, khi mua rất ngại, cảm thấy mình như đang đi ăn trộm.

Tôi hỏi anh: "Anh đã hứa sẽ không chạm vào em, sao còn đi mua cái đó?"

Anh nói: "Anh sợ bản thân sẽ không kiềm chế được."

Ừm, rất tốt, đêm ấy chúng tôi đối mặt với sự cám dỗ của nhau, đều kiềm chế được.

Sau này Lâm Tri Dật tốt nghiệp, mỗi lần tôi đến thành phố anh làm việc thăm anh, đều ở nhờ khu nhà trọ nữ.

Phòng của họ là hai người một phòng, điều kiện tốt hơn phòng ở đại học nhiều.

Có lần, đồng nghiệp nam ở cùng anh có việc đi nơi khác, phòng của anh chỉ còn mỗi mình anh.

Chiều hôm đó tôi và anh cùng xem mấy bộ phim tình yêu kinh điển ở phòng của anh, tôi xem đến nỗi trái tim thiếu nữ trăm mối ngón ngang. Nhìn Lâm Tri Dật, anh chỉ ngồi mà không loạn.

Tối đến hai người gọi cơm bên ngoài, tiếp tục vừa xem phim vừa ăn cơm.

Ăn xong, tôi cho rằng anh sẽ giữ tôi lại, cuối cùng anh lại nói: "Xem xong phim này, anh đưa em về nhà trọ nữ."

Lúc đó vẫn còn là cô gái có lòng tự tôn, có đánh chết tôi cũng không thể nói ra câu "Em ở lại có được không".

Vì vậy, cơ hội thân mật ngàn năm có một của chúng tôi cứ thế bị Lâm Tri Dật hoài phí.

Sau khi chúng tôi kết hôn, tôi từng hỏi anh: Rõ ràng khi ấy có nhiều cơ hội làm chuyện kia, sao anh không làm? Có phải vì anh tự chủ quá tốt không?"

Anh nói: "Không phải anh tự chủ tốt, mà là, khi mà anh còn chưa chắc chắn có thể cho em một tương lai hạnh phúc, anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng với em. Anh không ham muốn vui thích nhất thời, bởi vì, anh muốn chịu trách nhiệm với em suốt đời."

Nghe vậy, tôi lập lúc khóc òa.

-----oOo-----

Chương 8: Xa nhớ Công Cẩn năm nao, Tiểu Kiều vừa bước kiệu hoa theo chàng (*)

Nguồn: EbookTruyen.Me

(*) Phiên âm Hán Việt: "Dao tướng Công Cẩn đương niên. Tiểu Kiều sơ giá liễu." Hai câu thơ trong bài "Niệm Nô Kiều" của Tô Thức thời Bắc Tống. Bài thơ được viết năm 1082 sau công nguyên tại Hoàng Châu. Tương truyền Tô Thức hành văn mới lạ, bị quan liêu ghen ghét bịa chuyện gán tội biếm làm dân thường, âu sầu khôn nguôi, bèn du sơn ngoạn thủy tìm cảm hứng. Khi đến Xích Bích ngoài thành Hoàng Châu đã bị phong cảnh tráng lệ nơi đây tác động, nhớ về thời Tam Quốc hào hùng Chu Du dẫn quân đánh thắng trận Xích Bích và nuối tiếc thời gian trôi qua, do đó viết nên "Niệm Nô Kiều". Công Cẩn trong bài thơ ý chỉ Chu Du - vị tướng tài cầm quân đánh thắng trận Xích Bích, Tiểu Kiều chỉ vợ của Chu Du. Theo các nhà phê bình, chi tiết "Tiểu Kiều vừa bước kiệu hoa theo chồng" như một điểm nhấn, lấy mỹ nhân tô điểm anh hùng, làm rõ hơn phong thái phóng khoáng của Chu Du, cảnh xuân hoà hợp, tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Bản dịch thơ hai câu trên được mình dịch lại theo thể lục bát dân tộc. Còn vì sao tác giả lại đề tựa đề như vậy thì có lẽ do chương này chủ yếu nhắc về cô bạn thân tên Dư Kiều.

* * *

Dư Kiều là khuê mật tốt nhất thời đại học của tôi, ở cùng ký túc với tôi bốn năm, tôi nằm giường trên, cậu ấy nằm giường dưới.

Hay có người hỏi tôi sao lại gọi là "khuê mật tốt nhất", nói nôm na, chính là có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu. Không chỉ thế, khi các bạn bên nhau có thể châm chọc nhau, trêu ghẹo nhau, nhưng không bao giờ ghim nhau, còn lấy đó làm niềm vui.

Dư Kiều rất thích chọc ghẹo tôi, ví dụ như khi ăn tôi phát ra tiếng động rất lớn, cậu ấy sẽ tả lại thế này: "Nếu cậu ăn cơm với một con heo, mình nhắm mắt lại, sẽ không thể nào phân biệt được, đâu là heo, đâu là cậu."

* * *

Một hôm cậu ấy nói với tôi: "Sau này con gái của cậu sẽ rất tuyệt."

Tôi không hiểu, "Tại sao?"

Cậu ấy nói: "Ai cũng bảo con gái giống cha, Lâm Tri Dật đẹp hơn, con gái giống anh ấy nhất định rất đẹp."

Tôi khóc không ra nước mắt, vẻ ngoài của tôi lại bị xem nhẹ rồi!

* * *

Cậu ấy còn thích trêu chọc tôi, như sáng hôm Cá Tháng Tư, cậu ấy lấy một cái bánh quy đưa cho tôi, "Đây là bánh quy bạc hà mới của Oreo, cậu ăn thử xem thế nào."

Tôi cắn một miếng, có cảm giác mát lạnh, "Ừm, không tệ."

"Thật sự không tệ à?"

"Thật sự không tệ." Tôi cắn tiếp một miếng nữa.

Cậu ấy bắt đầu cười lớn, cười xấu xa, cười khiến tôi không sao hiểu nổi.

"Cậu thật sự chưa nếm ra vị kem đánh răng à?"

"Gì cơ? Kem đánh răng?" Lúc này tôi mới nhận ra mình đang bị trêu chọc.

Dư Kiều thấy vẻ mặt ngốc ngếch của tôi, cười thêm một tràng nữa, sau đó nói: "Đúng vậy, mình đổi kem kẹp giữa bánh quy thành kem đánh răng, cậu lại không hề phát hiện! Tài nữ khoa văn cậu đây thật sự là một kẻ ngốc!"

Ài, sáng dậy nên xem lịch, ai biết hôm đó là ngày Cá Tháng Tư đâu chứ?

* * *

Thời đại học, Dư Kiều là một "mọt phim Hàn", mọi chuyện về sao Hàn, phim Hàn đều tinh thông biết tuốt, đồng thời cậu cũng thích truyện tranh, vì thế nên đầu giường cậu ấy có dán một tấm poster lớn của một nhóm nhạc nam đang hot bên Hàn Quốc và mỹ nữ trong truyện tranh của Du Tổ Lan. Người trong ký túc xá chúng tôi đều trêu cậu ấy là "B&B", tức là "Beauty and Beast".

Dư Kiều khinh thường chúng tôi không biết thưởng thức nghệ thuật, nói: "Trai đẹp như vậy sao có thể là thú hoang cơ chứ? Thảm mỹ của các cậu nhất định là thảm mỹ của người ngoài hành tinh."

Chúng tôi hỏi cậu ấy, trong mấy anh đẹp trai này, cậu thích ai nhất?"

Cậu ấy nói: "Mình thích hết, trong đó thích anh nhảy đẹp này nhất." Cậu ấy vừa nói vừa chỉ vào một người trong đó.

Tôi nói: "Nhưng mà, chẳng lẽ cậu không thấy người nhảy giỏi nhất là người xấu nhất sao?"

"Vẻ ngoài là thứ yếu, quan trọng là có tài!"

Trưởng phòng nói: "Nhưng rõ ràng cậu vừa bảo bọn họ đều rất đẹp trai."

Dư Kiều thanh minh: "Tuy bọn họ đều rất đẹp trai, nhưng mình thích bọn họ vì đồ trước âm nhạc của họ, mình không thuộc team nhan sắc, mình là team tài hoa."

Tôi nói: "Mình lại thuộc team nhan sắc, nhưng sao nhan sắc của đối tượng của mình lại không được đẹp cho lắm vậy chi?"

"Đinh Ninh!" Nhóm người trưởng phòng đồng loạt trợn mắt nhìn tôi, đối tượng bị công kích lập tức chuyển từ Dư Kiều thành tôi.

Được rồi, tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

* * *

Dư Kiều không thuộc team nhan sắc nhưng lại là một đại mỹ nữ, vẻ ngoài rất ưa nhìn, ưa nhìn đến đâu ấy hả?

Đẹp đến nỗi -- nếu cậu ấy đến lớp tự học buổi tối một mình, có thể đưa một đám con trai về, như những cái đuôi nhỏ theo sau lưng cậu ấy. Không phải tôi nói quá, ở khoa kỹ thuật nam thừa nữ thiếu này, con gái xinh đẹp như Dư Kiều quả thật là rất hiếm.

Tôi đề nghị với cậu ấy: "Thay vì đến lớp tự học buổi tối, chi bằng học ngay trên giường. Hiệu suất như nhau." Sau khi Lâm Tri Dật tốt nghiệp, không còn ai giành chỗ tự học cho tôi nữa, tôi toàn tự học trên giường.

Dư Kiều liếc tôi, "Đó là bởi vì kỹ năng trên giường của cậu tốt."

Tôi siêu bản, lời của cậu ấy nhất định còn có ý khác!

* * *

Đừng thấy Dư Kiều nói chuyện tùy tiện như vậy, thật ra cậu ấy là một cô gái rất ngoan, nghiêm túc giữ lời hứa với ba mẹ -- thời đại học tuyệt đối không yêu đương. Vì vậy, cho dù con trai có theo đuổi bằng đủ mọi cách, cậu ấy đều không đồng ý.

Một vài người sau khi thấy "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình", cũng không cố tình gây khó dễ, đánh trống rút lui, nhưng vẫn có một cậu tên Tiền Đa ôm lấy quyết tâm "chưa đến Hoàng Hà lòng chưa dứt", bám lấy Dư Kiều không nhả.

Chỉ cần vô tình bắt gặp Dư Kiều, Tiền Đa sẽ chặn cậu ấy lại, đọc thơ tình cho cậu ấy nghe, vô cùng phiền toái.

Dư Kiều có người bạn cấp ba cùng trường với chúng tôi tên là Triệu Vân Siêu, biệt danh là "anh Siêu", nghe nói năm lớp mười, mười một, cậu ta đưa học yếu điển hình, lần nào cùng đều yên vị trên ngai vàng hạng nhất từ dưới đếm lên, năm mười hai không biết được kích lệ thế nào, bỗng quyết chí tự cường, lúc thi đại học bỗng phản đòn thành công, trở thành thủ khoa toàn trường. Có thể nói là "không làm thì thôi, đã làm thì nhất định khiến mọi người nể phục." [1]

Nhưng mà Dư Kiều không hiểu cậu ta cao điểm như vậy, rõ ràng có thể chọn một trường đại học danh tiếng, tại sao lại tình nguyện đến học trường của chúng tôi. Tuy rằng đại học của chúng tôi cũng là trường trọng điểm xếp thứ 211, nhưng vẫn không thể nào sánh được với đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa.

Anh Siêu luôn rất quan tâm đến Dư Kiều, mỗi lần đến kì nghỉ đông nghỉ hè được về nhà, cậu ta luôn chủ động nhận trách nhiệm của sứ giả hộ hoa, xách vali giúp cậu ấy, ngồi xe lửa cùng cậu ấy, đưa cậu ấy về tận nhà.

Người trong ký túc xá chúng tôi nhất trí cho rằng anh Siêu và Dư Kiều rất xứng đôi, còn nói đùa rằng: "Anh Siêu không tệ đâu, Tiểu Kiều theo đi theo đi theo đi!"

Dư Kiều vênh mặt trả lời: "Được thôi!"

"Wow oh! Xa nhớ Công Căn năm nao, Tiểu Kiều vừa bước kiệu hoa theo chàng!" Chúng tôi chọc tiếp.

Dư Kiều tiếp tục vênh mặt nói: "Ý mình là, các cậu cứ đi theo cậu ta đi, mình không ý kiến gì đâu."

Tôi vội tránh né, "Đừng kéo mình vào, nếu mình theo cậu ta, vậy thì Lâm Tri Dật nhà mình biết phải làm sao bây giờ?"

Trưởng phòng nổi giận: "Hai người các cậu thật sự là người no không quan tâm kẻ đói! Đang muốn cùng nhau ngược chết cầu độc thân đúng không?"

Dư Kiều bình tĩnh nói: "Thật ra đau khổ nhất không phải đói khát, mà là rất nhiều đồ ăn đặt trước mặt, nhưng lại không thể ăn được."

"..." Chúng tôi hết thấy đều câm nín.

* * *

Một hôm, trên đường đến lớp, Tiểu Kiều gặp anh Siêu, hai người cùng đi chung một đoạn, bỗng Tiền Đa nhảy ra giữa đường.

"Dư Kiều, chúng ta có thể nói chuyện không?" Tiễn Đa cản đường Dư Kiều.

"Cậu có thể nói với tôi." Anh Siêu kéo Tiễn Đa sang một bên.

Tiến Đa nhú mày: "Cậu là ai? Đừng nhúng tay vào chuyện của người khác."

"Tôi là bạn trai của cô ấy." Anh Siêu thản nhiên nói.

Không chỉ Tiễn Đa bất ngờ, ngay cả Dư Kiều cũng sửng sốt.

Tiến Đa nói với vẻ nghi ngờ: "Định lừa ai vậy? Hai ngày trước cô ấy còn chưa có bạn trai, bây giờ tự nhiên lại mọc ra một bạn trai, sao tôi lại không biết?"

Anh Siêu rất cao, nhìn xuống cậu ta, nói: "Chuyện cậu không biết hãy còn nhiều lắm! Tôi với cô ấy yêu nhau còn bảo báo với cậu hay sao?"

Tiến Đa vẫn còn cãi cố, "Tôi không tin."

"Không tin thì cậu hỏi cô ấy đi!" Anh Siêu nhìn về phía cô nàng Dư Kiều này giờ trông chẳng khác gì người ngoài cuộc.

Hả? Dư Kiều gãi đầu, phải trả lời thế nào đây? Nếu nói 'Phải', vậy thì sau này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, nhưng nếu nói 'không phải', sau này không phải sẽ liên tục bị Tiễn Đa làm phiền sao?

Cậu ấy do dự một hồi, cuối cùng cũng cắn răng nói: "Đúng vậy, cậu ấy là bạn trai của tôi. Sau này nếu cậu có chuyện muốn tìm tôi, chỉ bằng cứ tìm thẳng cậu ấy đi, cậu ấy là người đại diện của tôi."

Tiến Đa hoàn toàn hết hi vọng: "Được rồi."

Nhưng mà, lòng quyết tâm của Dư Kiều thật sự rất kiên định, cho đến tận khi đã tốt nghiệp đại học, có chết cậu ấy cũng không nhận mình đang yêu đương với anh Siêu, chỉ nhận là mình và anh Siêu là bạn tốt cùng nhau về nhà mỗi kì nghỉ, cùng đến lớp tự học buổi tối.

* * *

Sau khi tốt nghiệp, Dư Kiều đến Thâm Quyến, anh Siêu vốn đã tìm được việc ở quê, nhưng vừa hay tin Tiểu Kiều đi Thâm Quyến, cậu ta cũng từ chối công việc ở quê, chạy xuống miền nam.

Theo đuổi ngàn dặm như thế, cuối cùng cũng khiến Dư Kiều động lòng.

Sau khi tốt nghiệp một năm, hai người họ đã kết hôn thần tốc.

Biết tin, mấy chị em trong ký túc xá ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì chúng thôi thấy, cô gái tốt như Dư Kiều, cần một chàng trai thật lòng với cậu ấy bảo vệ cậu ấy cả đời, mà anh Siêu chính là người có thể đảm nhiệm việc ấy.

Có lần Dư Kiều gọi điện nói với tôi: "Đại Ninh, cậu có biết vì sao năm ấy kết quả thi đại học của Triệu Vân Siêu cao như vậy mà lại chạy đến học trường của chúng ta không?"

"Vì sao? Lúc điền nguyện vọng nào cậu ta bị rơi vào nước à?"

"Anh ấy nói là vì mình. Bởi vì mình điền trường của chúng ta, anh ấy mới sửa nguyện vọng."

Tôi không kìm nén được, sáng mắt, "Wow, đúng là tình tiết trong phim thần tượng rồi! Cậu phải vui lên, xem cậu tìm được ông xã tốt chưa kìa!"

"Thật ra, chuyện tình cảm này thật sự rất kì diệu, trước đây mình và anh Siêu là bạn cấp ba, khi ấy mình vốn không hề có cảm giác gì với anh ấy, sau này anh ấy nói với mình, anh ấy đã bắt đầu thích mình từ tiết thể dục nào đó thời cấp ba rồi. Anh ấy thầm mến mình lâu như vậy, mình lại không hề hay biết."

"Sau này, lên đại học, nếu không phải Tiễn Đa làm phiền mình, anh ấy cũng không thể giả vờ làm bạn trai mình. Có thể cậu không tin, nhưng thời đại học, bọn mình thật sự rất trong sáng, không ai tỏ tình cả, càng đừng nói đến chuyện nắm tay với cả hôn môi."

"Mãi đến sau khi tốt nghiệp, anh ấy chạy đến Thâm Quyển, mình mới nhận ra, thì ra, anh ấy thật sự nghiêm túc. Anh ấy từ bỏ điều kiện công việc tốt ở quê nhà, đến Thâm Quyển hai tháng mới tìm được việc, nhưng anh ấy chưa từng kể khổ với mình. Sau khi tìm được một công việc tốt, anh ấy mới chủ động tìm mình, bày tỏ với mình."

"Thật ra khi đó, mình đã nhận ra mình có tình cảm với anh ấy, bởi vì sau khi tốt nghiệp, mình rất hay nhớ về anh ấy. Ban đầu còn tưởng là vì không quen, sau này mới biết là đã thích người ta mất rồi."

"Vì vậy, anh ấy vừa thổ lộ cái là mình nhận lời ngay."

"Đại Ninh, cậu nói xem, có phải tình cảm rất kì lạ không? Rõ ràng người thương đang ở ngay cạnh mình, nhưng mình lại không biết. Bây giờ mình hay có cảm giác như 'Chợt quay đầu, người ấy vẫn đứng dưới ánh đèn mờ ảo'."

Tôi im lặng nghe cậu ấy nói lâu như vậy, đáy lòng cũng bị cậu ấy chạm tới, tôi nói: "Ừ, nếu không sao lại có người hát 'Tình yêu là thứ rất khó hiểu'."

"Cậu sửa lời bài hát rồi! Phải là 'Nỗi nhớ là thứ rất khó hiểu'." [2]

Sau đó cuộc trò chuyện của chúng tôi hết chuyển từ lời bài hát rồi lại sang karaoke bản điện thoại, hát tình ca cho nhau nghe.

Hát xong, chúng tôi thở dài, đôi ta sau khi tốt nghiệp, một người ở Thâm Quyển, một người ở Bắc Kinh, lâu rồi chưa cùng nhau hát karaoke.

Sau đó, dường như hai chúng tôi đều nghe loáng thoáng thấy một giọng nam khác từ điện thoại của đối phương: "Đã gọi bao lâu rồi? Điện thoại đường dài không tính phí à!"

Thì ra, chúng tôi đã gọi điện suốt hai tiếng đồng hồ mà không hề hay biết, khó trách Lâm Tri Dật và anh Siêu cùng nổi bão.

* * *

Năm ấy, ký túc xá chúng tôi có tổng cộng sáu người, hai đoá hoa đẹp nhất khoa chúng tôi đều được phân đến ký túc xá của chúng tôi, một người là Du

Kiều mang dáng dấp một tiểu thư khuê các, người còn lại là cô con gái rượu của cha mẹ, Thi Thi.

Có lần, tôi hỏi Lâm Tri Dật: "Bên cạnh em có hai đại mỹ nữ, sao anh lại để ý đến em?"

"Bởi vì em đặc biệt chứ sao!"

"..." Chi bằng cứ nói trắng ra là tôi xấu đi.

Khi chúng tôi vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường, luôn mong có thể mau tốt nghiệp ra xã hội thể hiện bản thân, như trường học là nhà tù, giam cầm lý tưởng và tài hoa của mình vậy.

Đến khi ra xã hội rồi, chúng tôi lại hoài niệm quãng thời gian trên ghế nhà trường này. Nhớ lại quãng thời gian ấy, không chỉ hoài niệm bản thân của ngày xưa, mà còn cả những con người đáng yêu ngày xưa ấy, như Dư Kiêu, trưởng phòng, chị em tốt trong ký túc xá, anh Siêu và cả cái người tên Lâm Tri Dật đã giúp tôi thoát kiếp cô đơn nữa, chính vì có họ, thanh xuân của tôi mới không đơn điệu.

=== =====

Chú thích:

[1] không làm thì thôi, đã làm thì nhất định khiến mọi người nể phục: Nguyên văn là "bất minh đắc dĩ, nhất minh kinh nhân", một thành ngữ, ý chỉ những người bình thường không có gì nổi bật bỗng có thành tích kinh người. Thành ngữ trên được lấy từ bộ "truyện cười" của Tư Mã Thiên: "Chim này không bay thì thôi, một khi bay rồi thì sẽ cao vút tận trời xanh."

[2] Nỗi nhớ là thứ rất khó hiểu: Một câu trong ca khúc "Em bằng lòng" do Vương Phi thể hiện.

-----oOo-----

Chương 9: Bên anh mới là cả thế giới

* Đây là tên chương 9, cũng là tên tác phẩm

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi anh dừng tiến lên phía Bắc, đến thành phố Lâm Tri Dật làm việc - Bắc Kinh.

Hai năm yêu xa của chúng tôi cuối cùng cũng được đặt một dấu chấm viên mãn.

Ban đầu tôi và Lâm Tri Dật mỗi người thuê một nhà, sống riêng, nhưng thành phố Bắc Kinh thật sự quá lớn, tiền thuê nhà cũng thật sự quá đắt đỏ, cuối cùng chúng tôi đành sống chung để "tiết kiệm tiền thuê nhà".

Từ đại học ra xã hội, tìm việc làm là nhiệm vụ hàng đầu. Tôi muốn tìm một công việc kiểu như biên tập sách, nhưng không tốt nghiệp đại học danh tiếng, cũng không học chuyên sâu về mảng này, vẫn còn là người mới có kinh nghiệm bằng không trong ngành, khi tìm việc cũng khó tránh gặp phải chút khó khăn.

Tìm ba tháng, cuối cùng cũng có đơn vị phát hành đồng ý nhận tôi, nhưng chỉ là một công việc trợ lý ở bộ phận marketing.

Tôi hỏi ý Lâm Tri Dật, "Không phải công việc biên tập sách, có nên làm không?"

"Đương nhiên phải làm chứ! Không phải em nói chỉ cần có thể làm công việc biên tập sách, cho dù không công em cũng làm hay sao? Trợ lý marketing cũng có thể cứu nước gián tiếp[1] mà."

Vì vậy nên tôi đi làm, cho dù công ty này cách nơi chúng tôi thuê nhà rất xa, tiền lương cũng không cao.

Đôi khi, một câu nói cũng có thể có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, chỉ cần nó được nói ra từ miệng người bạn thương.

* * *

Sau khi đi làm, việc đau đầu nhất chính là chen chúc trên xe buýt khi đi và về. Công ty ở ngay cạnh Tam Hoàn, chỉ cần ngồi chuyến chính đến Tam Hoàn là được. Mà loạt xe buýt có tuyến chính đến Tam Hoàn chủ yếu là xe số 300, giờ cao điểm đi làm và tan tầm có rất nhiều người, có thể ép người ta thành bánh thịt.

Để thoải mái hơn một chút, về sau khi đi về tôi không bao giờ ngồi xe 300, đổi sang đi xe 830 có trang bị điều hòa. Tuy mỗi ngày mất thêm hai tệ, nhưng còn hơn phải chen lấn.

Để tưởng nhớ những tháng ngày đi xe 300, tôi đổi slogan trên QQ thành 'Em mãi vẫn không thể chạm tới vòng tay dịu dàng của anh - xe buýt số 300'.

Lâm Tri Dật thấy slogan này, lập tức gửi đến một câu: "Thấy em tội nghiệp như vậy, để tôi về anh tặng em một vòng tay tình cảm ấm áp nhé?"

... Xin anh đấy, xem cho hết rồi hãy lên tiếng có được không?

* * *

Khi sống một mình, tôi rất ăn uống rất tùy tiện, không phải úp mì ăn liền thì chính là đến tiệm cơm nhỏ gần nhà giải quyết gọn lẹ, lấp đầy bụng là được.

Sau khi sống chung với Lâm Tri Dật, phúc lợi lớn nhất tôi được hưởng chính là những món ngon anh tự tay làm. Mỗi ngày tan làm về, anh đều sẽ bước vào, bận bịu trong bếp.

Không lâu sau, trong bếp sẽ tỏa ra mùi thơm mê người, tôi không cưỡng được sự hấp dẫn, ra khỏi phòng ngủ để xem, "Làm món gì ngon vậy, thơm quá?"

Anh khiêm tốn nói: "Mấy món bình thường trong gia đình thôi, em mau rửa tay, rồi ra ăn cơm đi."

Tôi rửa tay xong, bụng đồ ăn anh đã nấu xong đến bàn ăn, ớt xanh xào thịt, thịt kho, súp lơ xào thịt, anh cà chua trứng, ba món mặn một món canh, nhìn qua có đủ sắc, hương, vị.

Tôi gấp một miếng thịt kho bỏ vào miệng, hương vị quả thực vô cùng tuyệt vời, có thể sánh ngang với đầu bếp nhà hàng.

Lâm Tri Dật xới hai bát cơm, đi đến, hỏi tôi: "Sao hả?"

"Chả ngon gì cả!" Tôi cố ý nhú mày.

"Vậy sao?" Anh nghi ngờ hỏi lại, cũng gấp một miếng thịt kho nếm thử, "Anh thấy cũng được mà!"

Tôi cười, "Chọc anh chút thôi! Nói thật, tài nấu nướng của anh thật sự khiến em được rửa mắt đấy."

Anh cũng cười, "Vậy em có thấy hơi hận sao không chuyển đến sống chung với anh sớm một chút không?"

Tôi gật đầu, "Có hơi hối hận, đúng ra em phải được hưởng đãi ngộ 'bảo mẫu nam' cao cấp sớm hơn một chút. Nấu cơm cho em, còn rửa bát, sáng thì gọi em rời giường, tối thì làm ấm chỗ, quả thật là phục vụ cấp năm sao."

"..." Anh im lặng một lát rồi nói, "Hôm nay, em rửa bát."

Tôi ngu ngơ, "Tại sao?" Không lẽ vừa rồi tôi khen không đúng à?

"Để thể hiện tính dân chủ, nam nữ bình đẳng, để anh cũng được trải nghiệm cảm giác có 'nữ bảo mẫu'."

Tôi: "..."

* * *

Đang khổ chuyển sưng thì dễ, đang sưng hóa khổ thì khó. Ăn cơm Lâm Tri Dật nấu quen rồi, tôi không nuốt nổi cơm của tiệm cơm dưới lầu công ty nữa.

Vì vậy, tối nào nấu cơm Lâm Tri Dật cũng làm nhiều thêm một chút, sáng hôm sau bỏ vào hộp, tôi mang đến công ty.

Giờ ăn trưa, không ít đồng nghiệp mang theo cơm hộp. Trước lò vi sóng, hàng dài hộp cơm xếp hàng chờ đợi.

Hộp cơm của tôi thường hay được các đồng nghiệp nhanh mắt phát hiện, "Wow! Đồ ăn ai mang theo vậy, phong phú quá!"

Tôi rất hãnh diện nói: "Mình mang theo đây."

Đồng nghiệp nói với vẻ hâm mộ: "Không ngờ tay nghề nấu nướng của cậu tốt như vậy, thật đúng là vợ hiền mẹ đảm."

Tôi hơi ngượng: "Không phải mình làm, là bạn trai mình làm."

Đồng nghiệp lại tỏ ra càng thêm hâm mộ: "Wow! Thì ra là cơm hộp tình yêu!"

Không lâu sau, người mới Đinh Ninh vì 'mang theo cơm hộp tình yêu cực ngon' mà nổi tiếng cả công ty.

Sau đó, các đồng nghiệp đổ xô nhờ tôi dạy cách làm món tử của đầu bếp Lâm, tôi mở hẳn một chuyên mục tên là 'Món tử của đầu bếp Lâm' trên blog, ai ngờ, chuyên mục này còn được hưởng ứng hơn cả truyện của tôi.

Từ đó, độ nổi tiếng của người họ Lâm nào đó nhanh chóng đuổi kịp rồi vượt qua cả tôi trên blog, được người đọc và bạn bè vinh danh là 'người đàn ông tốt của thế kỉ 21'.

Vì vậy anh rất đắc ý, "Anh chẳng cần cố gắng đánh chữ, vẫn nổi như cồn."

Tôi 'hơ hơ' hai tiếng, "Còn không phải là vì em xây dựng hình tượng của anh quá tuyệt hay sao."

Người nào đó mạnh miệng không biết ngượng: "Đó là vì hình tượng của anh vốn đã rất tuyệt, nếu không thì em xây dựng kiểu gì hả?"

* * *

Có lần các đồng nghiệp liên hoan tôi, khi ăn xong, tôi nhắn tin cho Lâm Tri Dật: "Ăn xong, em về ngay."

Anh trả lời: "Về nhớ mua cho anh gói mì ăn liền."

Tôi vô cùng nghi hoặc, "Muộn thế vẫn chưa ăn à?"

"Không có em, ăn gì cũng thấy chán."

Tôi vui như điên, khi không có tôi, mới nhận thấy tầm quan trọng của tôi đúng không?

"Nấu cơm cho người yêu là một niềm hạnh phúc, có người yêu muốn ăn cơm mình nấu, đây chính là niềm hạnh phúc có một không hai. Người hạnh phúc này, ngày mai hãy tiếp tục nấu cơm cho em, giữ lấy niềm hạnh phúc này đi." Viết mấy dòng này xong, tôi gửi đi.

Anh: "..."

* * *

Lúc về đến nhà, anh đang đeo tai nghe ngồi trước máy tính, tôi rón rén đi qua, vỗ mạnh vai anh, "Đang xem gì một mình đấy? Chuyên chú như vậy."

Anh giật mình, bỏ tai nghe ra, "Về bao giờ sao không gõ cửa?"

"Đang xem phim gì không thể để người khác biết à? Sao căng thế." Tôi đã mắt qua màn hình vi tính, lại thấy trang đang mở là blog của tôi.

Tôi bỗng thấy như mặt trời mọc ở đằng Tây, anh lại lặng lẽ xem blog của tôi!

Tôi xem blog như nhật kí, ghi lại những thói quen sống hàng ngày trên đó, đôi khi anh sẽ châm chọc tôi: "Viết blog không lương, chỉ bằng em viết thêm mấy truyện ngắn, nộp cho tạp chí kiếm tí tiền nhuận bút có phải hơn không!"

Tôi cười, "Sao anh lại rảnh rỗi xem blog của em vậy?"

"Anh sợ em nhân lúc anh không để ý, lên blog bôi xấu anh." Anh tắt trang blog đi, lảng sang chuyện khác, "Có mang mì ăn liền về không, đói chết anh rồi."

Tôi giờ mì ăn liền trong tay lên, "Đây này."

Anh nhận lấy gói mì, chạy vào bếp nấu.

Tôi ngồi xuống trước máy tính, mở blog, đăng nhập, định viết gì đó, lại thấy thông báo có bình luận mới.

"Đại Ninh, anh sẽ cùng em biến những ước mơ thành sự thật. Từng bước thực hiện 'kế hoạch năm năm' lần thứ nhất, thứ hai, thứ ba... thứ n. Lời thề tình yêu âm áp nhất vẫn là tám chữ này - nắm lấy tay em, bên em đến già.
[2]

* * *

Lòng tôi nhảy múa, cuối cùng tôi cũng được tuyển chính thức! Tôi cũng là người có công việc chính thức!

Tôi viết một mạch tờ đơn xin chuyển thành nhân viên chính thức khoảng hai ngàn từ gửi cho cấp trên, cứ tưởng sẽ nhận được lời khen, ai ngờ cấp trên nói với tôi: "Em đánh chữ nhanh, đây là ưu điểm của em. Nhưng những gì em viết chỉ có thể khiến chị thấy được một xăng ti mét dưới mực nước, quá qua loa, mong em hãy xem xét thật kĩ, tự đánh giá cẩn thận rồi viết lại cho chị."

Tôi ong hết cả đầu. Không phải chỉ là quy trình hình thức thôi sao? Tôi đã viết nghiêm túc như vậy rồi, còn bảo quá qua loa?

Về nhà, tôi kể lại lời của cấp trên với Lâm Tri Dật, anh liền nói: "Ôi [bad word] thật! Một xăng ti mét dưới nước đã lạnh lắm rồi, không lẽ muốn em viết xuống tận mười xăng ti mét dưới nước mới chịu à? Bây giờ đang âm tám độ đấy!"

Tuy nói vậy, nhưng đếm đến, anh vẫn giúp tôi nghiên cứu tính chất công việc của tôi, phân tích chỗ thiếu sót trong công việc của tôi, hướng dẫn tôi viết lại một lá đơn xin chuyển thành nhân viên chính thức.

Hôm sau, khi tôi nộp đơn cho cấp trên, cấp trên cười, nói: "Được chị chỉ bảo cái là khác ngay! Lần này cuối cùng cũng viết xuống dưới nước ba

xăng ti mét rồi."

* * *

Gần đây vừa bận vừa mệt, kỳ hạn thuê nhà cũng sắp đến, vì chủ nhà không cho thuê tiếp, tôi và Lâm Tri Dật đành phải tìm nhà thêm lần nữa.

Nhà đột còn gặp cả đêm mưa, nhà xuất bản và tòa soạn nợ tiền nhuận bút, tôi đến hỏi lại không có kết quả, trước mắt phải thuê nhà lần nữa, phải ứng trước ba tháng tiền nhà, nên cũng có phần lo lắng.

Tâm trạng không tốt, vì vậy cũng bỏ bê blog một thời gian. Trước đây tôi viết blog với mục đích 'ghi lại niềm vui, cất giữ hạnh phúc', vừa có thể mang đến niềm vui cho độc giả, sau này nhìn lại cuộc sống bây giờ cũng có thể mỉm cười.

Có độc giả nhắn lại: "Đại Ninh, lâu rồi không thấy chị viết tâm sự, nhớ quá đi mất, có thể bớt chút thời gian cập nhật không?"

Vì vậy, tôi đăng một dòng blog ngắn gọn kể lại tình hình thời gian này, câu cuối cùng là: "Đã có tình yêu, sẽ có bánh mì. Tuy tôi không có tiền, nhưng tôi vẫn nỗ lực mỉm cười đối mặt hàng ngày, không sợ khó khăn, dũng cảm tiến về phía trước."

Dư Kiều thấy đoạn này, nhắn lại với tôi: "Tiền, sẽ sớm có thôi. Không gì sánh bằng tình yêu hạnh phúc, đáng giá hơn nhiều."

Người này luôn lấy chộc tôi làm niềm vui, hiếm khi dịu dàng tử tế nói một câu quan tâm tôi như vậy.

Tôi nhìn chăm chú vào những lời này thật lâu - "Không gì sánh bằng tình yêu hạnh phúc, đáng giá hơn nhiều."

* * *

Có buổi sáng vừa mới ra khỏi cửa, đã thấy gió lạnh táp vào mặt, có hơi lạnh khác thường.

Vừa đi được mấy bước, đã có cái gì đó lành lạnh chui vào trong cổ. Ngẩng đầu lên nhìn, trên bầu trời có những hạt tuyết vô cùng nhỏ bé.

Đến công ty, tuyết bên ngoài đã dày hơn, bắt đầu rơi lả tả như lông ngỗng. Bên ngoài nhanh chóng biến thành thế giới trắng tinh.

Tôi nhắn tin cho Lâm Tri Dật: "Anh yêu, kéo rèm ra mà xem. Có bất ngờ đó!"

Một ngày tuyết như vậy, tiếc là tôi phải tăng ca. Nếu không, tôi sẽ đi công viên ngắm tuyết với Lâm Tri Dật, chụp ảnh, hoặc ở lì trong nhà không ra khỏi cửa, bên ngoài tuyết trắng bay đầy trời, chúng tôi dựa vào nhau xem phim điện ảnh kinh điển, cũng vô cùng tuyệt vời!

Chỉ một lát sau, Lâm Tri Dật nhắn lại: "Tan ca, chúng ta đi ăn lẩu đi."

Ăn lẩu ngày tuyết rơi, chỉ nghĩ thôi cũng thấy thật ấm áp.

Tôi hỏi anh: "Sao lại muốn mời em ăn lẩu? Mừng mùa tuyết đầu tiên từ khi em đến Bắc Kinh à?"

Anh nói: "Nhuận bút của em được gửi đến rồi, cũng muốn mừng ngày em nhận nhuận bút."

"..." Anh đang dùng tiền nhuận bút của tôi mời tôi ăn lẩu đây à?

* * *

Lúc tan làm, tôi vừa ra khỏi văn phòng, đã thấy Lâm Tri Dật đeo túi dừng ở cửa, tôi nghi hoặc, "Không phải anh mới ra cửa sao? Sao nhanh thế?"

"Bây giờ lạnh, sợ em sốt ruột, anh đi taxi đến."

Một câu như gió thoảng mây trôi của anh, lại khiến mũi tôi đau xót.

Chúng tôi đều là người lưu lạc Bắc Kinh, tiền thuê nhà cao, tiền lương thì ít, vì vậy rất tiếc tiền, ra khỏi nhà đều ngồi xe buýt.

Tôi nhận ra, chỉ khi chúng tôi hẹn hò Lâm Tri Dật mới gọi taxi, bình thường anh không bao giờ đi taxi cả.

Dường như anh chưa từng nói 'anh yêu em', nhưng tình yêu của anh thường ẩn trong những việc nhỏ nhất: Ví dụ như chỉ khi hẹn hò với tôi mới gọi taxi, chỉ vì sợ tính tôi nôn nóng chờ lâu sẽ sốt ruột; ví dụ như mỗi sáng đều chuẩn bị cho tôi một ly nước mật ong, hàng ngày sau khi tôi tắm xong đều chuẩn bị một ly nước ấm, ví dụ như tôi quên lược trong nhà tắm muốn đi lấy, anh sợ tôi vừa tắm xong chỉ mặc mỗi đồ ngủ sẽ cảm lạnh, thế là tự đi lấy; ví dụ như tôi gội đầu xong, anh sẽ lấy máy sấy sấy khô tóc cho tôi...

Tuy đến bây giờ anh vẫn chưa từng nói 'anh yêu em', nhưng anh làm những việc này cho tôi, khiến tôi hiểu, anh yêu tôi.

Yêu không chỉ dừng lại ở tài thể hiện qua ngôn ngữ, yêu là dùng hành động để chứng minh.

Sau khi bên anh, tình yêu lãng mạn dần trở thành những chuyện củi gạo dầu muối nhỏ nhặt, nhưng vì thế, tình yêu mới càng thêm vững vàng, khiến người ta càng thêm yên yên tâm.

Có lẽ đây chính là cái người ta vẫn gọi là "Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình an"?

* * *

Hai hôm nay Lâm Tri Dật bị đau họng, nói là cổ họng khó chịu nhưng mắc xương cá. Tôi thích ăn cá nên cũng bị hóc xương cá không ít lần, biết rằng cảm giác này chẳng dễ chịu gì.

Anh nói có thể do bị lạnh, uống thuốc tiêu sưng là được. Ai ngờ uống thuốc hai ngày, vẫn không thấy đỡ.

Mỗi sáng anh đều cùng tôi rời giường, tôi đi đánh răng rửa mặt, anh rót nước mật ong cho tôi uống, chuẩn bị cơm hộp cho tôi. Anh ở gần công ty, vốn không cần dậy sớm như vậy, có thể nằm trong ổ chăn ấm áp ngủ thêm một chút.

Tôi nói với anh: "Hôm nay em tự làm nước mật ong, anh ngủ thêm một lát đi."

Anh cuộn tròn trong chăn như một đứa trẻ, ngoan ngoãn gật đầu.

Khi nghe anh nói họng ngày càng đau, tôi chỉ mong có thể dời cơn đau của anh lên người tôi, để anh không phải đau đớn như vậy.

Hôm trước tôi khuyên anh đến bệnh viện, nhưng anh không nghe, sợ đến bệnh viện bác sĩ sẽ cho thuốc bừa bãi tốn tiền.

Tôi dẫn mặt anh: "Nhiệm vụ hôm nay của anh chính là chữa khỏi cổ họng, nếu không tôi nay không cho ngủ nữa."

Anh chu môi như trẻ con, lắc đầu nói: "Sợ lắm ấy."

Hiếm khi anh tỏ ra đáng yêu, tôi vừa thấy buồn cười, vừa thấy đau lòng.

Khi ra khỏi nhà, tôi lưu luyến quay đầu, đến bên giường hôn lên má bé trai này.

Lâm Tri Dật lớn hơn tôi, nhiều năm qua, anh vẫn luôn che gió che mưa cho tôi, cung chiều tôi hết mực, ngày qua ngày, yêu chiều tôi như một đứa trẻ. Chỉ có những lúc thế này, anh mới tỏ ra yếu ớt, như một đứa trẻ, đứa trẻ thuộc về tôi.

Chúng tôi là chỗ dựa, là đứa bé duy nhất của nhau trong thành phố rộng lớn này.

* * *

Vì lo cho Lâm Tri Dật, tôi đi làm đều bút rút không yên, như ngồi trên bàn chông vậy.

Cuối cùng cũng đến giờ tan sở, ngồi trên xe buýt, sau đó chạy thẳng về nhà. Mãi đến khi anh nói rằng bác sĩ bảo không có gì đáng ngại, tảng đá treo trong lòng mới hạ xuống.

Cái người không cay không vui này lại muốn ăn cay trừ lạnh, bị tôi cản lại, bảo anh không được làm rộn, phải nghe lời bác sĩ, ăn thanh đạm.

"Bệnh nhân phải ăn cái gì thanh đạm đây, anh không biết." Anh nói rất đáng thương.

"Bệnh nhân anh đây hôm nay hãy yên tâm nghỉ ngơi, em đi nấu cháo cho anh." Biết là anh có phần giả vờ đáng thương, tôi vẫn chiều theo ý anh.

Tôi làm việc nhà rất vụng, không có tài nấu nướng như Lâm Tri Dật, bình thường toàn là anh rửa tay nấu nướng, đây là lần đầu tiên tôi nấu cháo cho anh.

Tối đến, anh ăn cháo xong, vẫn chưa thỏa mãn, nói: "Xem ra bị bệnh cũng tốt, như vậy mới có cơ hội ném thử tay nghề của người nào đó."

Tôi liếc anh, "Nói bậy bạ gì đấy? Sức khỏe quan trọng hơn tất cả."

Đêm ấy, gió bên ngoài rất mạnh, nhiệt độ xuống đến âm bảy độ.

Nghe tiếng gió 'vù vù' bên ngoài, cảm nhận được hơi ấm của người yêu, đây không phải là niềm hạnh phúc lớn của thế gian hay sao.

Tâm nguyện của tôi vốn là mong rằng tương lai có thể kết hôn với anh rồi sinh một bảo bối đáng yêu giống anh, nếu anh đi công tác vắng nhà, chỉ cần ngắm bảo bối, là sẽ thấy như anh đang ở bên tôi.

Bây giờ, tâm nguyện của tôi lại nhiều thêm một chút - mong tôi và Lâm Tri Dật có thể sống vui vẻ khỏe mạnh. Chỉ cần chúng tôi vui vẻ khỏe mạnh, những chuyện khác đều không hề gì.

Có người nói: "Thua anh, thắng thế giới thì sao?"

Tôi vừa đến Bắc Kinh lang thang kiếm sống, Lâm Tri Dật là người thân, là chỗ dựa duy nhất của tôi ở thành phố này.

Khi ấy, với tôi, Lâm Tri Dật chính là cả thế giới của tôi. Có anh, tôi có thể hít thở tự do; không có anh, thế giới có đẹp mấy, cũng vô nghĩa.

==== =====

Chú thích:

[1] cứu nước gián tiếp: nguyên văn là 曲线救国, ý chỉ gián tiếp góp sức vào việc chính, ví như các văn nghệ sĩ thời xưa sáng tác phục vụ cách mạng.

[2] nắm lấy tay em, bên em đến già: nguyên văn là 執子之手，與子偕老 (Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão), hai câu cuối trong bài Kịch Cổ 4 thuộc Kinh Thi của Không Tử.

-----oOo-----

Chương 10: Cuối cùng chúng ta cũng sống chung hợp pháp rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng dậy, tôi nhìn đồng hồ, đã sắp tám giờ, bèn lay Lâm Tri Dật đang nằm bên cạnh, "Mau dậy đi, sắp muộn rồi kìa."

Anh ậm ừ rồi lật người ngủ tiếp.

Tôi thấy vậy, gọi tiếp: "Mau dậy đi! Nếu không sẽ thật sự không kịp đấy."

Cuối cùng anh cũng đứng lên mặc quần áo.

Nhìn động tác lè mè của anh, tôi vừa đi về phía nhà tắm vừa dặn anh: "Anh nhanh lên một chút, tốc độ của báo ấy!"

Tôi vào nhà tắm, vừa bóp kem đang định đánh răng, bỗng có người ôm lấy tôi từ phía sau. Tôi nói: "Làm gì vậy? Bây giờ không phải lúc làm chuyện mờ ám đâu."

Anh nói rất nghiêm túc: "Không phải em nói tốc độ của cái ôm sao, đây chính là tốc độ của cái ôm đấy!" [1]

"..."

* * *

Hôm ấy, khi ngồi trên xe buýt đến chỗ làm, tôi cứ nhớ đến cảnh Lâm Tri Dật ôm tôi nói "Đây chính là tốc độ của cái ôm".

Vừa cảm thấy ấm áp, tôi vừa nhớ lại một chuyện khi còn đi học.

Có lần tôi và anh cùng đi dạo trong trường, chỉ thấy gió thu se lạnh, tôi co người lại, thu mình như nhím.

Lúc đó tôi cúi xuống nhìn lá cây dưới chân, trong đầu hiện lên một cảnh trong phim thần tượng: Bình thường khi nữ chính lạnh, nam chính sẽ cởi áo khoác của mình khoác lên người nữ chính.

Đang mơ mộng vãn vơ, Lâm Tri Dật bỗng vươn tay kéo vai tôi, ôm chặt tôi vào ngực.

Hành động bất ngờ của anh khiến tôi hết hồn, tôi hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Anh nói: "Em thử nghĩ lại xem, từ khi quen anh đến nay, anh đã mua bao nhiêu "nho thủy tinh" [1] cho em uống rồi. Người ta nói chịu ơn một giọt, phải ôm cả dòng [2], chính là ôm thế này này!"

"..." Dừng thành ngữ bấy bạ đủ lắm rồi đây.

Nhưng mà, cái ôm của anh thật sự rất ấm áp.

Dựa vào lòng anh, nghĩ đến lời ca - "Hai người dựa vào nhau, hơi ấm không sợ lạnh giá."

* * *

Khi yêu xa, mỗi lần chia li phải lâu lắm mới được gặp lại, hai người rất quý trọng thời gian bên nhau, nói toàn lời đường mật, không hề nói câu nào phật ý đối phương, Nhưng sau khi sống chung, tất cả mỹ cảm mộng lung đều trở nên thẳng như củi gạo dầu muối, đồng thời, tôi cũng dần biết đến một mặt khác của Lâm Tri Dật ôn nhuận như ngọc.

Cuối tuần nọ, công ty tổ chức đi du lịch tại một làng ở Thiên Tân, để giảm bớt áp lực công việc. Vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng nghe nói lịch trình chủ yếu là tắm suối nước nóng, bơi lội, tôi cũng có chút sợ hãi: Một là tôi không biết bơi, hai là đáng người này của tôi, cũng chẳng có gì khoe được cả?

Đồng nghiệp Tiểu P bảo tôi mang áo tắm theo. Tôi nói: "Mình không có áo tắm, cũng không biết bơi." Cùng lúc đó tôi tưởng tượng ra cảnh mình mặc áo tắm hai mảnh, thấy có phần thê thảm, nên tôi hỏi: "Khi tắm nước nóng mình có thể mặc nhiều chút không?"

Tiểu P cười như điên, "Không lẽ cậu định mặc áo lông tắm nước nóng à?"

Thật ra ý tôi là có thể mặc áo tắm kín đáo chút không.

Tôi kể chuyện này với Lâm Tri Dật, anh nói; "Không biết bơi thì có gì mà phải sợ, em có hai cái phao rồi[3], có thể nổi được mà!"

Ái chà, lớn mật nhỉ, bắt đầu từ khi nào lại dám độc miệng với tôi như vậy?

* * *

Tôi đón Trung Thu đầu tiên từ khi đến Bắc Kinh cùng với Lâm Tri Dật.

Từ nhỏ tôi đã thích ăn cá, tôm, cua, tối hôm ấy, anh mời tôi đến một nhà hàng có món cua cay rất ngon.

Khi còn nhỏ tôi sống ở quê hương của gạo và cá, Lâm Tri Dật sống ở vùng cao nguyên Vân Nam, Quý Châu, khác biệt địa lí cũng khiến thói quen ăn uống của chúng tôi khác nhau: Ví dụ như tôi thích ăn hải sản, anh chẳng có tí hứng thú nào với hải sản; tôi ăn thanh đạm, anh thì không cay không vui.

Hôm ấy tôi đang hăng say vật lộn với con cua, Lâm Tri Dật ngồi yên ở phía đối diện nhìn tôi ăn, "Anh không hiểu, sao em lại thích ăn cua? Tốn bao nhiêu hơi sức mới ăn được một tí thịt, công bỏ ra tỉ lệ nghịch với sản phẩm thu vào."

Vì thịt cua tươi ngon, bàn tay đeo bao tay nilon của tôi bận bịu từ đầu đến cuối, tôi tranh thủ lúc ngơi tay trả lời anh: "Đây là niềm vui mà những

người không thích ăn cua tươi mãi mãi không cảm nhận được."

Anh thở dài: "Nếu khi dạo phố, em cũng có thể bỏ sức mà không mua nhiều đồ như thế này thì hay biết mấy."

Tôi: "..."

Ăn cua xong, đổ thêm nước, gia vị đã ngấm vào thịt dê và rau cải, cuối cùng Lâm Tri Dật cũng thấy như được sống lại.

Ăn tối xong, chúng tôi đi bộ về nhà, phải đi hai mươi phút. Trên đường, tôi nói: "Mệt quá, rã hết cả chân đến nơi rồi. Anh cõng em được không?"

Lâm Tri Dật giật mình, nhìn xung quanh, "Không hay lắm đâu."

Tôi dụ từ từ, "Tối rồi, người trên đường không nhiều lắm, hơn nữa không phải quê anh có tập tục cõng vợ trong ngày cưới sao? Coi như anh thử cảm giác làm chú rể trước đi."

Anh đấu tranh nội tâm vài giây, cuối cùng hạ quyết tâm, ngồi xổm xuống, "Được thôi."

Tôi không cười nữa, nhảy phốc lên lưng anh.

Anh "aiya" một tiếng, lè mề nửa ngày, mới đứng dậy.

Tôi tựa vào lưng anh, ghé vào tai anh, nói: "Không phải người ta vẫn hay nói 'sau lưng mỗi người đàn ông thành công đều có một người phụ nữ vĩ đại' sao? Em đang tạo đà thành công cho anh đấy."

Anh đáp: "...'Vĩ' này cũng 'đại' quá rồi, ít nhất cũng phải béo lên hai cân rưỡi."

"Hả, có phải ngứa gối rồi không, lâu lắm chưa quỳ bàn phím hả? Nào, em cho anh tí nhạc, cho tí động lực." Nói xong, tôi bắt đầu ngâm nga bài Trư Bát Giới cồng dêu, "Đặng đặng đặng đặng đặng đặng đặng, đặng đặng đặng đặng đặng đặng đặng. . ."

Bắc kinh về đêm sáng đèn, chúng tôi đi dọc theo đường Tam Hoàn về nhà.

Trước đây tôi toàn đón Trung Thu ở trường, mỗi năm đến dịp này, trong trường sẽ ngào ngạt mùi hoa quế.

Thành phố Bắc Kinh quá lớn, đi đến đâu cũng không ngửi thấy tí mùi hoa quế nào. Tôi không nên được nổi nhớ mùi hương này, cũng bắt đầu nhớ lại mùa Trung Thu được cùng Lâm Tri Dật đón ở trường.

Hôm ấy, anh và tôi cùng tản bộ ngoài cổng tây của trường, sau khi tặng tín vật định tình lắc tay thủy tinh và hát Because Of You, chúng tôi về trường, đi ngang qua thư viện, anh đưa chìa khóa tủ đồ thư viện của anh cho tôi, "Trong tủ của anh có chai nước, em lấy hộ anh đi."

Tôi không hiểu sao anh phải sai vặt tôi, nhưng vẫn vào thư viện, mở tủ của anh, nhìn thấy trong đó có một hộp bánh trung thu được gói rất đẹp.

Tôi cầm bánh trung thu ra khỏi thư viện, thấy anh đứng đó, cười thẹn thùng với tôi. Thì ra hộp bánh trung thu này là quà trung thu anh tặng tôi.

Tuy tôi không thích bánh trung thu lắm, nhưng khi nhận được món quà này cũng rất vui.

Trên đường anh đưa tôi về ký túc xá, một cơn gió thoảng qua, mang theo hương hoa quế, tôi nói: "Hồi nhỏ, có lần em đến đơn vị của ba, ba để em chơi với một chị. Phòng của chị kia rất thơm, em hỏi chị ấy đó là mùi gì, chị ấy chỉ lên lọ thủy tinh trên bàn, bên trong có một nhành hoa màu vàng, chị ấy nói với em, đó là hương hoa quế. Sau đó chị ấy bẻ cho em một cành, em mang về ép vào sách giáo khoa, vậy nên khi đi học, lúc nào em cũng có thể ngửi được hương hoa quế thơm ngọt."

Lâm Tri Dật nghe xong, nói: "Anh ngắt cho em một nhành hoa quế, em mang về cắm vào nước, vậy thì kí túc xá của em cũng sẽ rất thơm."

Tôi định cản anh lại, nhưng anh vẫn chạy đến sau tòa học viện ngắt một nhành hoa quế tặng tôi. Nghe nói khi anh hái bị thầy giáo bắt gặp, sợ đến nỗi sau này hễ đến giờ của thầy giáo kia là lại phải trốn xuống băng ghế cuối cùng.

Anh nói đó là lần đầu anh ăn trộm.

Thật lâu sau đó, tôi nói với anh: "Thật ra lúc hái hoa quế là lần thứ hai anh ăn trộm, bởi vì lần đầu, anh đã trộm mất trái tim em."

Nhớ lại từng chuyện trong quá khứ, lại nhìn chàng trai đang công tôi qua ngã tư nơi đất khách quê người, tôi tự nhủ: Mong rằng, mỗi mùa trung thu sau này, em đều được đón cùng anh.

* * *

Bạn của Lâm Tri Dật tặng anh hai vé xem ca nhạc, anh mượn hoa dâng phật mời tôi đi cùng.

"Concert của ai vậy?" Tôi vừa nghe đến ca nhạc là hưng phấn hẳn lên, đoán xem là Lưu Đức Hoa hay Châu Kiệt Luân.

"Thiên hậu của nước Pháp, tên là Cathy gì đó, tên dài quá, anh không nhớ được." Anh nói.

"Mỗi tấm vé giá năm trăm tám mươi tám tệ, em không đi thì phí mất hơn một ngàn tệ! Huống hồ, hiếm khi thiên hậu nước Pháp mới đến Trung Quốc chúng ta một lần, em giữ thẻ diện cho người ta đi! Chưa kể quảng trường nhân dân rất đẹp! Em đi xem cũng có thể tích lũy thêm kiến thức, rất có lợi cho việc sáng tác của em!"

Hơn một ngàn tệ! Quảng trường nhân dân! Sáng tác! Mấy từ quan trọng này đã đủ làm tôi xiêu lòng rồi.

Băng qua quảng trường nhân dân rộng rãi sáng sủa, đi trên thảm đỏ mềm mại, tôi lâng lâng, cảm giác như đang đi trên thảm đỏ đám cưới.

Vì vậy, tôi nói với Lâm Tri Dật: "Đi trên thảm đỏ khi cử hành hôn lễ ở giáo đường, chắc cũng không khác thế này là bao nhỉ?"

Anh nhìn tôi, nói: "Anh chưa đi bao giờ, sao mà biết được?"

Cũng phải, sao tôi lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy cơ chứ?

Anh hỏi tôi: "Có phải em muốn kết hôn rồi không?"

"Hỏi bừa thôi." Còn lâu tôi mới chủ động cầu hôn nhé!

Tuy thiên hậu nước Pháp hát nhạc Pháp, chúng tôi chẳng hiểu gì, tuy trước đây không biết đến ca sĩ này, vị trí cũng không tốt lắm, nhưng chúng tôi vẫn xem rất vui vẻ.

Tôi vẫn luôn cho rằng, cho dù là xem ca nhạc hay đi du lịch, bất kể buổi biểu diễn có hay hay không, phong cảnh có đẹp hay xấu, quan trọng là người đi cùng bạn có phải người ấy không.

Đôi khi, được làm một việc cùng với người trong lòng, cũng chính là một loại hạnh phúc.

* * *

Có lần Dư Kiều gọi điện hỏi tôi: "Cậu và Lâm Tri Dật đã yêu nhau nhiều năm như vậy rồi, có tính khi nào sẽ kết hôn chưa?"

"Chuyện này cậu đừng hỏi mình, người cần hỏi là anh ấy kia. Mình tuyệt đối không hạ mình chủ động cầu hôn đâu." Trước đây khi bàn đến chuyện kết hôn này tôi cũng phát cáu, lần nào Lâm Tri Dật cũng bảo không vội. Sau này tôi cũng nghĩ thông, kết hôn vội vàng không tốt, vì trước khi kết hôn mà chia tay thì bảo là thất tình, kết hôn rồi mà chia tay thì sẽ thành ly hôn. Tuy chỉ khác nhau một tờ giấy, nhưng đổi tên rồi, khác biệt rất lớn.

Sau đó không lâu, một ngày nọ, Lâm Tri Dật tan làm về nhà sớm hơn tôi, anh làm đầy một bàn đồ ăn phong phú, toàn là những món tôi thích nhất, tôi nghi hoặc, "Hôm nay là ngày gì vậy?"

"Không phải ngày gì hết, nhưng chỉ cần được bên em, với anh, mỗi ngày đều đặc biệt." Lâm Tri Dật nói rất nghiêm túc.

Lâu rồi không nghe anh nói ngọt, không quen, tôi hỏi anh: "Có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em rồi không?"

"Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, anh tốt với em, em lại nghĩ là anh hư hỏng."

Tuy vậy, tôi vẫn thấy nghi nghi, cứ thấy hôm nay có gì đó sai sai.

Đến khi tôi đã no bầy phần, Lâm Tri Dật bỗng hỏi tôi: "Em muốn làm dâu của anh hay là bà chủ gia đình?"

"Làm dâu của anh không phải cũng là bà chủ gia đình à? Có gì khác đâu?" Tôi buồn bực.

Nhưng mà, đây có phải là... đang cầu hôn tôi không?

Bà chủ gia đình là người phụ nữ phụ trách công việc nấu nướng, còn nàng dâu là người phụ nữ phụ trách giặt giũ."

"Em không thèm!"

"Ý em là không muốn làm cô dâu của anh?"

"Nếu kết hôn là phải trở thành phụ nữ lớn tuổi có chồng, phải giặt quần áo nấu cơm, em không thèm kết hôn đâu! Bây giờ ngày nào cũng ăn cơm anh nấu, thấy rất thích."

"Là em tự nói đấy nhé! Vậy sau này đừng hỏi mấy câu kiểu như 'bao giờ kết hôn' nữa nha."

"..." Có kiểu cầu hôn này nữa à? Chả có tí thành ý gì cả!

* * *

Khi viết bài tôi thường rất chuyên tâm, bình thường ngồi xuống máy tính là ngồi mấy tiếng liền, cuối cùng cơ thể cũng phản đối, tôi nói: "Đau cổ quá!"

Lâm Tri Dật đề nghị: "Đến bệnh viện khám đi."

Tôi không chịu, "Chẳng phải bệnh gì ghê gớm, không cần đến bệnh viện."

Vậy nên Lâm Tri Dật lên mạng hỏi baidu, "Uây, có người cũng bị đau cổ như em, chỉ cần kiêng bình ga thôi mà không trị cũng tự khỏi này. Em không cần phải kiêng bình ga, em xuống siêu thị dưới nhà vác mười cân gạo lên là đảm bảo không đau nữa."

"..." Tôi liếc anh, "Đừng có tranh thủ lúc cháy nhà mà đi cướp của thế chứ?"

Anh cười, "Đùa chút thôi. Trên mạng bảo chườm nóng với dán cao Hoạt Huyết Ngàn Năm [4] là được. Để anh chườm nóng cho em trước, sau đó xuống dưới nhà mua cao dán sau."

Tôi cười như điên, "Ha ha, lại còn chờ đợi ngàn năm nữa."

Khi anh chườm nóng cho tôi, tôi nằm sấp trên giường, anh chườm khăn nóng lên cổ tôi, tiện mát xa lưng cho tôi luôn, sau đó hỏi lấy lòng: "Sao hả? Dễ chịu không? Có phải có cảm giác như được hưởng phúc vụ đẳng cấp năm sao không?"

Tôi "ờ" một tiếng, anh tranh thủ rên sất khi còn nóng, "Có một cơ hội để em có thể hưởng thụ đãi ngộ này cả đời, có muốn suy nghĩ không?"

"Gì cơ?" Tôi lơ mờ.

"Chúng ta chỉ cần đến cục dân chính bỏ ra chín tệ để lĩnh một tấm giấy chứng nhận là được."

Thì ra đang cầu hôn vòng vo! Không thể nhận lời đơn giản vậy được, tôi hừ lạnh: "Hoa hồng đâu? Nhẫn đâu? Quỳ một gối đâu?"

Anh nói: "Bây giờ không phải anh đang quỳ xoa bóp cho em hay sao? Lúc ở trường không phải đã tặng hoa cho em rồi sao?"

Tôi nói: "Đấy mà là hoa hồng á? Rõ ràng là hồng đại mà?"

Anh giải thích: "Lần đầu tặng hoa không có kinh nghiệm, chứng tỏ khi ấy anh vô cùng thuần khiết!"

Tôi nói: "Qua cửa hoa hồng, cửa quỳ gối. Vậy nhẫn đâu?"

"Mấy món trang sức quá tầm thường, với lại anh cũng không thích trói buộc, mấy thứ vòng cổ, lắc tay, đồng hồ anh cũng không thích."

"Là em đeo, không phải anh đeo, hiểu chưa? Còn nữa, anh không thích trói buộc, vậy anh có dám bỏ dây lưng không!"

"..." Anh dừng một lát, nói, "Được, mai anh đưa em đến tiệm trang sức chọn nhẫn."

Sao cứ thấy như lực mát-xa của anh lớn hơn trước ấy nhỉ?

* * *

Sau khi yêu Lâm Tri Dật, vào sinh nhật đầu tiên của tôi, đúng lúc đó anh phải đi phỏng vấn, không thể đón với tôi.

Tuy hôm ấy anh không đến, nhưng vẫn nhờ bạn gửi quà, bánh kem, thiệp mừng, khăn quàng đến cho tôi.

Trên thiệp viết: "Đại Ninh, tuy sinh nhật này không thể bên em, nhưng mỗi mùa sinh nhật sau này, anh đều sẽ ở bên em."

Sau này, anh thật sự đã thực hiện lời hứa của mình, cho dù ở hai thành phố khác nhau, cũng sẽ chạy về, đón dinh nhất với tôi.

Chúng tôi sống chung ở Bắc Kinh bốn năm, mỗi dịp sinh nhật tôi, anh đều không quên, bánh kem, lời chúc sinh nhật đều không thể thiếu. Bình thường trên bánh kem chỉ viết qua quýt bốn chữ "chúc mừng sinh nhật", nhưng có một lần trên bánh lại viết "Trọn đời yêu Ninh".

Thôi nên, ước nguyện xong, tôi đang định cắt bánh như mọi khi, thì Lâm Tri Dật nói: "Anh muốn ăn hết bốn chữ này."

Trước giờ khi ăn bánh kem Lâm Tri Dật chỉ ăn trái cây trang trí và bánh bông lan phía trong, chưa bao giờ ăn kem và mút trái cây, anh bảo là ngọt quá.

Tôi ý kiến: "Nhưng mà, bốn chữ này viết bằng mút dâu, anh không sợ ngọt à?"

Anh thề thốt chân thành: "Bốn chữ này là lời hứa của anh, vì cuộc sống ngọt ngào sau này, hôm nay ăn tí đồ ngọt thì có sao, chịu khổ cùng em anh

còn chẳng sợ nữa là."

Sao nghe cứ như 'tương lai anh muốn chịu khổ cùng em' vậy nhỉ?

Anh ăn bốn chữ "Trọn đời yêu Ninh" xong, lấy một chiếc hộp màu đỏ khỏi túi áo.

Cũng lúc đó, môi mới để ý, hôm nay anh ăn mặc trang trọng hơn bình thường. Bỗng, tim tôi đập mạnh -- hay là, anh muốn...

Anh mở hộp, bên trong là một chiếc nhẫn màu bạc được khảm một viên kim cương lấp lánh.

Anh nói: "Anh đã lén đo tay em rồi, không biết có vừa không. Em đeo thử đi." Nói xong anh lấy nhẫn xuống, đeo lên ngón áp út tay phải của tôi.

Không lớn không nhỏ, vừa như in.

Một người đàn ông không thích trang sức, vì cầu hôn, âm thầm đoán cỡ tay của tôi, một mình đến tiệm trang sức mua nhẫn; một người đàn ông không thích đồ ngọt, vì để đón sinh nhật cùng tôi, năm nào cũng làm bánh kem cho tôi, cắm nến sinh nhật, ước nguyện cùng tôi; một người đàn ông không thích cuộc sống xô bồ ở thành phố lớn, vì giấc mơ văn học của tôi, tiên phong đến Bắc Kinh cố gắng làm việc, cùng tôi từng bước thực hiện ước mơ.

Anh không thích nhiều thứ như vậy, nhưng chỉ vì tôi thích, anh đều vui vẻ chấp nhận.

Nghĩ về những điều ấy, trong lòng tôi bỗng thấy ấm áp và cảm động.

Cho dù màn cầu hôn của anh có đến muộn cỡ nào đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ nói với anh ba chữ: "Em bằng lòng."

* * *

Ngày 9 tháng 9 âm ấy, chúng tôi đến cục dân chính, lĩnh hai giấy chứng nhận màu đỏ, trên giấy có hình chúng tôi dựa vào nhau, mỉm cười.

Từ đó, cuối cùng chúng tôi cũng sống chung hợp pháp rồi.

+++++

Chú thích:

[1] Nho thủy tinh: Nho xanh, ở đây là tên một loại nước giải khát được làm từ nho, uống khá giống nước nho Kirin ở mình.

[2] Nguyên văn là "tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo" - “滴水之恩，涌泉相报。”Nhận ơn bằng giọt nước, trả ơn bằng cả dòng sông. Ý chỉ nhận ơn nghĩa dù nhỏ cũng phải ghi nhớ, trả lại gấp nhiều lần. Ở đây chữ "báo" trong "báo ơn" và chữ "ôm" đồng âm (bao) nên anh Lâm nhà mình đọc thành "Nhận ơn một giọt, phải ôm cả dòng", ý là chị đã nhận nước nho của anh rồi thì phải ôm để đền bù.

[3] "Phao" trong ý của anh Lâm ở đây là, ừm, là... vòng 1 của chị em ấy ($\cong \sim \leq$)

[4] Tên một loại cao dán ở TQ

-----oOo-----

Chương 11: Phần đặc biệt: Thư Lâm Tri Dật gửi Đại Ninh

Nguồn: EbookTruyen.Me

*Thư tặng kèm trong tập 2 (Moah), không có trên mạng

Lúc trước mình định dịch xong tập 1, sang tập 2 mới đăng lên, nhưng để cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, hôm nay mình phá lệ đăng bức thư này.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ dự án của mình ^_^ Đây là lần đầu mình dịch truyện nên còn nhiều thiếu sót, mình sẽ cố gắng cải thiện tốt hơn mỗi ngày! Bây giờ thì mình đi lòng thư bỏ tù kiếng đây, chúc mọi người một ngày ngày vui vẻ và sớm tìm được anh Lâm của đời mình!

Đại Ninh thân ái,

Hôm qua em đã khóc, nước mắt của em ở trên mặt, nước mắt của anh ở trong tim. Thật ra anh không muốn đi, thật ra anh muốn ở lại, ở lại quãng thời gian đại học tươi đẹp được trải qua cùng với em, cùng em ngắm chim bay cỏ mọc, cùng em ngắm hoa nở hoa tàn.

Anh biết vì sao em rơi nước mắt, em đang lo về tương lai của chúng ta, bởi vì em đã thấy kết cục cuối cùng của rất nhiều mối tình vườn trường đều không tránh khỏi chia ly. Hơn nữa anh cũng sắp tốt nghiệp rồi, mà em thì mới năm hai, hai năm, thời gian hai năm có thể làm thay đổi rất nhiều thứ, em đang lo không biết liệu tình yêu anh dành cho em có thay đổi hay không, đúng không? Ai, nha đầu ngốc nghếch của anh, hai năm thì có là gì, em có biết anh vì chờ đợi sự xuất hiện của em, anh đã đợi hơn hai mươi năm trời, em nghĩ anh sẽ phí công vô ích sao?

Trước khi gặp được em, anh là một người chưa từng yêu đương, không phải không có cơ hội, mà là vì anh là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, người yêu của anh phải theo tiêu chí "Ba T" -- first, best, last. Anh muốn em là người yêu đầu tiên, người vợ tuyệt vời nhất, và người cuối cùng từ từ già đi cùng anh.

Từng có một người bạn hỏi anh, thấy người khác nói chuyện yêu đương ngọt ngọt ngào ngào, cậu không thấy sốt ruột à?

Anh nói không sốt ruột, con gái tốt trên thế giới rất nhiều, anh không sợ họ đều bị cướp hết, anh chỉ sợ lúc cô gái của anh xuất hiện anh không đủ tốt. Dường như duyên phận đã được định trước, ngay lúc anh đang tiếc nuối vì không tìm thấy người con gái mình thích thời đại học, thì em đến, đến với vẻ dịu dàng như nước của con gái Giang Nam, đến với tài năng múa bút sinh hoa, đến với mái tóc dài như suối, chỉ nhiều đó thôi, đã đủ lấy đi vô vàn tình cảm của anh rồi, từ đó, anh đã đem lòng yêu em, cô gái có tâm hồn thuần khiết ấy thật sâu sắc.

Em còn nhớ không, lần đầu nắm tay em, một dòng điện đã chạy dọc cả người chúng ta; lần đầu hôn môi em, anh đã run đến nỗi cắn cả vào môi em, em không trách anh; lần đầu cãi nhau, anh để mặc em giữa đường bỏ đi một mình, em đã tha thứ cho anh; lần đầu đưa em về nhà, anh chỉ vấp bậc thang

chút thôi, em đã bỏ quà trong tay xuống để đỡ anh, đó là những món quà em đã đặc biệt chuẩn bị cho ba mẹ em; lúc anh vì mất ba mà đau đớn không gượng dậy nổi, là em đã bầu bạn cùng anh vượt qua những ngày tối tăm ấy. Lần đầu quá nhiều rồi, em đã cùng anh ngắm biết bao phong cảnh, lẽ nào anh còn phải đi nơi khác tìm một người cùng anh ngắm sông cạn đá mòn hay sao?

Thời gian gần đây anh bận tham gia hội nghị tuyển dụng, trong suốt chuyến đi nổi nhớ em đã trở thành phong cảnh duy nhất. Hôm đó anh đồng thời nhận được giấy mời của hai đơn vị, về việc chọn giữa ở lại và đi Bắc Kinh anh đã hỏi ý kiến em, không phải em đã nói "Chỉ cần là chân tình dài lâu, hà tất phải bên nhau sớm tối" hay sao? Vậy vì sao khi anh chọn bắc kinh có nhiều cơ hội phát triển hơn em lại hỏi anh: "Tốt nghiệp rồi có phải anh sẽ không liên lạc với em nữa không?" Nha đầu ngốc à, rốt cuộc em có hiểu ý của anh không vậy?

"Nếu anh có thể giới và của cải vô tận, nếu anh có vũ trụ và cả trời đầy sao, anh vẫn sẽ không thấy thỏa mãn, nhưng anh có em, cho dù chỉ có một mảnh đất nhỏ bé, anh cũng sẽ cảm thấy mỹ mãn hạnh phúc"

Đại Ninh, anh không phải một người đã từng yêu đương, bây giờ em hãy yên tâm học hành, anh sẽ làm việc thật tốt, đợi em tốt nghiệp rồi chúng ta sẽ kết hôn, sau đó cùng nhau nắm tay đi hết cuộc đời ảm áp này, được không?"

Đại Lâm yêu em

2/7/2003

-----oOo-----

Chương 11: -2: Sự khác biệt giữa trước và sau khi kết hôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

+++

Nhắc đến kết hôn, thì nhất định sẽ nghĩ đến ảnh cưới hạnh phúc trọn vẹn. Dù sao thì, với mỗi cô gái, kết hôn cũng là một lần hạnh phúc trong đời, là bước quan trọng nhất để biến một cô gái thành một người phụ nữ. Làm gì có cô gái nào không mong khoảnh khắc hạnh phúc tươi đẹp này được lưu giữ trong khung hình, để cất giữ trân trọng mãi mãi?

Tôi giao cho Lâm Tri Dật nhiệm vụ quang trọng hàng đầu: Phải chọn một studio tốt, để chủ nhật tới xem thử.

Sau bữa tối, anh bắt đầu lên mạng tìm studio chụp ảnh cưới, tôi thấy anh dán mắt nhìn chằm chằm màn hình, đang định khen anh, ai ngờ anh lại nói ra vẻ đắc ý lắm: "Chọn studio thích thật, có thể quang minh chính đại ngắm mỹ nữ, bà xã cũng chẳng quản, còn tưởng mình đang chọn lựa nghiêm túc lắm!"

Cái tên này! Kết hôn rồi mà vẫn chẳng ra gì hết!

* * *

Lúc trước tôi đề xuất chụp ảnh tình nhân với Lâm Tri Dật, anh vui vẻ nhận lời.

Kết quả là đến studio, thợ trang điểm tô tô chét chét cho tôi nửa ngày, vẫn chưa trang điểm cho anh.

Khi chụp ảnh, nhiếp ảnh gia cũng tận tình chụp tôi "tanh tách", hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của anh, sau đó anh phải chủ động yêu cầu, mới có được mấy tấm hình chụp chung với nhau.

Về đến nhà, anh hỏi tôi: "Rốt cuộc em chụp chân dung cá nhân hay ảnh tình nhân vậy?"

Tôi nói: "Sao lại trách em? Ban đầu em đã nói là ảnh tình nhân rồi, chỉ tại em đẹp quá, nhiếp ảnh gia mới chụp không ngừng nghỉ đó chứ."

Anh: "..."

Không ngờ anh vẫn luôn vì chuyện ấy mà "canh cánh trong lòng", khi chụp hình cưới, trong các chủ đề studio cho tôi chọn có một cái là: bạn muốn ai

được chụp nhiều hơn? A: Chụp chung nhiều hơn; B: Cô dâu nhiều hơn; C: Chú rể nhiều hơn.

Lâm Tri Dật nói: "Em chọn C đi."

Tất nhiên, tôi không để anh được như ý, tôi chọn A.

* * *

Thứ bảy, tôi và Lâm Tri đi mua đồ dùng trong nhà, anh vừa mất một chiếc nệm, nằm trên đó nửa ngày vẫn chưa chịu bò xuống, còn mời tôi cùng ngủ thử.

Tôi nhìn người qua người lại xung quanh, nghĩ đến cảnh chúng tôi chung giường chung gối trước mặt bao người, vừa thẹn vừa giận. Vậy nên, tôi từ chối lời mời ngủ thử.

Có lẽ Lâm Tri Dật đi dạo đã mệt, nằm trên nệm cả nửa ngày mới chịu xuống, "Chiếc nệm này rất êm, hay mình mua cái này đi?"

Tôi nhìn nhãn giá, má ời, gần một vạn tệ!

Tôi nhanh chóng chạy đến kéo anh đi, "Đắt quá, với lại cũng không vừa giường chúng ta đã mua."

Lâm Tri Dật nửa tin nửa ngờ, "Thế ư? Nhưng khi còn sống con người phải dùng hết một phần ba thời gian ở trên giường, chúng ta có thể tiết kiệm bất cứ thứ gì, nhưng đồ trên giường thì không được tiết kiệm, huống hồ chúng ta là vợ chồng mới cưới, nệm tốt mới chứng minh được thực lực của anh..."

Tôi sợ anh sẽ nói ra mấy lời thô thiển, vội ngắt lời anh, "Được rồi được rồi, em biết rồi."

Trước đây Du Kiều từng đề xuất một nhãn nệm với tôi, tôi thấy nhãn hiệu cũng nổi tiếng, giá cả lại phải chăng, vậy nên sau khi nằm thử thấy cũng được, tôi mua ngay không hề do dự.

Khi tính tiền, dường như Lâm Tri Dật có vẻ không vui, tuy không biểu hiện ra mặt nhưng tôi có thể cảm nhận được. Có lẽ anh còn nhớ chiếc nệm vạn tệ

kia.

Hôm ấy có rất nhiều người đi mua sắm, khi thanh toán phải xếp hàng, hơn nữa hàng còn rất dài.

Khi xếp hàng, nhân viên bán hàng bắt đầu lảm nhảm, cô nàng nói tới tôi: "Anh nhà chị trông hiền quá, mặt đầy vẻ tươi cười, tốt tính, chị may mắn thật đấy, tìm được anh ấy." Không chờ tôi trả lời, cô nàng nói tiếp, "Trông chị có vẻ rất lợi hại, chắc trong nhà chị làm chủ đúng không?"

Cô nàng vừa dứt lời, Lâm Tri Dật phì cười.

Tôi nghĩ thầm, người ta nói em lợi hại, anh có cần cười ngặt nghẽo vậy không? Trong nụ cười rõ ràng có mang theo vẻ hả hê vì xả được hận phải không?

* * *

Khi tôi và Lâm Tri Dật cùng nhớ lại quãng thời gian ở trường, anh bỗng nhớ lại chuyện gì đó, hỏi tôi: "Trước đây khi chúng ta ngồi xe buýt với nhau, em sờ mặt anh làm gì?"

Tôi: "Yêu thương thôi!"

Lâm Tri Dật: "Không đúng! Đó gọi là dụ dỗ, chọc ghẹo! Chúng ta vẫn chưa chính thức yêu nhau mà!"

"Vậy còn bây giờ?" Nói đoạn, tôi khời mào sờ mặt anh.

Anh rất hưởng thụ, nói rất say sưa: "u yếm!"

Tôi: "..."

* * *

Gần đây không hiểu sao, cứ hay gặp phải người dẻo miệng, hễ gặp tôi là khen, được người khác khen nhiều, tôi cũng đâm ra hơi "tự kỷ".

Có hôm, tôi hỏi Lâm Tri Dật: "Anh lấy được một bà xã vừa có tài vừa biết kiếm tiền, có phải cả khi đi ngủ cũng thầm vui vẻ không?"

Anh nói: "Không đâu."

"Hử?" Tôi rất bức.

Anh: "Vui vào ban ngày."

Tôi: "..."

* * *

Một ngày nọ, trước khi đi ngủ, tôi bỗng nảy ra một ý, nói với Lâm Tri Dật: "Nếu có ngày sách em viết được chuyển thể thành phim, hai chúng ta đi đóng thì sao nhỉ?"

Anh nói: "Đến lúc ấy Gome và Suning[1] nhất định sẽ ăn nên làm ra, người mua ti vi nối đuôi nhau không ngừng nghỉ."

Tôi nghĩ thầm, người này thật biết ủng hộ sự nghiệp của vợ mình quá đi mất!

Ai ngờ anh nói tiếp: "Ti vi trong nhà bị ném trứng thối hỏng hết cả rồi, chỉ còn cách mua mới thôi!"

Tôi: "..."

* * *

Từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều người ngay lần đầu gặp mặt đã chú ý đến vành tai to của tôi, rồi nói: "Tai to phúc lớn!"

Có hôm tôi kể chuyện này với Lâm Tri Dật, sau đó nói: "Tai to của em chắc cũng sẽ mang lại phúc khi cho anh."

Anh sán lại, khẽ cắn vành tai tôi: "Đi theo em, có thịt ăn."

... Mặt đỏ bừng, tim đập mạnh, vậy là sao?

Chủ nhật muốn cải thiện bữa ăn, Lâm Tri Dật nói lát nữa sẽ mua cá về làm cho tôi ăn, "ngư vương" tôi đây cười tít mắt nói với anh: "Đi theo anh, có cá ăn."

Người ta là bạn bè thịt cá, hai chúng tôi chẳng phải "vợ chồng thịt cá" sao?

* * *

Sáng dậy rời giường, tôi thấy bên môi Lâm Tri Dật có dán băng keo cá nhân, nhìn hơi buồn cười. Tôi ngưng cười, hỏi thăm anh: "Anh sao vậy? Đêm qua còn bình thường mà."

Anh đáp: "Lúc cạo râu bất cẩn quệt qua."

Tôi lên chụp ảnh Lâm Tri Dật dán băng keo cá nhân đăng lên vòng bạn bè, mô tả là "người đàn ông băng keo cá nhân".

Dư Kiều xem xong bình luận: "Cá là cậu cắn, phải không? Bạo lực gia đình kìa!"

Tôi 囧.

Tối hôm ấy, khi Lâm Tri Dật tan làm về nhà, tôi thấy băng keo cá nhân vẫn được dán trên mặt anh, ngờ vực hỏi: "Không phải anh dán cả băng keo cá nhân đi làm đấy chứ?"

Anh nói: "Anh định đến công ty sẽ gỡ xuống, kết quả là lúc gỡ ra bị chảy máu, nên phải thấy miếng khác dán tiếp."

Nhớ đến bình luận của Dư Kiều, tôi rất muốn biết cách nhìn của đồng nghiệp anh, nên hỏi anh: "Đồng nghiệp anh thấy vậy có nói gì không?"

Anh nói: "Sáng sớm đến công ty, đồng nghiệp cũng kinh ngạc hỏi anh, 'Lâm Tri Dật, cậu sao vậy? Hôm qua đánh nhau với vợ à?'"

囧, vị đồng nghiệp này lại cùng ý kiến với Dư Kiều.

"Thế anh trả lời đồng nghiệp ấy thế nào?" Bây giờ tôi rất để ý chuyện này, ngàn vạn lần đừng để lại cho người khác ấn tượng xấu là tôi có khuynh hướng bạo lực gia đình.

Anh nói ra chiều nghiêm túc lắm: "Anh nói, chúng ta không đánh nhau, chỉ là đêm qua vận động quá kịch liệt thôi."

Tôi: "..."

* * *

Tôi và Lâm Tri Dật bất đồng quan điểm về một chuyện nào đó, nên bắt đầu tranh cãi, cuối cùng tôi nói: "Lấy anh còn không bằng lấy một con heo."

"Không thể nào."

Tôi thấy giọng điệu kiên định của anh, nghĩ bụng: Cũng phải, bụi trần đã rơi, không thể hồi hận nữa rồi.

Kết quả là, anh nói: "Vì họ hàng gần không thể kết hôn."

Tôi: "..."

* * *

Có đêm, tôi đọc được một bài viết trên tạp chí, thấy rất có lý, bèn đưa cho Lâm Tri Dật đọc: "Anh xem bài viết về việc đàn ông bị xem thường này đi, học tập học tập, để sau này không bị coi thường."

Anh không thèm liếc sang tạp chí, chỉ nói: "Bây giờ anh mệt lắm rồi!"

Tôi: "..."

* * *

Tôi nhận thấy trước và sau khi kết hôn có một sự khác biệt rất lớn: Trước khi kết hôn, mỗi khi ra ngoài hẹn hò với Lâm Tri Dật tôi đều trang điểm; sau khi kết hôn, tôi không việc gì phải chú trọng hình tượng trước mặt anh nữa.

Cỏ lẽ là do trong tiềm thức cho rằng: Dù sao cũng là người một nhà, những bộ dáng mộc mạc hơn thế của tôi anh cũng đã thấy cả rồi, trước mặt anh không cần chải chuốt, áo thun cũ cũng có thể mặc như đồ ngủ.

Có lần, tôi tắm xong, mặc áo ngủ tơ tằm khuê mật Dư Kiều tặng, vừa ra khỏi phòng tắm, đã thấy Lâm Tri Dật sáng mắt nhìn tôi chăm chăm, "Ồ! Đổi áo ngủ mới rồi kìa!"

Tôi nói ngay chẳng cần suy nghĩ: "Dì cả đến rồi."

Lâm Tri Dật cười, "Em nghĩ nhiều quá rồi! Đổi áo ngủ với chuyện dì cả đến thì có liên quan gì đến nhau đâu?"

Tôi nghĩ nhiều thật à?

"Vậy sao vừa rồi anh lại nhìn em chăm chăm đầy bí ối như vậy?"

Anh: "..."

* * *

Ra ngoài chơi với Lâm Tri Dật, kẻ thích làm đom tôi đây bắt anh chụp cho không ít ảnh.

Lúc về xem ảnh, tôi thấy nhiều tấm trông tôi mập lên, nhận ra phải giảm cân rồi.

Bỗng thấy một tấm ảnh coi được, trong ảnh tôi đứng cạnh một cây đại thụ, tôi sáng mắt, "Tấm này đẹp, không mập."

Lâm Tri Dật gật đầu tán thành, "Ừ, đúng thật."

Tôi mừng thầm, hay là mình không cần phải giảm cân nữa?

Kết quả là, anh nói tiếp: "Chủ yếu là do bên cạnh có cái cây còn mập hơn thôi."

Tôi: "..."

* * *

Đêm nọ, sau khi tôi và Lâm Tri Dật lăn lộn trên giường, đang lúc ý yêu mãnh liệt, tôi nhân cơ hội này hỏi anh: "Lâm Tri Dật, sao anh lại yêu em?"

"Em đã hỏi câu này bao nhiêu lần rồi?"

"Em cứ thích hỏi đấy! Anh trả lời tí đi. Sao anh lại yêu em?"

"Vì lần đầu chúng ta gặp mặt, em để anh ăn cơm thừa của em, từ ấy anh đã ăn chắc em rồi."

Đáp án này của anh, sao lại khiến tim tôi đập mạnh thế này?

* * *

Trước và sau khi kết hôn còn có một sự khác biệt nữa --

Trước khi kết hôn: Hai người cãi nhau, có thể cãi đến trời long đất lở, anh chết tôi sống, tình lực tràn đầy, tôi còn hay vì vậy mà không vui, nhưng vẫn có thể chiến tranh lạnh vài ngày.

Sau khi kết hôn: Dù có cãi nhau, tối đến tôi vẫn ngủ thẳng cẳng, sáng hôm sau tỉnh lại sẽ quên hết trận cãi vã hôm qua, chẳng khác gì bị mất trí nhớ.

Có đêm giận dữ Lâm Tri Dật, sáng hôm sau dậy, tôi không quên hết như mấy lần cãi nhau trước đó.

Tôi nói với anh: "Bây giờ em không có bị mất trí."

Anh nói: "Em không có ý thơ, chứng tỏ em không thể làm nhà thơ." Nói đoạn, anh ngâm nga: "Tình thơ ý tranh, tuy đẹp, nhưng lòng anh chỉ có mình em!"

Tôi: "..."

===

Chú thích:

[1] Gome và Suning: Hai thương hiệu đồ điện gia dụng của TQ

-----oOo-----

Chương 13: Lại thêm một người con gái yêu tôi nữa rồi!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau một năm kết hôn, tôi mang thai.

Lâm Tri Dật mua cho tôi mấy quyển sách về mang thai và em bé, để tôi làm nghiên cứu sinh.

Lý thuyết trong sách dưỡng thai là: cần phải coi trọng sinh mệnh trong bụng như bạn của bạn, tâm sự cùng nó, trò chuyện cùng nó. Đừng nghĩ rằng bé không hiểu bạn nói gì, vì bé và bạn có tâm linh tương thông!

Có tôi tôi truyền thụ cho anh câu này, rồi bảo anh đọc truyện cổ tích cho con nghe.

Anh vui vẻ đồng ý. Anh bắt đầu kể: "Ngày xưa có một cậu bé ra bờ biển chơi. Cậu thấy một con sò đang bận. Cậu bé hỏi sò đang làm gì thế, sò nói nó đang chế tạo trần châu."

Trong lòng tôi thấy sai sai, anh đang kể chuyện cổ tích hay chuyện cười nhạt vậy?

Anh tiếp tục kể: "Cậu bé hỏi con sò, tôi có thể xem trần châu của cậu không. Con sò nói không được, viên trần châu này nằm trong bụng tôi, nó là con của tôi!"

Câu chuyện cổ tích này quá nhạt rồi!

Tôi bảo anh hát cho con nghe, anh nghĩ mãi: "Đã mấy năm rồi anh không hát, cũng quên sạch rồi. Công lực hát của em mạnh hơn anh, hay là em hát đi. Đừng để anh định hướng lệch lạc mất cho con."

"Nhưng sách dưỡng thai nói giọng của người cha có sức xuyên thấu cao hơn, đứa nhỏ sẽ dễ nghe được hơn"

"Được rồi, phải làm con nhọc công nghe giọng của bố rồi." Anh bắt đầu hát: "Tiểu Yến Tử, mặc áo hoa, mùa xuân hàng năm đều đến đây... Tiểu Yến Tử, đường núi nơi đây cực kỳ khúc khuỷu, đường nước ở đây cực kỳ xoáy hiểm..."

Trời đất, hát Tiểu Yến Tử còn có thể hát sang: "đường núi nơi đây cực kỳ khúc khuỷu", từ bài hát cho nhi đồng sang bài hát cho dân ca, đến tôi cũng phải quỳ.

Trước khi đi ngủ tôi lại bắt anh tiếp tục sự nghiệp giáo dục thai nhi, còn nói dạy con phải dạy từ thuở còn thơ.

Anh nói: "Con à, hôm nay bố sẽ kể cho con nghe một câu chuyện."

Tôi đóng tai, nghiêm túc chuẩn bị lắng nghe.

Anh tiếp tục nói: "Ngày xưa có một bạn nhỏ, cậu ta rất buồn ngủ, như thế là lúc kể chuyện cậu ta cứ kể rồi kể rồi ngủ quên mất."

Kể xong anh nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ.

Tôi thật sự không còn lời nào để nói với hành động này của anh, vô cùng khinh bỉ nói: "Anh kể chuyện như thế thì con sẽ thất vọng biết bao."

Anh lại tỏ vẻ vô tội: "Là người phải sống thôi chứ. Anh lấy thân mình làm gương, anh buồn ngủ tất nhiên phải ngủ rồi."

Tôi hỏi anh: "Nếu sau này con mình mà hư hỏng ương ngạnh, vứt bỏ điện thoại, phá hoại gia sản, anh có đánh con không?"

Anh nói không chút do dự: "Không đánh, người độ lượng không chấp kẻ tiểu nhân."

Theo thời gian, bé con trong bụng tôi cũng càng ngày càng không ngoan ngoãn, thường coi bụng tôi là quả bóng mà đá.

Tôi cáo trạng với anh: "Con anh lại đá bụng em."

Anh nói: "Phòng của con nhỏ như thế, lại còn đen thui, em cứ để con làm theo ý mình đi."

"..." Sao lại có cảm giác địa vị nữ vương của tôi đang bị lật đổ nhỉ?"

Nhìn bụng tôi ngày càng to lên, anh nói: "Hồi đầu Ngô Thừa Ân viết Tây Du Ký có thể đã thu hút được linh cảm từ người vợ mang bầu, cho nên mới có cảnh Tôn Ngộ Không chui vào bụng công chúa Thiết Phiến kinh điển."

Động trong não anh cũng quá lớn đó nha!

Đêm trước ngày lễ tình nhân, tôi nhắc nhở anh: "Ngày mai hình như là một ngày đặc biệt."

Anh ngây người: "Ngày lễ gì cơ?"

Tôi nói: "Lễ tình nhân."

Anh ừ một tiếng.

Tôi lại thân thiện nhắc nhở anh thêm lần nữa: "Anh không định làm gì à? Không có quà hay gì đó hả?"

Anh chỉ chỉ vào bụng tôi: "Bé con nhà mình không phải món quà tuyệt vời nhất anh tặng em ư."

Tôi quỳ: "Đó không phải là quà Tết trung thu à?"

Mỗi khi nhắc đến chuyện mang thai, tôi thường nhớ lại cảnh tượng này.

Mỗi sáng sớm tinh mơ, anh đã nắm tay tôi, đưa tôi đến khu "xanh hoá" đi dạo. Khi tan làm anh sẽ đến công ty đón tôi. Anh sẽ hỏi tôi thích ăn gì, hoặc

đưa tôi đến quán cơm, không thì về nhà rửa tay làm cơm cho tôi.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, anh thường nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên bụng tôi, sau đó ngân nga mấy bài hát nhi đồng mà anh biết hát.

Thời gian gần sinh, bụng tôi to đến mức cúi lưng cũng phải tốn sức. Anh sẽ quỳ xuống đất đi giày cho tôi, còn cắt móng chân cho tôi nữa.

Nếu gặp đúng lúc tâm trạng tôi không tốt, anh sẽ khai thông cho tôi: "Có gì đáng buồn đâu? Đối với anh mà nói mỗi ngày trôi qua đều tràn đầy hy vọng; bởi vì một ngày qua đi, khoảng cách đến ngày anh được gặp bé con sẽ lại ít đi một ngày."

Mỗi lần nhớ lại những câu nói đó tôi lại cảm thấy dịu dàng vô cùng.

Đó là con người dịu dàng nhất mà tôi từng được thấy ở anh, khi chúng tôi đã có kết tinh tình yêu. Lần đầu được làm bố, anh muốn mang đến cho con những điều tuyệt vời và thuần khiết nhất thế giới.

Lúc sinh con, tôi vừa vào phòng sinh không lâu, anh cũng vào cùng. Tôi nằm trên giường, đau đớn đến mức khiến đầu tôi đầm mồ hôi, không thốt nên lời.

Có lẽ nhìn tôi đau khổ như thế anh muốn trêu cho tôi vui, anh nói: "Em muốn nghe chuyện cười gì không? Anh kể cho em nghe."

"Kể chuyện gì chứ? Anh đừng nói nữa." Tôi ném cho anh một câu.

Sau này anh nói với tôi, thật ra lúc ấy anh rất muốn san sẻ cho tôi một phần đau khổ. Thậm chí lúc đó anh nghĩ nếu đau khổ đều chuyển sang người anh thì tốt biết mấy.

Tầm một tiếng sau con của chúng tôi ra đời, cùng với một tiếng khóc trong trẻo.

"Vợ ơi, con ra đời rồi." Anh nói nhỏ bên tai tôi: "Em vất vả rồi."

Bác sĩ đi lau khô người cho con, còn anh luôn ở bên cạnh tôi. Tôi hỏi anh: "Là trai hay gái?"

Anh nói: "Còn chưa hỏi."

"..."

Lúc này bác sỹ quần xong cho con, đi về phía chúng tôi nói: "Em bé rất khoẻ mạnh, là một bé gái."

Sau đó bác sỹ đặt con lên trước ngực tôi. Có lẽ là cảm nhận được nhịp đập của mẹ, bé con bỗng nhiên ngừng khóc.

Anh nói: "Con gái à, bố thích nhất. Đời này bố lại có thêm một người con gái bố yêu và yêu bố rồi."

Tôi vẫn còn im lặng trong niềm vui sướng vì sự ra đời của con, chưa kịp trả lời, anh liền nghiêng người xuống nói với con: "Lúc sinh con, mẹ con đã phải chịu khổ, con nhất định phải đối tốt với mẹ."

Trong phút chốc, sống mũi tôi cay xè.

Lúc được đẩy ra khỏi bệnh viện, anh kê cho tôi một chiếc đệm sau lưng.

Vừa nãy lúc vào phòng sinh, y tá đưa cho anh một chiếc quần để thay. Anh sững sốt nhìn bốn phía. Có ba cô y tá và một người đàn ông đang kéo dây quần màu xanh.

Anh nghĩ, người đàn ông này là ai mà có dũng khí thay quần trước mặt bao nhiêu người thế nhỉ?

Vốn dĩ anh còn đang do dự, nhưng nghĩ tới vợ đang trong phòng sản, không thể lè mè nên anh đành hạ quyết tâm. Đúng lúc đang định dùng tốc độ nhanh nhất để cởi quần thì cô y tá bảo: "Không cần cởi quần dài, trực tiếp mặc ra ngoài là được."

Anh thở phào: "May là anh chưa kịp cởi quần. Nếu không sẽ bị mấy cô gái kia nhìn thấy hết. Lỡ vốn lắm."

Tôi liếc xéo anh: "Thật ra chẳng có gì đáng xem cả."

Anh: "..."

Tên khai sinh của con gái tôi do anh đặt, là Lâm Mộ Ninh. Tên ở nhà là Hân Bảo. Có nguồn gốc từ câu hát: "Anh có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, đó là cùng em dần già đi, đến khi chúng ta già đến mức không thể đi được nữa. Em vẫn, coi anh là ngọc trong lòng bàn tay."

Anh nói anh muốn coi tôi là ngọc trong lòng bàn tay. Chiều chuộng tôi cả một đời.

Lúc đó tôi thấy rất ấm lòng. Có bánh bao nhỏ rồi, anh vẫn không quên bánh bao lớn là tôi.

Anh nói: "Thế này, sau này mỗi lần gọi tên con em đều sẽ cảm nhận được tình yêu anh dành cho em. Như thế em không cần hỏi anh chuyện ngốc nghếch "Anh có yêu em không?""

"..." Cái người đàn ông âm mưu này. Vừa nãy còn thấy thâm tình cảm động của anh, chẳng lẽ trực giác của tôi sai rồi ư?

-----oOo-----

Chương 14: Ba người chúng ta, cùng bên nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi kết thúc ba tháng nghỉ sinh con, tôi quay trở lại cuộc sống đi làm bình thường.

Khi đi làm, cơ thể tôi vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đặc biệt là bụng, trông vẫn giống y như bà bầu.

Tôi cau có nói với anh: "Đi xe buýt người ta tưởng là bà bầu, sẽ nhường ghế cho em. Vậy nên ngồi hay không đây?"

Nếu ngồi sẽ cảm thấy tội lỗi, em không phải là người già yếu, người tàn tật hay phụ nữ mang bầu. Nếu không ngồi thì rất ngại, chẳng lẽ em béo đến mức đó ư?

Anh không chút do dự: "Ngồi!"

"Vì sao?" Chồng đúng là thương mình nhất.

Anh nói tiếp: "Vì em là sản phụ chứ sao. Ngồi sản xuất sữa!"

Tôi: "..."

Tối đó, anh tắm xong định lên giường ngủ. Tôi nói: "Ngủ gì mà ngủ. Còn sớm, anh đi làm thêm đi kiếm chút tiền mua bột sữa cho con."

Anh bị bắt ép, ra ngồi trước máy tính.

Tôi và Hân Bảo ngủ một lát. Con vẫn không chịu ngủ, buồn chán: "Hân Bảo, sao con không ngủ?"

Anh đặc ý nói: "Bởi vì con muốn ngủ cùng anh."

Tôi: "..."

Sau khi đi làm, qua quãng thời gian hồi phục, chân tôi cũng hết sưng. Có hôm tôi vừa soi gương vừa hỏi anh: "Bây giờ chân em không giống chân voi nữa rồi nhì."

"Không giống chân voi lớn." Anh nói sau một hồi cân nhắc đong đếm cẩn thận.

Tôi đặc ý. Lẽ nào tôi hồi phục vóc dáng nhanh đến vậy? Tôi còn chưa đề ra kế hoạch giảm cân mà đã thấy ánh sáng thẳng lợi rồi? Cơ thể này bây giờ đã có thể muốn béo là béo, muốn gầy là gầy ư?

Trong lúc tôi đang dương dương tự đắc, anh đã nói tiếp: "Giống chân con voi còi."

"..." Chỉ cần một câu nói đã khiến tôi nhận ra hiện thực phũ phàng.

Người ta đều nói nếu đi bên hồ, sao không ướm giày được? Người tự xưng là "vua cá" như tôi cũng có ngày mắc xương cá!

Lâm Tri Dật tra baidu một lúc, thấy ngậm vitamin C có tác dụng liền vội vàng mở tủ thuốc lấy cho tôi.

Ăn hết Vitamin C vẫn cảm thấy vương vương.

Lâm Tri Dật lấy một quả chuối, làm mẫu cho tôi ăn nuốt từng miếng lớn. Trong quá trình đó hai quả chuối đã vào bụng anh.

Sau đó anh lật tung các hòm tủ để tìm đồ cho tôi ăn. Cuối cùng tìm được một miếng khoai lang. Anh tự bẻ đôi rồi ăn, lại còn nói: "Nếu đã khai phong rồi thì phải ăn sạch. Áp lực lớn quá đưê."

"..." Rốt cuộc ai mới là người mắc xương cá?

Vì sinh em bé, tôi như quả bóng được bơm phồng, béo lên không ít.

Có lần chụp chung với Hân Bảo, khó lắm mới được một tấm hơi gầy. Có điều phong đăng sau là tủ sách, có chút bừa bộn.

Tôi nói: "Dùng PS làm mờ nền đăng sau là được."

Anh nói: "Ý em là làm mờ em hả?"

Tôi: "..."

Tôi mặc chiếc áo lông mới mua không lâu, đi ra ngoài gặp bạn bè.

Nhưng nhìn mình trong gương, phát hiện phía dưới vạt áo mất hết cả dáng, bụng tròn xoe.

Tôi cảm thán: "Quần áo bị em mặc đến mất cả dáng rồi!"

Anh nhìn tôi nói: "Có dáng mà!"

Tôi nghĩ thầm trong lòng: thật vậy sao? Chồng mình quả nhiên biết an ủi người khác! Quả nhiên người tình trong mộng hóa Tây Thi, tôi trong mắt anh luôn là đẹp nhất!

Ai ngờ anh tiếp tục nói: "Dáng hình tròn."

Phút chốc tôi biến thành sâu nảo, anh có thể troll tôi hơn nữa không?

Trưa thứ bảy, anh ăn cơm xong, cứ thế đi vào phòng sách dùng máy tính, tôi vẫn ngồi phòng khách ăn cơm.

Đột nhiên phòng sách vang lên tiếng cười lớn, anh đi ra ngoài, dùng giọng bóc mẽ bí mật của tôi nói: "Anh nghĩ không biết em cứ ru rú trong phòng sách làm cái gì, hóa ra là xem phim lưu manh à!"

Tôi lập tức phản bác: "Em xem "người đưa thư của thiên quốc". Một đoạn phim quá thuần khiết, không thể thuần khiết hơn ấy chứ!"

Anh nói: "Em tự đi xem cảnh đó thuần khiết đến mức nào đi!"

Tôi bán tín bán nghi đi đến trước máy tính. Kết quả thấy phim đang dừng ở một cảnh, kết hợp với lời thoại thật làm người ta suy nghĩ đầu đầu.

Cảnh đó là một đôi nam nữ, người con gái dùng ánh mắt van nài nhìn người con trai, nói: "Chúng ta làm đi!"

"..."

Lâm Tri Dật muốn tải bài hát trong điện thoại để tiện phát cho Hân Bảo nghe.

Khi anh nhìn thấy một bài tên "tôi có một người cha tuyệt vời" thì hai mắt sáng lên, nghe thử: "Tôi có một người cha tuyệt vời, ba ơi, ba ơi, hảo ba ba, làm cơm ở đâu kêu tính tang..."

Anh nhìn tôi đặc ý: "Cuối cùng cũng có một bài hát ca ngợi người cha rồi."

Kết quả một lát sau nghe thấy lời bài hát: "Vỗ mông, pi pi pi."

Anh lại bắt đầu sâu não.

Kể từ sau khi sinh Hân Bảo, tôi dường như mất hết khái niệm về các ngày lễ. Tất cả các lễ tết dường như đều lấy ngày sinh của con làm cơ sở bắt đầu, ví dụ đầy tháng, ngày con tròn 100 tuổi, ngày con đi tiêm phòng...Bởi vậy, thất tịch năm nào đó tôi căn bản quên mất sự tồn tại của nó. Cho đến khi lướt weibo thấy tương công nhà bạn bè tặng hoa đến tận công ty chúng, tôi mới gọi anh đến xem: "Anh nhìn biểu hiện của chồng người ta kìa. Hôm nay là thất tịch, sao anh không có chút động tĩnh nào thế?"

Anh nhìn rồi giật mình ngộ ra: "Anh không biết mà."

Tôi nói: "Mấy ngày nay em luôn muốn ăn bánh gato, sao anh không nhân cơ hội này thể hiện?"

Anh nói: "Bánh gato để sau ăn cũng được mà. Mình không đón thất tịch nữa, chúng ta đón bát tịch!"

Trời!

Thứ sáu anh tặng ca, tối ngủ muộn. Tôi nói: "Mai cho phép anh ngủ dậy muộn."

Anh nói: "Bây giờ em nói không tính."

Tôi nghi hoặc: "Tại sao?"

Anh nhìn Hân Bảo đang ngủ: "Bây giờ con gái là tiểu lãnh đạo trong nhà này, con nói mới tính."

Tôi giật mình, không phải thế sao? Bây giờ con còn đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức. Con dậy rồi thì chúng tôi không ngủ được nữa.

Điểm khác biệt với đồng hồ báo thức là: chúng tôi cam tâm tình nguyện bị đánh thức.

Sáng sớm tôi đẩy con ra ngoài phơi nắng. Đi một rồi tôi mới lấy máy tờ báo lót ghế, đang định ngồi xuống.

Nào ngờ trên báo in hình một người đàn ông lỏa thể đầy màu sắc.

Lâm Tri Dật nhìn tờ báo xong liền cảm khái: "Làm mẹ rồi đúng là thoải mái hơn nhiều. Trước mặt bàn dân thiên hạ lại công khai ngồi lên cơ thể đàn ông!"

Tôi: "..."

Việc đầu tiên Hân Bảo làm sau khi ngủ dậy chính là đi ị, rất có tính quy luật.

Tôi cảm thán: "Cô nương này có dạ dày thật khỏe, hệ thống tiêu hóa tốt thật."

Anh đầy tự hào nói: " Giống cha."

Lúc bón cho con ăn, con không ăn lòng đỏ trứng gà.

Anh nói: "Giống mẹ."

Hay nhỉ, những cái gì xấu đều theo gen mẹ, nào có cái lý đó?

Bởi vì cho con bú, tôi phải ăn phần ăn của hai người, béo cũng là có lý do cả.

Điều khó giải thích là cân nặng của anh cũng tăng theo.

Trước kia tôi mang thai anh đã thề thốt: "Em mang bóng chạy 9 tháng khổ rồi, sau khi sinh anh nhất định sẽ mang bóng giúp em, bù đắp những vất vả thiếu thốn bây giờ."

Thế nên giờ mỗi tối cho dù mệt, buồn ngủ bao nhiêu thì anh vẫn bò dậy giúp tôi chăm con. Bình thường tôi phụ trách ăn uống (cũng không thể để

một người đàn ông như anh cho con bú được.) Còn anh phụ trách quần tã.

Vì thế tôi được gọi là "mẹ thùng com", anh là "bố thùng bơ".

Nhưng mà anh trong tình trạng lao lực như vậy vẫn có thể tăng cân thì đúng là chuyện kỳ lạ. Nhưng có lẽ vì hai người ngày nào cũng gặp mặt nên không nhận ra sự béo lên của đôi phương.

Một hôm anh đến bến xe buýt đón tôi. Tôi nhìn anh từ xa, phát hiện hình như anh có béo lên một chút.

Không ngờ vừa gặp tôi anh đã nói: "Hình như em có béo hơn ngày xưa một chút thật."

"Anh cũng béo rồi."

Một ngày nọ tôi hỏi anh: "Hôm em sinh con, anh bên cạnh em ở phòng sản. Lúc bác sỹ bảo nhìn thấy đầu thai, sao anh không đi xem?"

Anh nói: "Không phải em bảo anh đừng xem sao? Nói sợ sau này bị ảnh hưởng tâm lý."

Tôi: "Nhưng anh không muốn mau chóng nhìn thấy con sao? Sao không đi xem?"

"Haiz, anh không muốn nhìn thấy con phải chịu khổ mà."

Tôi đáp: "Haiz, người chịu khổ là em, được chứ?"

Sau khi Hân Bảo ra đời, anh thường hay ôm con, ánh mắt ngập tràn yêu thương. Có lúc nhìn hai bố con ân ái, tôi không kìm được ghen tị với Hân Bảo.

Có một hôm, anh đang bế không nổi buông tay Hân Bảo mới mấy tháng tuổi. Tôi nói: "Chồng ơi, trên thế gian này anh đối với người con gái nào tốt nhất?"

Chưa đợi anh đáp, tôi đã tự tin trả lời luôn: "Nhất định là tiểu Hân Bảo nhà mình rồi."

Anh nhìn con, còn không ngẩng đầu mà nói luôn: "Còn có em nữa."

Tôi nhìn bộ đánh miễn cưỡng lấy lệ của anh, nói: "Anh nói không chân thành. Anh đối với con là kiểu không phiền, không mệt, không bức, hơn nữa mỗi ngày đều ôm con..."

Anh nói không thể thành khẩn hơn: "Vì anh có thể ôm nổi con mà."

"..." Thật là khóc không ra nước mắt mà. Mới sinh đã phải chịu đả kích như thế này a!

Tôi dỗ con ngủ trưa, vừa vỗ nhẹ vừa hát ru: "Gió không thổi, cây không rung, chim không hót, tiểu bảo bối phải ngủ rồi, nhắm mắt lại nào."

Anh nhìn tôi nửa ngày, cuối cùng không hiểu nói: "Sao một người hấp tấp như em lại có lúc kiên nhẫn thế nhỉ?"

Tôi cũng rất ngạc nhiên, tính hấp tấp di truyền từ bố đâu mất rồi? Ngày trước nếu Lâm Tri Dật nửa đêm canh ba làm tôi tỉnh giấc tôi nhất định sẽ xử lý anh. Nhưng Hân Bảo ba giờ sáng khóc tôi lại tỉnh nguyện dậy nói quần áo cho con.

Anh vì chuyện này rất đắc ý: "Ha ha, anh chỉ cần phái đi một binh đã khuất phục được em rồi."

Tôi: "..."

Kết hôn hai năm, thế giới của tôi từ $1+1=2$ đã thành $1+1=3$ rồi.

Có thêm một thành viên là con gái Hân Bảo của tôi và anh.

Cứ ngỡ anh chỉ nhớ được ngày đưa con đi tiêm vắc xin, ai ngờ kỷ niệm ngày cưới hai năm anh tặng tôi một chiếc bánh gato to, trên có viết: "Ba người chúng ta, cùng bên nhau."

Khi anh đem bánh đến trước mặt tôi, tôi không kìm được, khóe mắt cũng ươn ướt. Cũng một lần nữa hiểu được ba chữ "cùng bên nhau" ấm áp hơn ba chữ "anh yêu em".

-----oOo-----

Chương 15: Thế giới của chúng ta có thêm con gái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hân Bảo hồi bé thường phải đi tiêm phòng, hồi đó chưa hiểu chuyện. Chúng tôi trực tiếp ôm con đến bệnh viện xã tiêm phòng, con khóc hai tiếng là xong.

Khi đã lớn hơn, con đã nhớ đường đến bệnh viện xã, nhưng lại nhõng nhẽo không chịu đi. Để con ngoan ngoãn tôi đành dụ dỗ: "Nếu con ngoan, lúc tiêm biểu hiện dũng cảm thì tiêm xong sẽ cho đi đu quay."

Hân Bảo bị hai chữ đu quay hấp dẫn nên cũng chịu đi tiêm.

Hôm đó Hân Bảo tiêm xong, tôi cũng thực hiện lời hứa, đưa con bé đi chơi đu quay.

Lúc đi ra, con nói với tôi: "Vẫn phải đi tiêm, vẫn phải ngồi xe Cừu vui vẻ."

Tôi nói: "Con yêu, bây giờ mẹ phải đi làm. Lần sau mẹ lại cho con đi ngồi xe Cừu vui vẻ nha."

Hân Bảo vẫn cố chấp: "Vẫn phải đi tiêm, vẫn phải ngồi xe Cừu vui vẻ."

Lần này tôi đã nghe rõ. Hóa ra con đã hiểu được đạo lý "khổ trước ngọt sau", cảm thấy đi tiêm có nhiều lợi ích.

Khi Hân Bảo được một tuổi rưỡi, tôi dạy con đọc Tam tự kinh*: "Nhân chi sơ tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn. Kính bất giáo, tính nãi thiên..."**

*Cuốn sách chữ Hán được viết vào đời Tống. Đến đời Minh- Thanh được bổ sung.

**Con người ta lúc đầu bản tính vốn lương thiện. Tính ấy gần giống nhau nhưng do thói tục mà khác nhau. Nếu không dạy thì sẽ thay đổi.

Lúc đọc đến kính bắt giáo con bé đột nhiên kêu lên: "Gâu gâu gâu gâu gâu."

Chắc không phải Hân Bảo nghe nhầm Kính bắt giáo thành Cầu bắt giáo (chó không kêu, em kêu) rồi chứ?

Một hôm tôi đưa Hân Bảo đi siêu thị. Nhìn thấy sầu riêng, con bé kêu lên: "Nhím."

Haha, thật ra cũng giống con nhím được vẽ trên sách đấy chứ. Vừa có màu nâu vừa có gai nữa.

Hôm sau Lâm Tri Dật đưa con đi nhặt quả tùng. Lần đầu tiên nhìn thấy nó con cũng hét lên: "Nhím."

Hóa ra với con thứ gì màu nâu và có gai đều là nhím cả.

Hân Bảo dạo này thích cầm điện thoại của tôi nghe bài Bảo bối đáng yêu.

Con cứ nghe đi nghe lại đến khi điện thoại sập nguồn phải đi sạc. Tôi lại tiếp tục hát bài đó cho con nghe. Hát xong, tôi hỏi con: "Cô Annie hát hay hay mẹ con hát hay?"

Tôi biết giọng ca của mình sao có thể so được với ngôi sao ca sỹ, nhưng chắc con vẫn nể mặt mà khen tôi hát hay nhỉ? Vậy là tôi đầy kì vọng nhìn con, mong chờ đáp án.

Kết quả Hân Bảo nói: "Bố hát hay ạ."

Tôi nghĩ thầm, lúc này con nghe Y Năng Tĩnh và tôi hát, liên quan gì đến bố nó chứ?

Lâm Tri Dật vừa nghe xong đã sướng điên lên, mặt mày rạng rỡ: "Hân Bảo giỏi quá."

Ai ngờ con nói: "Bố, cho con mượn điện thoại chơi đi."

Tôi và Lâm Tri Dật toát mồ hôi, hóa ra là trò nịnh hót của con bé.

Mỗi lần ngồi con ngựa xoay vòng, Hân Bảo chỉ ngồi con ngựa trắng ở giữa. Nó có một cái bờm màu cam, bề ngoài đích thực là đẹp hơn các con khác.

Tuy chuyện này cho thấy con bé rất có mắt thẩm mỹ, nhưng ngồi mãi một con ngựa thế thì cô chấp quá.

Một ngày Lâm Tri Dật chỉ cho con bé một con đà điểu: "Lần sau mình ngồi con đà điểu đó nhé!"

Không ngờ con bé không đồng ý: "Chỉ có mông, không có đuôi, chạy không nhanh."

Quả thực con đà điểu màu xanh da trời đó không có đuôi, nhưng ngoài đời nó chạy rất nhanh mà.

Hơn nữa đều cùng một vòng quay ngựa, mà tốc độ mỗi con đều khác nhau được ư? Thế mà con còn khẳng khẳng là ngựa chạy nhanh hơn.

Tôi thở dài: "Đúng là tư duy của trẻ con. Em không thể hiểu nổi thế giới của trẻ con."

Anh đáp: "Em phải hiểu chứ, không phải em là cung Bọ Cạp à? Chấm món đồ nào, sự việc gì cũng kiên trì đến cùng."

Rốt cuộc anh đang khen hay chê em vậy hả?

Có một hôm tăng ca về nhà rất muộn. Đến khi vào nhà thì Hân Bảo đã ngủ rồi.

Sáng hôm sau tôi dậy thì Hân Bảo đã tỉnh rồi. Con bé nghe thấy giọng của tôi liền thích thú nói: "Mẹ đã về rồi."

Tôi vào phòng thăm con, con bé liền bò từ giường dậy, nhào vào lòng ôm tôi, nói: "Mẹ ơi, ôm một lát nhé."

Thế là tôi nhắc bổng con lên. Con bé nói: "Đến phòng mẹ thôi."

Tôi cười, bế con bé đến phòng ngủ của mình. Đi đến hành lang thì gặp anh.

Anh cười nhìn chúng tôi hai giây, sau đó mở rộng vòng tay ôm cả hai mẹ con, nói: "Ôm tẹo nào."

Kết quả con mặt khó chịu, đẩy bố sang một bên: "Bố tránh ra."

Tôi cười như điên dại. Vốn dĩ "đãi ngộ" của tôi đã không bằng anh, hôm nay "đãi ngộ" của tôi lại được nâng cao, đúng là "tiểu biệt thắng tân hôn" mà.

Từ khi bạn nhỏ Hân Bảo đến bên tôi, từ "cuối tuần ngồi ở nhà" biến thành "cuối tuần ra ngoài chơi". Chỉ cần không mưa, không sương chúng tôi đều kiếm chỗ để đi chơi.

Thứ sáu tôi hỏi Hân Bảo: "Ngày mai đi đâu nào?" Cứ ngỡ kết quả không phải là công viên thì là vườn bách thú, không có gì mới mẻ. Ai ngờ con bé nói: "Tiểu Phúc đi đâu, con đi đó." Tiểu Phúc là con ngựa trúc của nó.

"..." Sao tôi có cảm giác cô bé này rất lẹch tình nhỉ?

Cuối tuần, tôi định ra ngoài chơi cùng anh và con gái như thường lệ.

Nhìn thấy trời nắng gắt, tôi mới phát hiện chưa mua kem chống nắng cho con. Tôi nói: "Hân Bảo ơi, mẹ bận đến mức quên mua kem chống nắng cho con rồi."

"Không mua cũng không sao ạ." Bạn nhỏ tỏ ra rất rộng lượng.

Tôi hỏi: "Không mua kem chống nắng, bị đen thì sao?"

Con bé đáp: "Bị đen sẽ biến thành người ngoài hành tinh, biết nói tiếng Anh ạ."

Có lúc con cầm giấy vẽ vẽ mấy bức tranh. Thỉnh thoảng ngắm nghía lại thấy không đạt đến trình độ mong muốn. Vì vậy chán ghét nói: "Sao mình không vẽ đẹp được bằng người khác chứ?"

Tôi nói: "Con à, con không cần so sánh với người khác, so sánh với chính mình là được rồi."

Con thắc mắc: "Nhưng tại sao tay của con vẫn không to bằng chân?"

Việc này... so sánh với chính mình... không phải so sánh kiểu đó.

Hân Bảo đôi khi tự biên chuyện rồi kể cho tôi nghe. Có lúc từ vai phụ A đến vai chính B, có lúc bập bẹ mấy cái tên tôi chưa nghe bao giờ.

Có lúc con đang kể chuyện đột nhiên kêu lên: "Mẹ xinh đẹp."

Tôi phút chốc cảm giác "lệ rơi đầy mặt". Không ngờ con bé đang kể chuyện đột nhiên lại khen mẹ nó. Vui nửa ngày, đợi con kể xong, tôi giờ ngón cái lên hỏi: "Sao lúc này đang kể con lại nói "mẹ xinh đẹp" thế?"

Con nói: "Trong chuyện của con có một nhân vật tên Sinh Đẹp. Con đang nói mẹ bạn ấy."

Tôi: "...". Người không phân n,l thật đau lòng quá đi mà!

Một hôm anh đang ngồi trong phòng khách đột nhiên hắt xì hơi: "Hắt xì... mẹ ời!"

Hân Bảo chỉ vào phòng ngủ của bà nội: "Mẹ của bố đang ở trong phòng ngủ của bà nội. Bố còn gọi gì chứ?"

Lúc tan làm tôi đưa Hân Bảo đi học tiết mỹ thuật sáng tạo.

Các bạn nhỏ ngồi quanh một chiếc bàn dài. Còn phụ huynh thống nhất ngồi sau con mình.

Cô giáo giảng bài ở phía trên, Hân Bảo cứ cười ha ha mãi. Lúc đầu cô giáo còn nói: "Hân Bảo, lúc con cười xinh lắm."

Kết quả con vẫn cười suốt.

Sau này cô giáo hỏi con: "Con cười gì vậy?"

Nó trả lời: "Cười giả vờ."

Kết quả, tất cả phụ huynh ở đó đều cười ầm lên.

Chứng minh thư tôi hết hạn phải đến trạm cảnh sát làm bổ sung, nhân tiện làm chứng minh thư cho Hân Bảo lúc đó 4 tuổi.

Lúc làm cần lấy dấu vân tay. Tay con hơi nhỏ nên rất khó lấy, cần con kiên nhẫn hợp tác.

Bị nhân viên cầm tay in lên máy rất lâu, con mắt kiên nhẫn: "Mệt quá đi."

Tôi cổ vũ: "Cố lên con, làm xong rồi có thể làm rất nhiều việc."

Mắt con sáng lên: "Có thể ăn kem không ạ?"

Tôi toát mồ hôi, đáp: "Không được."

Con lại hỏi: "Có thể ăn kẹo đường không ạ?"

"Không thể."

Ánh mắt con tối lại: "Thế thì làm chứng minh có lợi ích gì chứ?"

Đối với một đứa nhóc ham ăn mà nói, làm chứng minh thư đích thực có tác dụng thực tế gì.

-----oOo-----

Chương 16: Cần kiểm điểm lại thái độ với người yêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngoài thân hình mảnh mai ra, thứ mà xưa này phụ nữ đều ao ước chính là gương mặt V-line.

Đọc xong quyển hướng dẫn làm đẹp này, tôi quyết định mua cho mình múm hũ kem làm thon gọn mặt. Tôi nghiêm túc làm theo hướng dẫn sử dụng, đổ kem ra lòng bàn tay, xoa đều rồi thoa lên mặt, matxa nhẹ nhàng.

Sau khi bôi kem xong, tôi đưa mặt lại gần Lâm Tri Dật, nói: "Bắt đầu từ hôm nay em bôi kem thu gọn mặt. Để kiểm nghiệm kết quả, bây giờ anh hãy ghi nhớ hình dáng gương mặt em, rồi mấy hôm sau lại so sánh nhé."

Anh đáp: "Thật ra muốn kiểm nghiệm kết quả cũng không khó. Em chỉ cần một bên bôi, một bên không bôi là được rồi."

"..."

Phụ nữ lúc nào cũng ưa làm đẹp, để có một gương mặt V-line, ngày nào tôi cũng bôi hai lần sáng tối.

"Khi em cúi đầu trầm tư, anh đã đi ngủ rồi. Đây mới là cách làm đẹp tốt nhất."

Tôi phì cười, suýt thì làm rơi hộp kem vừa bôi xuống đất.

Một buổi tối Lâm Tri Dật nói với tôi: "Tối nay em đừng bôi thứ kem đó nữa."

Tôi trầm nghĩ, chẳng lẽ tối nay anh ấy muốn... nên không muốn lúc hôn tôi hấp thu quá nhiều chất hóa học? Chao ôi, tuy là vợ chồng già nhưng nghĩ đến vẫn ngại chết đi được.

Trong lúc tôi đang bơi trong suy nghĩ, anh nói tiếp: "Đề sáng hôm sau từ Lý Trương biến thành Lý Băng Băng. Không thể tin nổi, hạnh phúc đến bất ngờ quá."

Tôi: "..."

Khi đi ăn với Dur Kiều, tôi kể chuyện về kem làm thon gọn mặt ở trên cho nó, nó lại cười như điên.

Tôi lườm: "Mày thấy vui lắm à?"

Nó nghiêm túc nói: "Thật ra cái làm tao quan tâm nhất là loại kem đấy có tác dụng không cơ."

Tôi: "..."

Chị gái à, điểm quan tâm của chị bị lệch rồi, được không hả?

Vì tác giả cuốn sách chăm sóc sắc đẹp đó là một ngôi sao vô cùng nổi tiếng về làm đẹp nên tôi cảm thấy rất có sức thuyết phục. Vì vậy tôi mua rất nhiều sản phẩm trong sách: Collagen, Vitamin B, Vitamin C, Q10, Canxi,... tổng cộng hơn một nghìn tệ.

Tôi thề với trời: "Minh phải thách đấu với thời gian, tranh giành để người khác nhìn vào không đoán được tuổi thật."

Lâm Tri Dật không đồng ý: "Xem lần này em kiên trì được bao lâu."

Tôi phản bác: "Sao nào, anh nghi ngờ lòng quyết tâm và kiên nhẫn của em à? Em là chúa cố chấp đấy nhé?"

Anh bữu môi: "Thế mà anh không biết đấy. Không phải lần trước em nói muốn có thân hình đẹp thì phải nhảy theo Jung Da Yeon à? Mua tạ, bóng yoga gì đó xong, nhưng thời gian để tạ trên sân thượng còn nhiều hơn thời gian đặt trong phòng. Bóng yoga thì đặt trên nóc tủ cũng lâu phết."

Tôi không biết đáp sao nữa, vì tôi lười. Đồ tập thể thao mua về lại thành đồ trang trí.

Nhưng lần này tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu. Tôi kiên trì uống đồ giữ gìn nhan sắc... Đến khi tôi phát hiện ra chúng bám bụi, còn tôi uống chưa đến

200 tệ.

Đề bảo vệ thị lực, tôi mua viên nang Blueberry, nói với Lâm Tri Dật: "Em kiên trì uống, nói không chừng sẽ thành phát ngôn viên đó!"

Lâm Tri Dật xì mũi coi thường: "Phát ngôn viên? Là con thỏ phát ngôn thì có. Hôm nào cũng thức đêm, mắt đỏ hết thế kia, chỉ có thể là con thỏ phát ngôn thôi."

Tôi: "..."

Có một ngày tôi phát hiện vết ngứa ở cổ ngày càng sâu nên muốn mua kem bôi cổ.

Anh nói: "Ngứa cổ có gì không tốt chứ, nó còn khiến em bớt tiền mua vòng cổ nữa đó."

Tôi: "..."

Tôi rất sợ sau này mất dáng nên hỏi anh: "Nếu sau này ngực em xệ thì làm thế nào?"

Thực ra tôi muốn nghe mấy lời thâm tình như: "Dù em có biến thành như thế nào, tôi vẫn yêu em."

Kết quả...

Lâm Tri Dật nhìn tôi một vòng, nói: "Em mà cũng bị xệ à? Vô căn cứ."

Sau đó vào một ngày, tôi lại hỏi Lâm Tri Dật: "Em có cần giảm cân không?"

Anh đáp: "Hàng họ đã thế rồi, đừng giảm nữa."

... Được lắm, tối nay cho anh biết tay em.

Có lần tôi đọc một cuốn sách có tên là "Hẹn hò với cơ thể". Sau đó tôi mua rất nhiều sản phẩm dưỡng da, kem dưỡng tay, son dưỡng, kem dưỡng toàn thân...

Tôi lập lời thề: "Em sẽ đối xử với cơ thể như đối với người yêu."

"Thế sao được." Lâm Tri Dật xen ngang.

"Vì sao?"

"Vì thái độ với người yêu của em cần phải kiểm điểm."

Tôi: "..."

Có lần tôi đi công tác, gọi điện về cho Lâm Tri Dật: "Anh đang làm gì đó?"

Anh nói như thật: "Anh đang hẹn hò với cơ thể mình.""Hả? Nói tiếng người đi." Tôi hoàn toàn không hiểu.

"Anh đang cắt móng chân."

Tôi: "..."

Lâm Tri Dật luôn tự tin về vẻ đẹp tự nhiên của mình nên không bao giờ dùng mỹ phẩm, da được dưỡng còn đẹp hơn cả phụ nữ. Vì thế cũng bày tỏ sự quan tâm đến làn da của mình một chút.

Vậy nên, vào một ngày khi tôi đang lướt qua các trang web chuyên bán mỹ phẩm, tôi hỏi anh: "Đại Lâm, em mua kem dưỡng da cho anh nhé."

Anh trả lời dứt khoát: "Không cần."

Tôi hỏi lại lần nữa: "Anh chắc chắn là không cần dưỡng nhan sắc à?"

Anh đáp chắc như đinh đóng cột: "Chắc chắn."

Tôi nói: "Vậy sao? Vậy sau này em chắc chắn có làn da đẹp hơn anh, mịn hơn anh. Anh là người mặt búng ra sữa, làm em toàn bị coi là trâu già gặm cỏ non. Sau này cái danh con trâu này sẽ thuộc về anh. Anh cùng Kim Ngưu, vậy là có thể trả lại tên cho em rồi."

Anh: "..."

_*****

Có thể là do tuổi tác ngày càng cao, tôi luôn lo sợ mình sẽ già. Cho nên gần đây luôn tìm hiểu làm đẹp và chăm sóc da mặt.

Có hôm tôi hỏi anh: "Nếu như gần 50 tuổi mà em không thay đổi, vẫn như bây giờ thì anh có thích không?"

Anh nói: "Không vui."

Tôi nghi ngờ: "Sao lại không?"

"Anh không dưỡng da gì hết, lúc đó sẽ nhìn già. Người ta không biết lại tưởng anh nuôi vợ bé."

"..."

Có tối, tôi còn dùng sữa rửa mặt rửa đến ba lần.

Nguyên nhân như sau:

Lần đầu là do rửa mặt bằng sữa rửa mặt như bình thường.

Lần thứ hai là do gỡ mặt nạ. Lúc gỡ xuống không được hoàn chỉnh, phải vừa xoa bùn vừa gỡ xuống từng tí một. Đắp mặt nạ lại thành tẩy tế bào chết, đáng! Cuối cùng chê xoa bùn chậm, dùng sữa rửa mặt còn nhanh hơn nên tôi đi rửa lại lần nữa.

Lần thứ ba là do tôi dùng kem dưỡng da mua từ Hàn Quốc về. Bởi không biết tiếng Hàn Quốc nên cứ bôi bừa rồi xoa xem sao. Thoa xong xịt khoáng rồi thoa Tinh Hoa, thoa Tinh Hoa xong thì bôi kem mắt, bôi kem mắt xong thì đến nhũ dịch...

Oái, sao thoa cái này lại dính dính nhỉ? Lại còn đau đau nữa...

Càng nghĩ càng thấy cái gì sai sai, nên tôi lên Taobao search các mỹ phẩm dưỡng da. Hóa ra là tôi bôi nhầm sữa rửa mặt thành nhũ dịch rồi.

Khó khăn lắm mới quyết định thay đổi, quan tâm đến da mặt của mình một chút nên mới dùng các loại mỹ phẩm chăm sóc da. Tại sao lại không như ý nguyện vậy? Tôi do dự có nên để mặc kệ nhầm lẫn hay không, cuối cùng vẫn quyết định đi rửa mặt rồi ngâm cứu lần hai.

Cuối cùng vẫn là tâm lý mạnh mẽ chiến thắng tất cả. Vì lo không rửa sạch sữa rửa mặt đó sẽ hại da nên tôi vào nhà vệ sinh dùng sữa rửa mặt rửa lại lần nữa.

Lâm Tri Dật thấy tôi ra ra vào vào nhà vệ sinh ba lần nên hỏi: "Tối nay em ăn hồng dạ dày luôn rồi hả?"

Tôi vừa trang hoàng trước bàn trang điểm vừa nói: "Rửa sữa rửa mặt ba lần."

Với người ba ngày mới dùng sữa rửa mặt một lần như anh mà nói, khó có thể hiểu được mặt tôi bị sao mà lại phải hạ độc thủ với nó tới tận ba lần.

Tôi kể tường tận đầu đuôi cho anh nghe, anh nói: "Mặt em là đất thí nghiệm à? Trồng nhiều hóa chất như thế có thu hoạch được gì không?"

Tôi liếc xéo anh: "Đó là có tinh thần nghiên cứu, anh hiểu không?"

"Em mà cũng có tinh thần nghiên cứu đó với anh thì tốt rồi."

"..."

Vì sắp có cuộc diễn thuyết ở trường Đại học nên tôi quyết định học trang điểm.

Sáng thứ bảy tôi ở nhà tập trang điểm. Trang điểm xong lại thấy không tự tin lắm, quay sang hỏi anh: "Anh thấy sao?"

Anh đang ngủ mơ mơ màng màng mở mắt: "Không dám nhìn thẳng."

Tôi giật mình, chẳng lẽ tôi trang điểm thất bại đến thế?

Kết quả anh nói: "Ban nãy em để đèn chói quá, không dám nhìn thẳng."

Hại tôi chợt dạ vậy, đúng là...

Có đêm Lâm Tri Dật đột nhiên nói với tôi: "Anh muốn kiểm nghiệm xem kem làm thon bụng của em có tác dụng không, đưa anh thoa xem nào."

Tôi liếc nhìn bụng anh, đâu có to lắm, sao lại phải lãng phí kem của mình? Nhưng tôi vẫn nửa tin nửa ngờ đưa cho anh.

Lâm Tri Dật thoa kem xong, sau đó hít một hơi sâu, bụng phẳng lì, sau đó nói: "Wow, thon rồi."

"..." Tôi không còn gì để nói, anh làm bố rồi mà còn ấu trĩ như vậy.

Có lần tôi thấy trên sách nói: Nên hạn chế cười, cười dễ tạo ra nếp nhăn.

Thế là tôi nghĩ ngay đến Lâm Tri Dật ngày nào cũng cười toe toét, lo sợ anh sẽ mau già nên tốt bụng nhắc nhở: "Sau này anh cười phải trợn mắt lên, có thế mới không hình thành nếp nhăn vùng mắt."

Anh như giật mình tỉnh ngộ: "Anh biết tại sao con cóc lại trông như vậy rồi. Hóa ra là vì sợ già nên mới cố sống cố chết trợn tròn mắt. Kết quả mắt bị lồi ra, lại còn bị mụn toàn thân nữa."

Tôi: "..."

Bàn chuyện làm đẹp với Lâm Tri Dật đúng là đàn gảy tai trâu, sau này nhất quyết không bàn chuyện này với anh nữa!

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi xem xong bộ phim So Young- Gửi thời thanh xuân không thể quay lại ấy của chúng ta, tôi bất giác nhớ về thời học sinh của mình, nhớ về người thanh mai trúc mã từng yêu đơn phương thời niên thiếu- "Anh Lâm Tĩnh" của tôi: Trình Vũ.

Vừa đúng lúc, Trình Vũ "gõ" gọi tôi trên QQ. Hai người cứ tán dóc mãi rồi không hiểu vì sao nhắc đến những chuyện ầm ập nhỏ nhất trong quá khứ. Sau đó Trình Vũ đột nhiên đổi giọng, nói tiếc nuối: "Hiện tại sự nghiệp của chúng mình đều tốt đẹp. Nếu mình ở bên nhau thì chính là kẻ mạnh liên thủ với kẻ mạnh."

Tôi kể cho Lâm Tri Dật nghe chuyện này, dĩ nhiên là có bỏ đi mấy chi tiết vặt vãnh: "Anh biết vợ anh là một tay cừ khôi không hả? Đối tượng yêu đơn phương em ngày trước nói hối hận vì không đến với em, còn nói ở bên nhau thì chính là kẻ mạnh liên thủ với kẻ mạnh nữa đấy. Chẳng phải ý là em không những có sắc mà còn có tài ư?"

Lâm Tri Dật chỉ thở dài một tiếng rồi nói: "Tình yêu không phải kinh doanh, không nhất thiết kẻ mạnh phải liên thủ với kẻ mạnh."

Anh chỉ buông nhẹ một câu, phút chốc đã biến tôi thành... kẻ kém cỏi.

Sau khi đổi việc, tôi từ một "nhân viên làm khoán" biến thành "nhân viên làm công".

Lúc mới bắt đầu làm, thấy đúng là không phù hợp cho lắm, hôm nào cũng phải chen chúc trên xe buýt, rất mệt mỏi. Tôi rất khổ sở than phiền với Lâm Tri Dật.

Anh chỉ kể cho tôi nghe một câu chuyện: "Có một anh chuyên phát nhanh nặng 90 cân, mỗi ngày đều phải đi chuyển phát nhanh bưu phẩm. Kết quả ba tháng sau nặng còn 20 cân."

"Anh muốn nói điều gì hả?" Em muốn nghe an ủi, không phải muốn nghe kể chuyện, hiểu không?

"Không phải lúc nào em cũng kêu gào muốn giảm cân sao? Coi như đây là một phương pháp giảm cân đi!"

"..."

Sau khi đổi việc tôi cũng được thăng chức. Chủ nhiệm biên tập trở thành giám đốc nội dung. Từ tầng lớp trung trong công ty trở thành tầng lớp cấp cao, cũng chính là một trong những sếp thuộc ban quản lý.

Họp tuần, các sếp chúng tôi đều sẽ vẫy tay: "Ban quản lý đến phòng họp."

Nhưng do ở cơ quan nghe được ba chữ "ban quản lý" nhiều rồi nên về nhà cũng bị lây.

Có một hôm, tôi với anh cùng ngủ dậy, vì chỉ có một nhà vệ sinh nên anh nói: "Ai vào đánh răng trước đây?"

Tôi nói: "Anh vào trước đi. Em thuộc ban quản lý, đến muộn cũng không sao, không bị trừ lương."

Anh: "..."

Một hôm khác, chúng tôi dậy sớm. Cháo ăn ắp thơm ngon, không quá nóng không quá nguội, nhưng lại chỉ còn một bát. Anh hỏi: "Ai ăn bữa sáng trước nào?"

Tôi nói: "Anh ăn trước đi, tôi là ban quản lý..."

Tôi còn chưa nói hết anh đã ngắt lời: "Có đi muộn cũng không sao."

Giỏi quá nhỉ, còn bắt chước tôi cơ đấy.

Mấy hôm sau, tôi và anh lại cùng thức dậy, cùng chạy đến trước nhà vệ sinh, ai cũng cần giải quyết.

Lần này anh không hỏi nữa, trực tiếp đi vào: "Em cần vào nhà vệ sinh trước, em là ban quản lý."

"..."

Bởi ba tuần liền tăng ca liên tục nên tôi xin nghỉ phép một ngày để thư giãn. Buổi sáng đến bệnh viện lấy thuốc điều dưỡng thân thể, buổi chiều cảm thể matxa Dư Kiều tặng. Và lại tôi cũng muốn yêu thương bản thân hơn chút.

Kết quả matxa xong chỉ cảm thấy "đau", không cảm thấy "yêu". (Trong tiếng Trung, từ "yêu" trong "yêu bản thân" gồm "yêu" và "đau")

Ngoài ra, trong lúc matxa bị cảm lạnh nên mặt tôi sưng tấy lên.

Tôi đến Lâm Tri Dật đi làm về tôi liền kể cho anh, chỉ muốn nhận được sự đồng cảm.

Ai ngờ anh nói: "Lần trước em dùng tinh dầu rửa mặt của bạn mua ở Bali về, mặt bị sưng như con tôm phải đi viện chẩn đoán. Lần này đi matxa lại bị cảm lạnh, mặt sưng lên. Đây chính là "không làm không chết" đấy."

Theo tình tiết trong phim thì nam chính nên hỏi thăm dịu dàng chứ không phải ăn nói phũ phàng như vậy chứ?

Tôi và anh cứ tám mãi, cuối cùng lại sang chuyện tình cảm của Vương Phi.

Anh: "Đời chồng đầu tiên của Vương Phi là Đậu..."

Anh nhớ không ra, tôi bổ sung: "Là Đậu Duy."

Sau đấy chúng tôi bàn đến thiên tình sử của cô ấy. Đầu tiên là Đậu Duy, sau đó là Tạ Đình Phong, sau đó là Lý Á Bằng. Bây giờ lại là Tạ Đình Phong.

Tôi cảm thán: "Sau khi chia tay Đậu Duy, đường tình của Thiên Hậu ngày càng nở rộ, gặp được nhiều trai đẹp. Thế cho nên phụ nữ không nên treo chết khô ở một cây, nhất định còn những người khác tốt hơn."

Người nào đó như có ngọn lửa trên đầu: "Em nói cái gì?"

Tôi vội phân trần: "Ý em là đừng nên treo chết khô trên một cành cây xiêu vẹo. Nếu gặp được cành cây khỏe mạnh, chính trực như anh thì cứ treo luôn, không cần bàn nữa."

Nói chuyện người khác sao lại lôi cả chính mình vào vậy chứ?

Con gái quan tâm nhiều nhất đến cân nặng. Sau khi hoàn thành vinh quang nhiệm vụ sữa bò của mình (ý là cho con bú đấy), tôi bắt đầu giảm cân, thường xuyên đi cân, vận động.

Có đợt công việc bận rộn, gần một tháng không cân nên sau này nhảy lên thì: "Ặc, gầy hai cân cơ đấy."

Lâm Tri Dật bĩu môi: "Thật ra là từ đông chuyển sang hè, mặc ít quần áo hơn mà thôi."

Tôi: "...". Mãi mới tạo dựng được niềm tin mà!

Là một cô gái cung Bọ Cạp tràn đầy cảm xúc, có lúc tôi cũng tự động viên mình.

Một hôm trước khi ăn cơm, tôi đưa tay thề: "Em phải làm một người tỏa sáng."

Lâm Tri Dật ngồi đối diện buông một câu: "Đèn xanh đèn đỏ cũng tỏa sáng."

Một hôm lướt weibo, tôi thấy một tin viết: Béo cũng là do nhân tố di truyền. Sau khi về nhà thấy phom người và đôi chân "đầy đặn" của mẹ chồng; lại nhìn thân hình cân đối của anh, tôi không khỏi cảm thán gen của ba anh đúng là rất mạnh.

Hôm đó trước khi đi ngủ tôi kể cho anh liên hệ giữa béo và gen, sau đó tổng kết: "May là anh không di truyền thân hình như mẹ anh." Tôi dừng một lát rồi nói tiếp: "Không thì anh sẽ không mua nổi đôi giày vừa chân."

Lâm Tri Dật thở phào: "Anh còn sợ rằng em nói không tìm được vợ. Không mua nổi giày có đáng gì đâu."

Tôi thấy logic của anh mới kỳ quặc. Anh biết mỗi lần tôi và mẹ anh đi mua giày phải cực khổ đến mức nào không. Đôi lúc chỉ tìm được đôi có số vừa chân mẹ ở quầy giày nam.

Anh kể cho tôi một câu chuyện, tôi lập tức hiểu logic của anh.

Anh kể về một cô gái rất xấu. Một hôm cô gái xách một giỏ trứng ra ngoài chơi. Kết quả lúc đi qua ngõ nhỏ bị một người con trai da vàng vọt chặn lại. Anh ta ép cô gái vào tường rồi nói: "Cấm động đây." Cô gái nghe lời đứng im. Kết quả lát sau nghe anh ta nói: "Đưa giỏ trứng đây." Cô gái thở phào nhẹ nhõm: "Tôi còn tưởng sẽ bị cướp sắc chứ. Hóa ra là chỉ cướp trứng à?"

Anh nói, lúc đó tâm trạng của anh cũng giống như cô gái đó. Tưởng rằng chỉ vì béo mà không lấy được vợ, hóa ra chỉ là không mua được giày.

Trí tưởng tượng của anh thật phong phú mà.

Từ ngày sinh Hân Bảo, để ghi lại quá trình lớn lên của con, tôi chụp rất nhiều ảnh.

Con trở thành người mẫu nổi tiếng nhất nhà, cướp ngôi của tôi. Kể từ đó mọi bức ảnh đều không có bóng dáng của tôi. Kể cả có cũng là chụp cùng Hân Bảo.

Có lần tôi và Lâm Tri Dật đẩy xe đẩy của con ra ngoài đi dạo, hiếm khi anh lên tiếng: "Em đứng ở chỗ dừng chân này đi, để anh chụp cho một tấm."

Tôi ngạc nhiên, đứng tạo dáng ok xong xuôi.

Sau đó nhìn vào album ảnh, tôi nói: "Không tệ chút nào."

Lâm Tri Dật nói: "Điều đó có chứng minh anh rất yêu em không?"

"Đây là kiểu logic gì vậy?" Tôi khó nghĩ.

Anh nói: "Ngày xưa chụp ảnh cho em, khi không vừa ý là em lại bảo anh không yêu em là gì?"

Tôi cũng quỳ... mà hình như có chuyện như thế thật.

Hồi đó tôi đang ở Giang Tô học năm tư Đại học. Còn Lâm Tri Dật làm việc ở Bắc Kinh, mỗi người một nơi.

Có lần tôi đến Bắc Kinh thăm anh, anh đưa tôi đi Hương Sơn chơi.

Anh chụp cho tôi vài tấm. Tôi xem ảnh thấy không tấm nào ra hồn. Người ta đều nói: "Cái đẹp không phải ở đôi má hồng của người thiếu nữ mà ở đôi mắt của người si tình." Bởi vậy sao anh lại chụp xấu thế chứ?

Tôi nói luôn: "Có phải anh không yêu em nữa rồi không? Sao lại chụp ảnh xấu thế?"

Tôi vẫn nhớ như in biểu cảm vô tội của anh lúc đó, nhưng vẫn không nói gì. Chắc 80% trong bụng đang nghĩ: em sinh ra như thế, sao lại trách anh?

Hóa ra anh để câu nói đó trong lòng lâu như vậy, tôi có nên cảm động hay không đây?

Hôm sau tôi hỏi anh: "Anh có yêu em không?"

Vấn đề cũ rích muôn thuở, chẳng hiểu vì sao phụ nữ lại cứ muốn hỏi câu này. Chắc là một chứng bệnh.

Anh đáp: "Nhìn ảnh là biết mà."

-----oOo-----

Chương 18: Troll nhau, việc gì phải vội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi có Hân Bảo, tôi và anh ngày càng có ít thời gian bên nhau. Vì thế tôi nói với anh: "Sau khi có con, chúng mình không thể suốt ngày quanh

quần bên con mà quên mất sự tồn tại của nhau."

Anh nói: "Đó là do em nghĩ thế thôi, anh chưa từng quên mất sự tồn tại của em. Sao, chẳng lẽ em quên mất sự tồn tại của anh à?"

Tôi dở khóc dở cười.

Nhìn thấy tôi im lặng, anh xuất chiêu: "Xem kìa, cuối cùng nói ra lời thật lòng rồi đó hả?"

"..." Tôi càng không còn lời nào để nói.

Có hôm tôi nói với anh: "Em cảm thấy anh không yêu em nữa rồi. Anh chẳng quan tâm đến em nữa, mỗi lần tan làm về nhà còn chẳng buồn nhìn em."

Anh giải thích: "Chẳng phải anh đi ngay đến chỗ con sao? Nó là con em sinh mà."

Tôi nói: "Cái này khác, em và Hân Bảo là hai cá thể độc lập mà. Anh không thể có con rồi là hoàn toàn bơ em."

Anh nói: "Em không phải cũng như thế sao. Anh tan ca về nhà em cũng chẳng ra đón anh, vẫn ngồi trước máy tính, còn nhiệt tình với máy tính hơn anh."

Tôi nói: "Do em phải úp mặt vào máy tính mua sách, quần áo, đồ chơi cho Hân Bảo mà."

Anh nói: "Cái này khác, anh và Hân Bảo là hai cá thể độc lập mà. Em mua quần áo đồ chơi cho con lại không mua cho anh."

Tôi không nhin nổi bèn bật cười. Rõ ràng là anh lý luận để phản bác lại tôi, phản bác đến mức tôi không còn gì để nói lại.

Có hôm trước khi đi ngủ, anh nằm trên giường lướt weibo.

"Ai cũng muốn làm chuyện mình thích, thế nhưng làm chuyện mình nên làm mới gọi là trưởng thành."

Tôi hỏi: "Có phải cuối cùng anh cũng tỉnh ngộ và quyết định trưởng thành rồi đúng không?"

Anh nói: "Bây giờ anh phải làm chuyện nên làm rồi." Dứt lời liền bò xuống giường. (Không phải đoạn này nên bò lên giường sao? Hoài nghi vler

-----oOo-----

Chương 19: Ngày Lễ Tình Nhân Đặc Biệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: Hỏa Long Quả

Biên tập: Iris

Hân Bảo bị sốt, anh vừa tan làm, không còn tâm trí quan tâm ăn uống đã đi ngay đến viện xếp hàng lấy số.

Bữa tối nhận được tin nhắn của anh, nói xếp hàng có lẽ có thể lấy được số.

Tôi từ trong tâm khảm cảm khái: “Lâm Tri Dật tvnt đúng là người đàn ông tốt.”

Lúc này Hân Bảo nói: “Con biết khóc (chỉ bản thân), mẹ biết khóc (chỉ tôi), bà cũng biết khóc (chỉ bà nội), chỉ có ba là trước nay không biết khóc, thế nên ba là người tốt.”

Trong từ điển của con, người tốt bằng với không biết khóc.

Tối một hôm, anh giảng cho con nghe “Mèo đi hia”, kể đến đoạn mèo uy hiếp người khác, nó nói: “Tao phải băm mày thành lạp xưởng nhân nhịt”, Hân Bảo cười lớn: “Buồn cười quá!”

Anh hỏi con: “Buồn cười chỗ nào?”

Con nói: “Không biết nữa.”

Bạn Đại Lâm của chúng ta nhìn con gái: Bản thân con càng ngày càng buồn cười đó.

Có hôm trên đường tan ca về nhà đi qua Carrefour, tôi đi vào mua chút đồ dùng hàng ngày, nhìn thấy có nhà đang có hoạt động làm kem ốc quế, tôi nhớ đến mùa hè năm nào lúc còn học đại học, anh đứng dưới kí túc đợi tôi, lúc tôi xuống tầng, nhìn thấy trong tay anh có tvnt hai que kem ốc quế, vị hương thảo thì đưa tôi, vị sô cô la thì anh để cho mình. Sau đó, chúng tôi mỗi người một que kem, cùng đi dưới hàng cây râm mát.

Nếu đã khiến tôi nhớ lại hồi ức ngày xưa, tôi tự nhiên sẽ mua. Kem định đưa anh ăn, kết quả, Hân Bảo lại rất thích, cầm lấy nhìn đi nhìn lại, sau đó bóc ra ăn một miếng nhỏ.

Anh sợ con chỉ cần ăn một chút đồ ngọt thì sẽ bị nghiện đồ ngọt luôn nên nói với tôi: “Đừng nói với con đó là gì.”

Kết quả một lúc sau, Hân Bảo tự nói: “Đây là kem.” Dứt lời còn bổ sung thêm một câu: “Ngon thật.”

Anh đầu toàn vệt đen.

Sau khi kết hôn, lễ tình nhân nào anh cũng không tặng tôi quà nữa, lí do là lễ tình nhân dành cho các cặp tình nhân, đã là vợ danh chính ngôn thuận rồi thì phải đón “lễ vợ”. Kể cả lễ vợ không hề tồn tại.

Lễ tình nhân năm nay, người họ Lâm nào đó vẫn như thường lệ, coi như ngày này không tồn tại.

Tôi nói với Hân Bảo: “Hôm nay là lễ tình nhân, là ngày lễ dành cho hoàng tử và công chúa.

Dạ hương lan ba Tháo Tháp tặng sớm cho mẹ Tháp Tháp sắp nở rồi, ba Đồng Đồng tặng cho mẹ Đồng Đồng một lọ nước hoa, ba Bồng Bồng tặng

mẹ Bồng Bồng một chiếc nhẫn, nhưng mà, ba Hân Bảo không có quà gì tặng cho mẹ, trong mắt ba chỉ có máy tính.”

Hân Bảo nghe xong, lập tức nói: “Mẹ, để con tặng quà mẹ.”

Lòng tôi phút chốc bình yên.

“Con định tặng mẹ gì nào?”Tôi hỏi.

Con đáp: “Con vẽ cho mẹ một bức tranh, trên đó có tvnt con, ba và mẹ. Con hái tặng mẹ một bông hoa ở bên ngoài kia, con dùng bộ xếp hình xếp tặng mẹ một chiếc bánh ga to, con giả vờ làm hoàng tử tặng mẹ vương miện.”

Nhìn đôi mắt to tròn chớp chớp của con, nói với tôi đặc biệt nghiêm túc, tôi phút chốc, nước mắt lưng tròng.

Không ngờ sự cảm động của lễ tình nhân không phải đến từ chồng Lâm Tri Dật mà lại đến từ “tình địch”Hân Bảo.

Sáng 15 tháng 2, tôi ngủ dậy, vẫn còn trong trạng thái ngái ngủ, anh nói với tôi: “Tối qua anh rửa ly giúp em.”

Tôi: “Ừm.”

Anh: “Anh còn rửa kính cho em.”

Tôi: “Ừm.”

Anh: “Anh còn lau giày cho em.”

Tôi: “Ừm.”

Anh: “Đây không thực tế hơn việc tặng một bông hoa hồng sao?”

Con buồn ngủ giảm đi một nửa, hóa ra điểm mấu chốt ở phía sau cơ à.

Tan làm về nhà, Hân Bảo chạy đến, “Mẹ ơi, mẹ mang quà cho con chưa?”

Tôi vừa thay giày vừa nói: “Mai là ngày của tvnt mẹ, con nên tặng quà mẹ chứ.”

Hân Bảo hơi chững lại, nói: “Ba lần nào cũng không tặng quà mẹ.”

Trời, đây chính là nói chuyện ngoài lề để lái sang chuyện khác đây mà.

Có tới, tôi: “Lâm Tri Dật, mau tắt máy tính đi ngủ! Mau đi tắm! Lên giường lên giường! Mau đến thực thi nghĩa vụ của người chồng!”

Anh có chút ngượng ngùng: “Nói nhỏ thôi, mẹ còn chưa ngủ đâu.”

Tôi: “Nghĩ vì thế? Bắc Kinh ngưng hệ thống sưởi ấm rồi, anh không biết sao, mau đi tắm rồi nằm trong chăn! Làm ấm giường!”

Từ khi Bắc Kinh ngưng hệ thống sưởi ấm, tôi phát hiện tác dụng lớn nhất của chồng chính là làm lò sưởi.

Lúc có hệ thống sưởi ấm, tôi và anh dễ vai không bị cảm lạnh, mỗi người một chăn, ngưng hệ thống sưởi, chăn màn của tôi lạnh ngắt, vậy là mời anh đến làm ấm.

Anh cảm thán: “Làm ấm giường cũng là một kỹ năng.”

Tôi nói: “Tại sao?”

Anh nói: “Để một cơ thể làm ấm một tvnt chỗ rộng 3,6 m² trong vòng 2 phút, chẳng phải cũng là một kỹ năng sao?”

Có hôm tôi mời anh giúp tôi làm ấm giường, kết quả là... trận địa thất thủ, bị ăn mất!

Muốn có được điều gì thì ắt phải có sự bỏ ra, đúng là chân lý vạn năm bất biến.

-----oOo-----

Chương 20: Tạo Bầu Không Khí Lãng Mạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người dịch: Hỏa Long Quả

Biên tập: Iris

Tôi phải đi Thượng Hải tổ chức buổi gặp mặt giao lưu với bạn đọc, định đặt ở chỗ bạn một chiếc sườn xám.

Bạn ở xa cần tôi gửi số đo vòng cổ, vai, ngực, eo, mông.

Tôi nhờ anh đo giúp tôi, anh vui vẻ nhận lời.

Lúc đo số đo vai và cổ còn được, lúc dùng thước dây đo vòng ngực, tay của anh vô tình quệt ngang qua ngực tôi, tôi cảm giác hơi nóng.

Đo xong vòng ba, anh cảm khái: “Cuối cùng anh tìm ra việc anh thích nhất rồi.”

“Việc gì cơ?”

“Đo số đo, làm thợ may quả thật quá hạnh phúc.”

“Muốn đổi nghề sao?Không kịp rồi.”

“Không có gì, có cách để bù đắp. sau này em bớt đi mua sắm đi, chăm đặt quần áo một chút, anh có thể đo cho em nhiều lần hơn.”

“...”Tôi thấy, không phải anh thích đo số đo mà là thích nhân cơ hội “chiếm tiện nghi”thì có.

Đêm trước hôm đi công tác, tôi ở trong phòng thu dọn hành lý, đột nhiên nhớ ra có vài đồ phải mang theo, vậy là đến phòng khách nhờ anh giúp.

“Chồng yêu ời.”Tôi gọi nhỏ nhẹ.

Anh ngẩng đầu khỏi máy tính, nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh:
“Sao lại gọi thân mật thế?”

Đại khái anh đã quen với việc tôi bình thường gọi thẳng tên, tôi thể hiện thân mật hơn chút, anh ngược lại có chút không quen.

“Tiền mặt trong ví em không đủ rồi, nhớ bỏ tiền vào ví em nhé.”Tôi nói vào trọng tâm.

Anh đứng kiêu đã ngộ ra, “Chẳng trách ban nãy gọi thân mật thế.”

“...”Tôi có thể nói tôi không có ý gì khi gọi anh một cách buồn nôn như thế không? Chẳng lẽ là do sắp phải xa nhau nên tôi đột nhiên đối xử dịu dàng với anh một cách khác thường?

Thứ bảy, tôi và anh đi chơi công viên, lúc đi chơi xong đi đến cửa chính, nhìn thấy một nam sinh co một chân, mặt đầy vẻ đau khổ, còn cô gái đi cùng ôm lấy tay cậu ấy, mặt đầy vẻ có lỗi “Có cần gấp không?”

Hóa ra, cô gái ấy không cẩn thận dẫm vào chân cậu trai kia, mà đôi giày cao gót cô gái ấy đi cao tận 6 cm.

Nhìn thấy cảnh đó, anh cảm thán: “Hóa ra giày cao gót cũng có thể trở thành hung khí, Đại Ninh, em không thích đi giày cao gót cũng tốt, cảm ơn bất sát chi ân nhé!(ơn không giết).”

Lần trước anh cùng tôi đi tiệm giày, nhìn tôi chỉ tông vào giày bệt, anh còn cảm thán: “Đi giày cao gót mới nữ tính!”

Hóa ra đàn ông trở mặt còn nhanh hơn cả thời tiết tháng sáu nha.

Có tối, tôi cùng anh xem xong “Thiếu niên phái đích kỳ hoan chi lễ”(Hành trình kỳ diệu của phái thiếu niên) rồi về nhà.

Lúc anh tắm xong chỉ mặc mỗi chiếc quần ngủ, thân trên ở trần, mặt hết sức

nghiêm túc: “Bây giờ nhìn anh giống thiếu niên phái chưa?”

Tôi nhìn trên nhìn dưới một hồi, đáp: “Giống phái thanh niên hoặc phái bánh mì.”

Anh phút chốc thành khó xử.

Người ta hay nói “Gia hòa vạn sự hưng”(gia đình hòa thuận mọi chuyện đều hưng thịnh), câu này không sai, thành bao quanh hôn nhân ổn định chắc chắn, tương đương với hậu phương yên ổn. tôi đi làm tự nhiên không có nỗi lo về sau.

Sau khi tôi giành được giải thưởng cuối năm, về nhà tvnt nói với anh: “Tất cả những thành tích mà em đạt được đều không thể tách khỏi công của anh, chồng ạ. Sau này nếu em đạt được giải thưởng lớn gì, em nhất định cảm ơn anh cẩn thận.”

Anh lại nói: “Miệng nói cảm ơn không có tác dụng gì? Em phải có hành động thực tế.”

Tôi nói: “Được thôi! Tôi nay em sẽ có hành động thực tế.”

Anh hai mắt hơi đỏ, “Được đó, đừng lừa người ta nhé, anh ở trên giường chờ em.”

Tôi liếc xéo anh, “Anh lại nghĩ gì rồi? Ý em là tối nay em giặt tất để cảm ơn anh!”

Anh: “...”

Ngày nghỉ lễ, tôi bị tin nhắn thẻ khuyến mãi 200 tvnt tệ của một tiệm quần áo trên điện thoại lôi kéo đến chợ.

Trước khi đi, anh nhắc nhở tôi: “Bây giờ là hàng tồn cuối thu, lượng lớn kiểu đồ mới còn chưa xuất hiện, anh khuyên em đừng nên đi nữa.”

“Không được! Không sử dụng thẻ khuyến mãi 200 tệ này không phải sẽ

chịu thiệt sao?”

Anh haiz một câu: “Ai được lợi còn chưa biết đâu!”

Tôi thề son sắt: “Em chỉ mua một bộ thôi, tiêu thẻ khuyến mãi này rồi về ngay!”

Ba tiếng sau, tôi xách sáu túi đồ đến trước mặt người nào đó.

Không chờ anh mở miệng, tôi lập tức kiểm điểm: “Đúng là em thiếu kiên định, người bán hàng thật là quá giỏi hoạt đi...”

“Ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh.” Anh cắt lời tôi.

Tôi tưởng anh sẽ dùng câu người ta hay nói: “Phụ nữ tvnt các em luôn nghĩ có món hời mà không ăn thì chắc chắn sẽ chịu thiệt, thực ra người chịu thiệt luôn là chính mình” để trách mắng tôi, không ngờ, anh nhìn chăm chăm vào mắt tôi, nhìn một lát rồi nói: “Kính em bản rồi, để anh rửa giúp em.”

Anh từ phòng tập gym về, nói với tôi: “Hôm nay anh trở thành tiêu điểm của phòng tập, rất nhiều người đẹp lúc đi qua anh đều phải ngoái đầu lại nhìn anh.”

Tôi hỏi: “Anh làm chuyện kinh thiên động địa gì rồi?”

Anh nói: “Để tận dụng thời gian một cách hợp lí, lúc chạy trên máy chạy bộ anh có cầm một cuốn sách để đọc.”

Tôi đáp: “Ồ- em biết rồi, người ta đều nói, “béo mới cần chăm chạy bộ, xấu nên chăm đọc sách”, anh cả hai điều đó đều phạm phải, người khác tất nhiên phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi.”

Anh: “...”

Có một câu giải thích gì đó gọi là “Lão phu lão thê”- lúc tvnt yêu đương mặn nồng, gặp mặt cũng phải chải chuốt trang điểm, dùng hình tượng tuyệt vời nhất để gặp đối phương; sau khi kết hôn hoặc là thời gian “sống thật với

nhau”lâu rồi, ở nhà thường mặc quần áo đi ngủ.

Có lần trên đường tan làm về nhà tôi vừa hay gặp anh cũng đang tan làm về nhà, nhìn anh mặc bộ quần áo chỉnh chu đi tới, cũng phong độ lắm, nhìn cũng có sức mê hoặc.

Vậy là, tôi nói với anh: “Có thể nhờ anh tối cũng mặc áo sơ mi không?”

Anh trong phút chốc lại hiểu ngay, “ừm, em thích sự mê hoặc từ đồ đồng phục chứ gì.”

Để cho công bằng, tôi ngược ngùng nói với anh: “Anh cũng có thể đặt ra yêu cầu với em.”

Anh hắng mấy tiếng, điềm nhiên như không: “Đồ tvnt lót ren.”

Tối hôm đó, tôi giữ đúng lời hứa mặc đồ lót ren, còn đi tắt đèn, bên ngoài mặc cả váy công sở.

Kết quả bộ dạng của anh lúc bước ra khỏi phòng tắm làm tôi tụt hết cả hứng- chiếc áo sơ mi anh mặc quả là không tồi, nhưng mà bên dưới anh lại giữ nguyên cái quần ngủ!

Tôi thở dài, nói với anh: “Em muốn anh tạo không khí lãng mạn, chứ không phải không khí hài kịch mà!”

-----oOo-----

Chương 21: Dùng Hết Tất Cả Vận May Chỉ Để Gặp Anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi gọi taxi thông qua Trích Trích, lúc tài xế gọi điện thoại đến, là Lâm Tri Dật nghe giúp tôi.

Anh nói cho tài xế địa chỉ gặp mặt xong, cuối cùng còn bổ sung làm rõ: “Lát nữa vợ tôi ngồi xe, là một cô gái.”

Tôi có chút khó hiểu, tại sao phải cho thêm câu “là một cô gái”? chẳng lẽ tôi trông giống một người đàn ông?

“Trông em giống khó phân biệt giới tính sao?” tôi hỏi anh.

“Là anh sợ người ta nghĩ sai lệch về anh, anh là trai thẳng, chuẩn men đó!”

“...”

Tối trước khi ngủ, Hân Bảo leo lên giường bò vào lòng tôi, tôi hỏi con: “Con nói Hân Bảo trong ảnh hay Hân Bảo trong lòng mẹ đáng yêu?”

Con nói: “Hân Bảo trong lòng mẹ đáng yêu.”

Nghe con đáp, ôm con ấm hủm, lòng tôi hết sức yên bình.

Anh đang ăn cơm ngoài phòng khách, Hân Bảo chạy qua đó, mặt hết sức nghiêm túc: “Ba ơi, con có chuyện muốn nói với ba.”

Anh đặt đũa xuống hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tôi đang đọc sách trong phòng ngủ cũng đang chuẩn bị rửa tai lắng nghe.

Không ngờ, Hân Bảo nói: “Không biết, đây là bí mật của con.”

Tôi và anh đều không biết nói gì hơn, Lâm Mộ Ninh, không được trêu chọc ba mẹ chứ!

Tối tôi kể cho con nghe chuyện Cô bé lọ lem, lúc đó có nhắc đến ước mơ của cô bé lọ lem, tiện đó, tôi hỏi Hân Bảo: “Ước mơ là gì?”

Con nói: “Làm công chúa, một cô công chúa xinh đẹp!”

Tôi nói: “Bây giờ con đã là công chúa rồi. Ước mơ là công việc con muốn làm đó, ví dụ như ca hát, nhảy múa, vẽ tranh, viết văn, làm sách hoặc... nuôi heo đó.”

Con nói: “Ừm, công việc con muốn làm chính là nuôi heo.”

Hả? Ước mơ làm chủ nuôi heo và công chúa có khoảng cách rất lớn đó.

Con nói tiếp: “Không được!”

Hóa ra nhóc con cũng hiểu được nghệ thuật đòn bẩy cơ đó.

Ngày đầu năm mới, Hân Bảo cầm một chiếc lì xì đưa cho anh, rồi nói: “Ba, dứt tiền cho con.”

Sau đó, anh dứt vào trong lì xì 10 tệ.

Không ngờ, con đẩy lại: “Không cần.” sau đó chỉ vào tờ 100 tệ trong ví ba nó, “con muốn tờ màu đỏ kia.”

Nhóc con, có mắt nhìn đó chứ!

Mỗi khi đến ngày làm việc tôi liền khởi động chế độ điên cuồng làm việc.

Sáng sớm thứ hai, vừa ngủ dậy trong lòng tôi đã nhắc mãi: “Chúng ta” của Tân Đại lúc nào mới giao bài đây?

Nhìn thấy sắp 8 giờ rồi, Hân Bảo vẫn không nhanh không chậm mà chơi xếp mô hình trên bàn, tôi giục: “Tân Đại, đừng chơi nữa, mình phải nhanh đến nhà trẻ.”

Nói dứt lời tôi mới phát hiện mình vừa nói “Tân Đại” là chỉ “Tân Đại” mà phải giao bài cho tôi, sau lại nghĩ, Hân Bảo cũng là “Hân Đại”! (Trong tiếng Trung chữ Hân và chữ Tân trong trường hợp này đồng âm)

Sáng sớm một ngày cuối tuần, Hân Bảo ngủ dậy liền chạy đến phòng ngủ của tôi, nhìn thấy tôi và anh vẫn nằm trên giường, con qua gọi chúng tôi dậy đã sau đó mới hỏi: “Ba, mẹ, sao hai người phải ngủ cùng nhau?”

Tôi và anh bốn mắt nhìn nhau.

Tôi đang định nói: “Vì ba mẹ ngủ cùng nhau mới có con đó”, nhưng nghĩ lời đáp này không trong sáng lắm, nên nói: “Vì ba là hoàng tử của mẹ đó!”

Hân Bảo từng đọc mấy truyện cổ tích, phút chốc hiểu ngay, còn nói mãi: “Vậy mẹ là công chúa của ba rồi, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

Hồi trẻ trâu tôi cũng từng cảm thấy tất cả những câu chuyện cổ tích đều là lừa người, đều là hư cấu. Nhưng, bây giờ nghĩ lại, tuy cổ tích phần lớn là biên ra, nhưng ngụ ý và ước vọng là rất tốt đẹp, có thể gieo trồng những hạt giống đẹp đẽ trong lòng các bạn nhỏ.

Dạo này anh về nhà vẫn dán mắt vào máy tính, coi tôi như không khí, với chuyện này tôi tỏ ra hết sức bất mãn, “sao anh cứ ngồi trước máy tính suốt thế?”

Hân Bảo nói: “Mẹ không còn là công chúa của ba nữa rồi, công chúa của ba là máy tính.”

Khuê nữ, con sống thật quá đi.

Cuối tuần, tôi đi công tác bên ngoài, anh đưa con đi Carrefour.

Đợi tôi đi công tác về, con đưa cho tôi một con Micky có thể biến hình thành Stitch màu xanh trời, “Mẹ ơi, đây là quà tặng mẹ.”

Tôi vui vẻ nhận lấy, hỏi con: “Đây là quà con chọn cho mẹ à?”

Hân Bảo nói: “Đây là đồ được tặng lúc con và ba mua đồ ở Carrefour, vốn dĩ của ba là màu vàng, nhưng sau đó có người đổi với ba, nên ba đổi thành cái này.”

Lúc này, anh đứng ở bên cạnh bồ sung, “đồ chơi là được tặng ngẫu nhiên, anh bốc trúng Micky màu vàng, nghe nói ở trong một hộp đồ chơi chỉ có một con Micky màu vàng, nhưng anh lại không thích Micky màu vàng nên người ta lấy ba con cùng loại đổi cho anh.”

“Có một con gấu Pooh con tặng Tiểu Phú rồi, còn một con vịt Donald con đánh mất rồi.”Hân Bảo giải thích nơi chốn của 3 món đồ chơi.

Còn tôi nhìn con Micky biến hình trong tay mình, lại nhớ con Micky màu vàng, liền nói với anh: “Thực ra em thích con Micky màu vàng hơn.”

“Hân Bảo không thích.”Anh nói lạnh lùng.

“...”Được, anh thắng rồi. Tất cả đều nghe theo sự chỉ huy của lãnh đạo. Lãnh đạo của nhà chúng tôi là Hân Bảo.

Tuần sau đó tôi lại tiếp tục đi công tác, lúc quay về, anh đi đón tôi.

Vừa gặp tôi, anh liền đưa cho tôi một hộp quà, “mở ra xem đi.”

Vừa mở ra liền phát hiện một con Micky màu vàng sáng chói, tôi kinh ngạc: “Không phải anh đặc biệt đi mua đấy chứ?”

Anh nói: “Vẫn là được tặng lúc đi Carrefour. Anh may mắn, bóc hai lần đều bóc được Micky màu vàng. Vốn dĩ lúc đó có hai người đều định dùng bốn năm con cùng loại đổi với anh nhưng anh không đổi. Anh nói với họ, tuy tôi không thích con Micky màu vàng này nhưng vợ tôi thích nên tôi không đổi cho ai hết, tôi hi vọng sự may mắn của mình cho cô ấy.”

Tôi đặt con Micky vào trong hộp: “Anh nói vậy người ta chắc không đánh anh chứ?”

“Kể cả họ có đánh anh, anh cũng không đổi, vì em thích.”

Khi anh nói câu này còn có chút cứng đầu của bọn con nít, nhưng tôi lại cứ thích biểu cảm đó của anh.

Anh là một người hay gặp may, lúc tiệm ăn phát phiếu trúng thưởng anh cũng đôi lúc trúng 50 tệ, mua vé số cũng từng trúng 200 tệ, đến Carrefour mua đồ cũng hai lần bóc được hàng hiếm là móc treo Micky màu vàng... tôi ít khi may mắn như vậy, có lẽ là do, khi tôi gặp anh, đã dùng hết vận

may của mình rồi.

Cũng giống như lời bài hát: “Khoảnh khắc gặp được anh, không ngờ đã dùng hết tất cả mọi vận may trong đời.”

-----oOo-----